

ШЪРЛИ БЪЗБИ ИГРА НА СЪДБАТА

Превод от английски: Михаела Канарчева, —

chitanka.info

ГЛАВА ПЪРВА

— Видя ли онази рокля? И да я облече на благотворителната разпродажба на лейди Окхърст! Направо се шокирах като я видях — толкова къса! А и цветът! Най-ужасното оранжево, което някога съм виждала! И като си помислиш, че на нейната възраст — поне с пет години е по-голяма от мен, а аз вече не съм толкова млада — би трябвало да разбира.

Хестър Мандъвил едва си пое въздух, преди разгорещено да продължи:

— Не е изминала и година от смъртта на брат й Рандъл, а Атина вече се показва в такива дрехи. Според мен е твърде рано.

Това заключение би накарало една два пъти по-възрастна дама да се почувства горда, но коментарът на Хестър изгуби от моралното си въздействие, изречен с такава явна завист. Племенничката й Тес едва успя да сподави смеха си. Когато Тес видя лейди Атина, по-голямата сестра на граф Шерборн, да се носи в „цветове“ по-малко от година след траура, роклята не й се стори толкова лоша. Беше малко дръзка, вярно, но цветът беше по-скоро на старо злато, отколкото оранжево.

Поглеждайки добрата си леля, обикновено доста толерантна, с израз на нежна развеселеност, Тес измърмори:

— Но нали и ние отново започваме да се обличаме в други цветове? Не може да си забравила — продължи Тес със стегнато гърло, — че Сидни почина единадесет дни след граф Шерборн.

Одумването на дрехите на Атина Талмъдж внезапно секна, защото и двете се натъжиха.

— Тези проклети Талмъдж! — възпламени се Хестър. — Нямаше никакъв смисъл от този дуел. Направиха го напук! Рандъл знаеше, че Сидни не е добър фехтувач...

Слаба и тъжна усмивка изкриви устните на Хестър.

— Трябва да е било голям шок за графа на Шерборн, че брат ми не излезе чак такъв новак с Шпагата, за какъвто го мислеше — добави тя с дрезгав глас.

Разтреперана си пое въздух и избълва:

— Радвам се, че Сидни пръв го уби. И не ми пука, ако съм твърде сурова.

В каретата, която се клатеше към имението Мандъвил, домът на двете дами, настъпи мълчание. Обикновено това беше една приятна разходка от малкото градче Хайт, на крайбрежието Кент, обратно до имението, разпростряно на двадесет мили навътре от брега. Обикновено дамите се наслаждаваха на прекрасния октомврийски ден — небето беше синьо само с няколко облачета на хоризонта, слънцето още топлеше, дъбовите и буковите листа вече загатваха огнените цветове, които щяха да добият до месец. Но сега нито една от тях не забелязваше пейзажа — спомняха си ужасната трагедия, която разтърси из основи комфортния им живот преди няма и десет месеца.

Загледана през прозореца, Тес почувства, че очите ѝ се пълнят със сълзи и пое дълбоко въздух, насилвайки се да не плаче. Но беше трудно! Бе обожавала чичо си. Сидни, петият барон Мандъвил, беше жизнерадостен, слънчев човек и елегантен мъж с неустоим чар. За всекиго имаше усмивка и добра дума, и въпреки че беше безразсъден комарджия, което почти разори семейството, дълбоката привързаност на Тес към него не се беше изпарила.

Майката на Тес беше починала няколко седмици след раждането ѝ, преди двадесет и една години, а баща ѝ — по време на лов, когато тя нямаше и четири години. Не си спомняше ясно нито един от двамата. Преди да може да осъзнае трагедията, която я е сполетяла, братът и сестрата на баща ѝ — Сидни и Хестър — се бяха постарали да запълнят празнината, обсипвайки я с топлота и безгранична привързаност. Тес не ги приемаше съвсем като родители. Сидни беше само с дванадесет години по-голям от нея, а Хестър — със седемнадесет и сега на тридесет и осем вече беше зряла жена. Никой обаче, видял прекрасното усмихнато лице и елегантната фигура на леля ѝ, не би отгатнал истинските ѝ години.

Докато гледаше през прозореца на каретата, Тес въздъхна тежко. Смъртта на чичо ѝ Сидни беше двойна трагедия — не само че изгуби мъжа, който ѝ беше като баща, но и ужасният Авъри Мандъвил пристигна да живее в имението.

Сви устни. Всъщност не му завиждаше много за наследството; нямаше нищо против имението Мандъвил и земята да са негови и това,

че с Хестър продължиха да живеят в старата си къща с негово позволение; дори не я засягаше това, че той непрекъснато отсъстваше от имението, прекарвайки времето си в къщата си в Лондон — все пак по закон те си бяха негови. Това, което я дразнеше беше настойчивото му желание да се ожени за нея.

На двадесет и една години Тес Мандъвил беше поразяващо красива млада дама. Червена коса, теменужени очи, стегнато и гъвкаво тяло — доста съблазнително. Имаше и голямо наследство от страна на майка си и подозираше, че именно това интересува Авъри, а не толкова привлекателната ѝ външност.

Беше общоизвестно, че състоянието на Мандъвил е почти изчерпано и че преди преждевременната си смърт горкият Сидни бе търсил отчаяно наследница, за която да се ожени, фамилия Мандъвил не били напълно разорени. Можели, разбира се, с известни икономии, да поддържат предишния си живот, но не и да харчат без да мислят за бъдещето. Когато получил съобщение за смъртта на Сидни, Авъри, новият наследник на имението и близък братовчед, незабавно напуснал поста си на капитан на пехотата и се върнал в Англия, нетърпелив да получи титлата и завещанието. С пристигането си от континента, където се биел под командването на сър Артър Уелсли срещу Наполеон, той бил дълбоко разочарован като разбрал, че сега, когато има титлата барон Мандъвил и притежава елегантното имение Мандъвил и не по-малко луксозната къща в Лондон, разполага със сравнително малко пари в брой, с които да поддържа разточителния живот, който смятал, че му подхожда. Мисълта, че брак с богатата наследница е абсолютно необходим, бързо се зародила и у новия барон. И ето, че точно под носа му се оказва Тес — прекрасна, неомъжена и толкова подходяща за намеренията му. Тес с нейното примамливо наследство, за което се грижел един от по-малките братя на майка ѝ, лорд Рокуел, докато тя не се омъжи или не навърши двадесет и пет години.

Изведнъж върху лицето ѝ премина лека усмивка. Тес беше загубила родителите си рано, но за щастие беше обградена от любящи роднини. Не само, че се радваше на безграничната привързаност на Хестър и Сидни, но също, макар и по-нехайно за нея, се грижеха и братята на майка ѝ. Томас, настоящият лорд Рокуел, и Александър, най-елегантният чаровник, който някога сте срещали. Тес рядко

виждаше чичовците си, което бе напълно обяснимо, след като Томас и Александър, с няколко години по-големи от нея, бяха известни и търсени мъже в града, които трудно се откъсваха от порочното си обкръжение в Лондон. Вярно, че рядко беше в тяхната компания, но Тес беше наясно с нежната им загриженост към нея.

Тя присви очи. Само едно писмо с лек намек за натрапчивото ухажване на новия барон Мандъвил щеше да е достатъчно за широкоплещестите ѝ чичовци да пристигнат веднага от Лондон и да покажат някой и друг урок на Авъри.

Хестър улови свирепата искрица в очите на племенницата си и попита:

— Какво е това изражение, скъпа?

Тес ѝ се усмихна меко:

— Просто си представях изражението на Авъри, ако Томас и Александър го притиснат.

Неочаквано бузите на Хестър порозовяха, но когато проговори, гласът ѝ беше небрежен.

— Не се съмнявам, че Александър би го смъмрил, ако направиш и най-малкия намек за неприятностите си с Авъри. Александър е най-милият и внимателен джентълмен, който познавам и не би позволил някой да те безпокои — особено влеченията на Авъри! И двамата ти чичовци много те защитават и така трябва да бъде!

Тя едва се усмихна.

— Тяхната намеса ще постави Авъри пред дилема, нали? Няма да знае дали да им се подмазва, надявайки се да спечели благоволенieto им или да закреши от обида, че го подозират в некавалерско поведение.

Усмивката на Хестър изчезна и тя тихо попита:

— Бил ли е особено настойчив? Да говоря ли с него?

Тес поклати глава.

— Не, нали знаеш, че е по-добре да не правим нищо, което да накара Авъри да мисли, че ще напускаме имението Мандъвил — леля Мег ще се разочарова.

След смъртта на Сидни Тес изпадна в доста сложна ситуация. Всъщност Положението ѝ съвсем не беше чак толкова ужасно; имаше състояние и двама чичовци, които щяха да преобърнат земята само за да бъде тя щастлива. Можеше да избяга когато си поиска, но заради

Хестър и пралеля си Маргарет беше вързана за имението, в което се беше родила.

Странно, помисли си Тес, неприятностите на семейство Мандъвил отново се повтаряха, както преди почти седемдесет години, през 1740 г., когато Грегъри, нейният прадедо, отвлича годеницата на Бенедикт Талмъдж, наследницата на Долби. Тереза Долби имала червени коси и теменужени очи, които Тес бе наследила. Тръпка на безпокойство премина през тялото ѝ като си помисли, че може да повтори съдбата на прабаба си — да се омъжи за мъж, когото не обича.

Това беше една стара тъжна история. Едно време като добри съсед и приятели живеели семейство Талмъдж, графове на Шерборн, бароните на Мандъвил и фамилията Долби. Долби не се нареждали сред управителите на областта, но били аристократичен род и имали голямо имущество. Последният от рода Долби получил рицарско звание и бил наричан сър Артър Долби. Именно детето на сър Артър и единствената наследница, онази, с огненочервените коси и игривите теменужени очи, била прабабата на Тес, на която била кръстена. Земите на Долби се ширели между имененията Шерборн и Мандъвил, и когато станало ясно, че Тереза ще е последната Долби и ще наследи всичко, не било изненадващо, че граф Шерборн и барон Мандъвил насочили намеренията си натам. Особено когато всеки от тях имал по един неженен син, който като съпруг на Тереза би придобил всички тези земи и огромното богатство на семейство Долби.

Между наследника на граф Шерборн, Бенедикт и най-големия син на барон Мандъвил — Грегъри, се породило голямо съперничество и надпревара за ръката на наследницата. Станало ясно, когато най-накрая годежът на Тереза бил обявен, че Бенедикт е спечелил съревнованието и че Грегъри ще трябва достойно да се оттегли. За беда, Грегъри Мандъвил не приел благородно поражението и почти седмица преди сватбата на Тереза Долби и Бенедикт Талмъдж, той я отвлякъл от дома ѝ.

Освен наследството на Долби, между Бенедикт и Тереза се породило привличане. Като откраднал годеницата на омразния си съперник, Грегъри не само засегнал честта на Бенедикт, но и силно наранил сърцето му. Представяйки си средствата, които би използвал Грегъри, за да получи благоволенieto на Тереза, Бенедикт настойчиво ги търсил от единия край на Англия до другия, знаейки, че когато ги

открие ще е твърде късно да предотврати непоправимото — бруталното изнасилване на Тереза. Непрекъснатото и отчаяно търсене на Бенедикт било на вятъра. Чак след година Грегъри се осмелил да се върне в Мандъвил с новата си съпруга и новороден син.

Грегъри не само отвлякъл Тереза, но и я криел, докато тя не само не забременяла от него, но и му родила син. Вълна на съжаление обля Тес като си представи страданието на Тереза. Отвлечена, изнасилена и принудена да носи детето на мъжа, когото ненавиждала.

— Мислиш ли, че прабаба Тереза някога е изпитвала нещо друго към него освен омраза и презрение? — внезапно попита Тес.

Объркана от въпроса, Хестър примигна, опитвайки се да улови мислите ѝ.

— За Грегъри и Тереза ли говориш?

След кимването на Тес, Хестър сви рамене.

— Не знам. Искам да кажа, че не е нещо, за което бих могла да я попитам, нали?

Тес се намръщи.

— Да, предполагам. Винаги съм се чудела как се е справяла. Трябва да е било ужасно за нея.

Напълно склонна да обсъждат темата, но и озадачена защо ли Тес се интересува от нещо, станало преди толкова време, Хестър тихо каза:

— Е, не е трябвало да търпи толкова дълго. Помниш ли — тя и Бенедикт са избягали три или четири години след това.

Тес измърмори с тъжно изражение.

— Знам, но преди това е трябвало да понася прадядо и да види как мъжа, когото обича се оженва за друга. И двамата сигурно са били безкрайно нещастни — тя омъжена за коравосърдечен негодник и Бенедикт, принуден насила да се ожени, за да спаси титлата си. Сигурно ѝ се е разбило сърцето, когато се е родил синът на Бенедикт. Не се съмнявам, че всеки път щом е погледнела собствения си син, си е мислела, че е можел да бъде син на Бенедикт.

— Станало е преди толкова време, Тес. Защо сега се замисли за това?

— Не знам — искрено отвърна Тес. — Предполагам, свързано е с мнението на всички, че толкова много приличам на нея — дори аз забелязвам приликата си с портрета ѝ в галерията. Но не са само

косата и очите или дори овалът на лицето... има и нещо вътре в мен — понякога изпитвам такава близост с нея — като че ли мога да усетя чувствата ѝ.

Тя присви устни.

— И знам, че е мразела прадыдо с всяка частица на тялото си! Надявам се само тя и Бенедикт да са живели дълго и щастливо заедно, след като най-накрая са избягали.

— Е, Грегъри поне живя дълго, след като тя го изостави. Ирония на съдбата е, че надживя не само сина си, но и един от внуците си — баща ти, Едуард. Деветдесет е солидна възраст, но се съмнявам, че се е наслаждавал на тези подарени години.

— Може и да не им се е наслаждавал, но подозирам, че ужасно се е вбесил, когато е разбрал, че е на път да умре.

Тес поклати глава.

— Имаше толкова деспотично присъствие. Въпреки че почина преди повече от две години, все още когато вляза в синия салон очаквам да го зърна там как седи и ме наблюдава.

Хестър сви устни.

— Знам, че не е хубаво да се говори лошо за умрелите, но той беше такъв дявол! Най-отвратително се държеше с теб, Тес, несъмнено заради приликата ти с Тереза.

— За да бъдем честни, той не изпитваше и най-слабото чувство на привързаност към никой от членовете на семейството си. Човек би си помислил, че поне сестра си би оставил добре осигурена, а ти — мисля, че той те наказва затова, че не можа да си намериш заможен съпруг и затова ти направи такова завещание. Той е искал ти и Маргарет да знаете, че не е давал и пет пари за бъдещето ви!

Хестър извърна лице, а на Тес ѝ се искаше да отхапе езика си. Хестър не беше споделила, но Тес знаеше, че в миналото е имало някой, когото леля ѝ е обичала или все още обичаше и че липсата ѝ на наследство е изиграла роля за положението ѝ на стара мома.

Тес отчаяна се питаше как да смени темата, когато Хестър проговори. Гласът ѝ беше тих.

— Дядо не е могъл да знае, че Сидни ще почине толкова млад. Той знаеше, че Сидни ще се грижи за леля Мег до края на живота ѝ. А колкото до мен... — и тя тъжно се усмихна. — Аз никога не съм му била особено приятна.

— Да не би да го защитаваш? — настоя Тес обидена, теменужените ѝ очи станаха тъмнолилави от гняв. — Нали току-що каза, че е бил дявол! А и това, че никога не си му била особено приятна... — Тес внезапно се усмихна. — А не беше ли бесен и от това, че единственото му внуче е момиче?

Хестър огорчено се усмихна.

— И още как! Спомням си деня, който се роди — прие го като лична обида, че бедните ти родители са могли да заченат само едно хилаво момиченце. Все още чувам как крещеше и беснееше из имението. Обвиняваше майка ти, че го е направила нарочно, напук на него. Кълнеше се, че баща ти няма да наследи титлата му, ако следващото им дете не е момче.

Хестър поклати глава.

— Чудя се дали, когато баща ти почина няколко години по-късно, той не съжали за прибързаните си думи — намръщи се и добави: — Вероятно не. Винаги смяташе, че може да организира нещата точно както иска.

Всичко, което каза Хестър, беше вярно. Тес бе израснала под злобния поглед на прадядо си и нито ден не минаваше без да ѝ бъде напомнено, че е трябвало да се роди момче или че прилича на съпругата, която го е изоставила и избягала с друг мъж. На Грегъри не се нравеше и това, че тя си има собствено наследство, което се пази от чичо ѝ, и което той не можеше да присвои.

Тес се съгласи, че Грегъри не е могъл да предположи, че Сидни ще почине толкова внезапно, но е знаел, че ако не отдели прилична сума в завещанието си за Маргарет и Хестър ги обрича на мизерно съществуване, ако нещо все пак се случи със Сидни. Тя прецени, че преди да почине Грегъри едва ли е притежавал голяма сума, но все пак от това, което е било останало, е можел да отдели достатъчно за всяка една от тях и да им осигури скромна независимост.

Тези мисли върнаха Тес към нейната главна дилема. Наследството ѝ беше в сигурни ръце, но Маргарет и Хестър зависеха от новия барон Мандъвил, както за покрива над главите си, така и за храната си. Тес с радост би прехвърлила част от голямото си богатство на леля си и на пралеля си, но двете дами не искаха и да чуят за това. Едва успяваше да ги убеди, обикновено, когато Авъри беше направил нещо наистина отвратително, че да ѝ позволят да ги осигури

не е по-различно от това Авъри да се грижи за тях. Но и двете продължаваха да се ужасяват от идеята Тес да използва парите си за тях — все пак бяха Мандъвил! Задължение е на Авъри да се грижи за тях. Тес не виждаше никакъв смисъл в това.

Докато нещата не станеха напълно непоносими в имението Мандъвил, двете й най-скъпи жени на света нямаше да се съгласят да използват парите й за собствени облаги. Междувременно, въпреки противното поведение на Авъри и вероятната възможност той да реши да повтори действията на Грегъри, за да присвои наследството й, Тес не можеше и да си помисли да изостави Хестър и леля Мег при този отвратителен човек.

След няколко минути Хестър наруши тишината. Гласът й бе изпълнен с любопитство.

— Защо си се замислила за стария скандал? Отвлечането на Тереза и по-късното й изчезване с Бенедикт Талмъдж са станали преди десетилетия. Какво те накара да си спомниш за това сега?

Тес сви рамене.

— Мислех си за обрата на събитията — смъртта на Сидни и как, ако Грегъри не се беше държал толкова ужасно, между нас и графовете на Шерборн нямаше да има такава омраза. Разбира се, Грегъри пак щеше да пропилее почти всичките пари. Така че Мандъвил пак щяха да се нуждаят от друга наследница, с която да възстановят имуществото си.

Хестър я стрелна с поглед.

— Сигурна ли си, че Авъри не ти досажда?

— О, може би малко — срамежливо погледна тя леля си. — Ако ти и леля Мег ми бяхте позволили да ви купя онази малка уютна къщичка близо до Хайт, въобще нямаше да се налага да търпя компанията му.

Хестър я погледна уплашено.

— Той те тормози, нали? — и като се наведе напред добави: — Не си длъжна да оставаш тук, скъпа. Знаеш, че чичовците ти ще са щастливи, ако отидеш да живееш в Лондон или в имението на лорд Рокуел в Корнуол. И въпреки че дяволски ще ни липсваш, с Мег ще се справим. Ако той реши да ни изхвърли от къщата или стане твърде непоносим, ще ти позволим да ни купиш малката къщичка.

— Но не и преди това?

— О, Тес. Ти си най-сладкото дете на света, но нали знаеш, че не можем. Няма да е правилно.

Като видя тревогата в очите на леля си, Тес се усмихна.

— Е, не мисля, че ще съм щастлива в Лондон, а колкото до Корнуол — по-добре да остана тук с вас, дори и да трябва да търпя Авъри.

Каретата забави ход и след миг те вече се движеха по пътеката, оградена с брястове, която водеше до имението Мандъвил. След малко се появи и самата сграда в стил „Кралица Елизабет“. Тъмнозелен бръшлян се виеше по стените и покрай много тавански прозорци. Каретата зави покрай островче от зелени храсти и спря пред широките стълбища, които водеха към масивна двойна врата.

Едва когато конете спряха, една от дърворезбованите врати се отвори и оттам излезе висок мъж в светлобежови бричове и добре скроено зелено сако, и се втурна надолу по стълбите, за да посрещне дамите. Джентълменът, Авъри Мандъвил, шестият барон на имението, беше без съмнение привлекателен мъж, с добро телосложение и широки рамене; изправеният му гръб и високо вдигнатата глава издаваха факта, че е бил военен преди да наследи титлата. Той, най-много от всички останали роднини, приличаше на Грегъри, като беше наследил гъстата му руса коса и леденостудените сини очи.

Докато гледаше как се приближава, Тес си помисли, че прадядо ѝ трябва да е бил същият на неговата възраст. Това, че тя поразително приличаше на Тереза, а Авъри имаше чертите на Грегъри доста я обезпокои. Независимо, че сега обстоятелствата бяха различни, съдбата все пак беше събрала нея и Авъри като копия на истинските герои. Дали нямаше и историята да се повтори?

Тя решително отхвърли тези мисли от главата си. Не можеше отново да се случи — никога нямаше да се омъжи за Авъри, независимо от действията му. Беше по-склонна да вдигне нож срещу него ако се опита да я докосне. А колкото до това да се влюби безумно в наследника па граф Шерборн — идеята бе напълно абсурдна! Никога не беше виждала по-малкия брат на Рандъл Талмъдж, последният граф на Шерборн, нито знаеше името му.

ГЛАВА ВТОРА

Авъри стигна до каретата и помогна на Хестър да слезе. Докато целуваше ръката ѝ, измърмори:

— Скъпа братовчедке Хети, бих искал друг път, когато желаете да използвате каретата, първо да ме уведомите. Какво щеше да стане, ако на мен ми трябваше каретата този следобед?

Бузите на Хестър пламнаха от неудобство и тя започна настойчиво да се извинява, но Авъри просто пренебрегна думите ѝ.

— О, не го взимайте толкова навътре. Просто помнете за в бъдеще да ме информирате за плановете си. А сега нека сменим темата — възможно ли е за няколкото часа, през които бяхте извън Мандъвил, да сте станала дори още по-красива?

Смутена, Хестър едва успя да му отвърне учтиво и хвърли към Тес умоляващ поглед. Тес разбра молбата ѝ да не го ядосва и съдържа язвителните си думи. Отхвърли протегнатата ръка на Авъри, който се беше обърнал да ѝ помогне и сама чевръсто скочи от каретата.

В очите му проблесна обида и той произнесе провлачено:

— Каква независимост! Очевидно е, че лелите ви са ви повлияли зле. Без съмнение имате нужда от съпруг, който да ви научи на обноски! Ще ми позволите ли поне удоволствието да ви придружа до къщата?

Тес огледа с преценяващ поглед късото разстояние от него до входната врата.

— Нима смятате, че нещо може да ми се случи? — попита тя невинно.

Фините черти на лицето му се изкривиха.

— Не ставайте смешна! Просто се опитвах да бъда учтив.

Минавайки покрай него, Тес промълви самодоволно:

— Е, радвам се, че можахме да разрешим това малко недоразумение. А сега, ако ме извините...

И тя се втурна в къщата, без дори да види дали Хестър я е последвала. Когато влезе в стаята си, тя свали малкото си боне и

прокара пръсти през разрошените си къдрици. Призна си виновно, че се държа жестоко с Авъри, но просто не можеше да се стърпи. Той ѝ лазеше по нервите. Имаше нещо в него, което я караше да избухва и да се сопва язвително, съвсем неприсъщо за слънчевата ѝ натура. Освен това не понасяше начина, по който се държи с леля Мег и Хестър — арогантен, а на следващата минута им се мазни, точно както се държа с Хестър преди малко. „Той си играе с тях“, ядосано си помисли Тес, „като голяма котка с две малки мишленца“. Винаги демонстрираше властта си над тях и не ги оставяше на спокойствие.

Тя рязко се извърна и започна да сваля роклята си. Тъкмо я хвърли на пухеното легло и се зае да завърже колана на копринения ябълковозелен халат около кръста си, когато вратата на стаята ѝ се отвори. С учудване видя как Авъри спокойно влезе в стаята ѝ и тихо затвори вратата след себе си.

— Как смееш! — започна Тес, теменужените ѝ очи искряха от гняв. — Веднага излез от стаята ми!

Авъри се облегна на вратата и безцеремонно произнесе:

— Изглежда си забравила, че това е моята къща и като собственик мога да влизам където и когато си пожелая.

— В такъв случай — изръмжа Тес, — ще се изнеса от къщата ти още сега. Бъди така добър да уведомиш кочияша, че каретата ще ми трябва. Щом си събера багажа, няма да остана и минута повече тук. Заминавам за Лондон. Чичовците ми ще се зарадват да ме видят.

— Е, това вече е проблем, нали? — провлачено изрече Авъри. — Забравяш, че Джон е мой служител, а конете и каретата също са мои.

Студените му сини очи срещнаха нейните.

— И се получава така, че не желая днес отново да ги изпращам навън. Всъщност освободих всички слуги за няколко дни.

Тес пое дълбоко въздух и замисли трескаво. Неочакваната новина, че слугите ги няма не беше окуражаваща. Тя знаеше, че Авъри негодува срещу явната ѝ ненавист към ухажването му. Само присъствието му в стаята ѝ беше опасно и можеше да има пагубни последици.

Тя стисна устни.

— Мисля, че е време да внесем яснота в отношенията ни. Не знам какво си мислиш, че ще постигнеш с тези методи, но аз няма да ти позволя да ме компрометираш. Така че, ако не излезеш от стаята ми

веднага, благоприличието да върви по дяволите! Ще крещя толкова дълго и силно, че без съмнение ще ме чуят чак в Кантърбъри!

Той се усмихна, но нещо в усмивката му изплаши Тес.

— Продължавай — провлачи той и продължи: — Чудя се какво ли ще си помислят всички, когато ни открият сами в спалнята ти и ти си в такава прелестна домашна дреха?

Тес беше известна с горещия си темперамент. Като изръмжа от гняв, тя сграбчи един сребърен свещник и го хвърли по посока на главата му. Той се наведе в последната секунда и свещникът се стовари във вратата.

— Нека ни открият! — извика тя необмислено. — Предпочитам да живея със съсипана репутация и да бъда обект на скандални слухове до края на живота си, отколкото да се обвържа с безпринципен негодник като теб!

За момент Авъри я наблюдаваше замислен, по лицето му не се четеше нищо. После сви рамене и измърмори:

— Надявах се да си разумна и да проумееш, че бракът ти с мен е твоята съдба, но виждам, че с теб ще ми е трудно. Е, нека е така! — и той й хвърли ироничен поглед. — Чудя се дали ще си все така горда и уверена, когато се изправиш пред фурора, който ще предизвика новината, че сме прекарали нощта заедно... че съм се възползвал от ласките ти?

Втрещена, Тес го погледна, едва осъзнавайки, че той безсрамно си призна, че е смятал да я насили да се оженят, както някога прадядо ѝ е насилил Тереза. Но преди да изрече думите, които ѝ бяха на устата, Авъри мазно ѝ се поклони и напусна стаята ѝ. Тя ужасена чу как ключа се превърта в ключалката.

„Той не би посмял“, обнадежди се Тес. „Не може да си мисли, че ще му се размине“.

Тя се спусна към вратата. Също като диво животно хванато в капан, започна да удря с юмруци по непоклатимото дърво, като се надяваше, че някой ще я чуе. Разхълца се от гняв и от страх и продължи да блъска по вратата, викаше някой да я освободи.

Нямаше никаква полза. Никой не откликна на отчаяните ѝ викове. Тя не знаеше какво Авъри беше казал на слугите или как успяваше да държи лелите ѝ настрана, но поне за момента успя да се овладее. Беше заключена в собствената си стая — затворничка на

мъжа, който презираше. Изпълнена с отчаяние, тя се свлече на пода и опря гръб о вратата. За Бога! Какво трябваше да направи?

Напомни си, че ако позволи страха да обсеби съзнанието ѝ ще бъде фатално, затова си пое няколко пъти дълбоко въздух и се изправи на крака. Нямаше да позволи на Авъри да я победи. Вдигна решително брадичка и тръгна към тапицирания стол до леглото. Трябваше да помисли.

Остана седнала дълго, без да забелязва спускащия се мрак около себе си, мислите ѝ бясно препускаха. Знаеше, че Авъри е опасен, но не бе очаквала, че ще действа толкова прибързано и подло. Нещо трябва да се е случило, докато тя и Хестър бяха на разходка този следобед, нещо, което да го накара да предприеме подобна рисковата мярка. Но какво ли можеше да бъде?

Разсеяно плъзна поглед по леглото си, декорирано в любимите ѝ розови и кремави тонове и почти случайно забеляза малката сребърна табла, оставена върху лакираната ѝ тоалетна масичка и плика, който лежеше в нея.

Едва когато стана от стола си забеляза вечерния мрак, обхванал стаята. Мърморейки на себе си, Тес намери свещника, който по-рано беше хвърлила по Авъри и го запали. Приближи се до тоалетната масичка и взе плика. Гневно отбеляза, че печатът на лорд Рокуел е бил счупен и след това отново залепен доста немарливо. Сякаш беше без значение, че писмото от чичо ѝ беше отваряно и че някой друг го беше прочел преди нея.

Извади написания лист и бързо прегледа съдържанието. Лорд Рокуел явно е усетил, че нещата не вървят добре в имението Мандъвил, защото в писмото споменаваше, че той и другият ѝ чичо, Александър, смятат да дойдат в Кент на продължително посещение. Щяха да пристигнат в събота, след четири дни и очакваха с нетърпение да видят нея и лелите ѝ. Съвсем накрая лорд Рокуел споменаваше, че щом визитата им в имението Мандъвил приключи, трите дами могат да отпътуват с тях за Корнуел, където да отпразнуват заедно празниците.

Това напълно обяснява действията на Авъри, мрачно заключи Тес. Той не беше глупав мъж и след като е прочел писмото на лорд Рокуел, трябва да е разбрал, че до ушите на чичовците ѝ са достигнали слуховете за решителното му ухажване и че те идват в Мандъвил, за да

се уверят сами как стоят нещата. От предложението към Тес и лелите ѝ да прекарат Коледа в къщата на Рокуел ставаше ясно, че искат да я отведат на по-сигурно място.

Като хапеше нервно долната си устна, Тес закричи из стаята. Веднага щом е прочел, Авъри е разбрал, че няма време за губене, че трябва да изпълни намеренията си спрямо нея до събота, когато щяха да пристигнат чичовците ѝ.

Ако нищо друго не ѝ дойдеше наум, щеше да разбие прозорците и да рискува да си счупи врата, вместо да чака послушно появяването на Авъри. Трябваше да избяга! Бяха изминали часове, откакто я заключи в стаята ѝ. Нямаше нито миг за губене!

Тя бързо направи въже от чаршафите, после облече черната кадифяна рокля за езда и си обу ботушите. Напъха кутията с бижутата си и някои други дрехи в калъфката от възглавницата, взе черната си пелерина и хвърли последен поглед наоколо. Нямаше какво друго да вземе.

Навън цареше непрогледен мрак. Не беше толкова късно и Тес се изненада от зловещата тишина в къщата. Обикновено се чуваше суетнята на слугите, тракането на съдове, отварянето и затварянето на врати, но тази вечер всичко беше тихо. Като че ли цялата къща знаеше какво щеше да се случи и беше затаила дъх... чакаше старата история да се повтори.

„Няма да позволя това“, обеща си тя решително. Авъри щеше да разбере, че е направена от по-сурово тесто, отколкото Тереза.

Девојката остави калъфката с нещата си близо до прозореца и взе месинговия ръжен от камината. Като удари силно по решетките на прозореца се чу силен трясък; пръстите ѝ пареха от силата на удара, а стъклата дори не се пукнаха.

Тес преглътна отчаянието си и удари отново и отново. Толкова се беше съсредоточила върху разбиването на прозореца, че почти не чу превъртането на ключа. Но в един момент звукът достигна съзнанието ѝ и тя рязко се извърна. Сърцето ѝ биеше силно, със здраво стиснатия ръжен в ръце беше готова да се бие с негодника, който искаше да я обезчести.

За нейно утешение, на вратата се появи не отблъскващата фигура на Авъри, а двете ѝ лели, чиито лица издаваха голямо безпокойство.

Леля Мег с пръст на уста направи знак на Тес да мълчи. Хестър беше точно зад нея, носеше малка чанта и свещник.

Нервното напрежение, което я мъчеше, откакто Авъри я бе заключил, се изпари и тя погледна с нежност двете жени, които влизаха в стаята.

На младини Маргарет Мандъвил бе смятана за голяма красавица, но и на седемдесет и една бе все още забележителна, с леко закръглената си брадичка и малко право носле. Бе наследила леденостудените очи на семейство Мандъвил, които обикновено така се смееха, че леденият нюанс не се забелязваше. Най-често изражението ѝ беше весело. Естествено, че приличаше на Мандъвил, та нали беше по-малката сестра на Грегъри. Хестър беше почти като нея — със същата светла коса, но притежаваше красивите теменужени очи на баба си Тереза.

Като ги наблюдаваше как се втурват към нея, Тес почувства, как очите ѝ се изпълват със сълзи. Никога не я бяха изоставяли и дори сега поемаха ужасен риск, идвайки при нея. Ако Авъри ги видеше...

— Побързай, дете, трябва веднага да те измъкнем оттук — каза тихо леля Мег. — Сипах му всичкия лауданум, който имах, във виното на вечеря, но май няма да е достатъчно, и въпреки че сега шумно хърка на масата, не знам колко време имаме на разположение. Отстраних наглия му прислужник, като му казах, че Авъри няма повече да се нуждае от него за тази вечер. Не може да ми се възпротиви, но това много не му хареса. По-добре да не се бавим — трябва веднага да изчезваш оттук. Няма време за губене.

— Но какво...? Вие как...? — несвързано попита Тес, опитвайки се да схване неочаквания обрат на събитията.

— Как сме разбрали плановете му? — попита леля ѝ. — Заподозрях, че нещо става от минутата, в която пратеникът донесе писмото на Рокуел днес следобед, докато ви нямаше. Авъри го погледна и така се намръщи! Изчезна в библиотеката и когато се появи след няколко минути и освободи всички слуги, освен онези ужасни същества, които доведе със себе си от континента, разбрах, че е намислил нещо лошо. Не знаех какво, докато той не изпрати Лоуел горе да остави писмото в стаята ти. Когато се разминавахме по стълбите успях да разпозная почерка на чичо ти. Тогава проумях, че е прочел писмото ти от Рокуел — и леля Мег се изчерви. — След като

Лоуел слезе аз се промъкнах в стаята ти и срам ме е да си призная, дете, но прочетох писмото на Рокуел, разбира се след като видях, че Авъри вече го е отварял — иначе никога не бих си пъхала носа. Когато научих, че Рокуел ще идва, знаех че Авъри ще трябва да действа бързо, ако не иска ти и наследството ти да му избягате.

И тя добави със съжаление:

— Знам, че е неприятен човек, но не съм мислила, че ще стигне толкова далеч. Извинявай, скъпа, че не прозрях опасността. Никога нямаше да те изложам на риск, ако имах и най-малкото подозрение, че има същата чудовищна жилка като по-големия ми брат.

— Ами вие? — запита Тес разтревожено. — Щом се събуди и види, че ме няма, ще разбере, че сте ми помогнали — не мога да ви оставя тук сами с него.

— Не се притеснявай за нас — отвърна леля Мег твърдо. — Може да заподозре участието ни в бягството ти, но не може нищо да докаже, без да признае коравосърдечния си план.

Хестър се съгласи с нея.

— Тес, без съмнение той ще се събуди със страхотно главоболие и ако ние с леля Мег посрещнем обвиненията му с широко отворени невинни очи, може би няма да повярва, че сме способни да прозрем плановете му, камо ли да го упоим, да откраднем ключа и да те освободим. Погледни ни — би ли ни заподозряла в подобни нечестиви деяния?

Въпреки напрегнатата обстановка, Тес леко се усмихна. И леля й, и пралеля й, също като нея, бяха дребни жени с изящни фигури. И двете не бяха вече в разцвета на младостта си и беше трудно да ги заподозреш в нещо толкова сериозно.

Като преглътна смеха и отчаянието си, Тес поклати глава.

— Не, и съм сигурна, че можете да замажете очите на повечето хора, но...

— Стига! Не ние, а ти си в опасност — спря я леля Мег като й хвърли престорено строг поглед и добави решително: — Ако наистина се притесняваш за нас, веднага изчезвай. Колкото по-скоро тръгнеш, толкова по-скоро ще върнем ключа на Авъри и ще си отидем по стаите, където това чудовище ще ни намери заспали, когато се събуди.

Без да даде възможност на Тес да възрази, Хестър й подаде малката торба, която държеше в ръка.

— Събрахме всичките си пари в брой, малко замразено месо и сирене за пътуването ти. Когато леля Мег ми съобщи съдържанието на писмото нямахме много време, за да планираме нещата. — Пое си дълбоко въздух и добави: — Трябва веднага да се махнеш оттук!

Тес все още се колебаеше, не искаше да ги остави сами. С упорито изражение настоя:

— Защо не дойдете с мен?! Знаете, че чичовците ми ще ви посрещнат добре и ще ви защитят от Авъри.

Леля Мег стисна устни.

— И как смяташ да стане това? Сигурна съм, че ще можем да впрегнем конете и дори да подкараме каретата, но така ще трябва да се придържаме към главните пътища, а и ще се движим доста по-бавно от сам ездач. Ако Авъри се опита да те търси, по-трудно ще открие един ездач, отколкото цяла карета.

Тя погледна меко Тес.

— Скъпа, от доста години не сме яздили сериозно. Само ще изложим на опасност бягството ти.

— Тя е права и ти го знаеш, Тес — тъжно добави Хестър. — Трябва да тръгнеш сама.

След секунди девойката вече ги прегръщаше една след друга за сбогуване.

— Ще се върна за вас. Няма да ви оставя при Авъри.

— Разбира се, че няма — отвърна леля Мег. — А сега тръгвай!

Без да се обръща назад, Тес изскочи от стаята и се затича по дългия коридор. Очите ѝ бяха полузаслепени от сълзите, които проблясваха в тях, ушите ѝ наострени за всеки застрашителен шум. Тя бързо се насочи към задната част на къщата, към дългата галерия, която минаваше през цялото крило. До галерията имаше балкон, от който се извиваше каменно стълбище до терасата отдолу; това изглеждаше най-безопасният път за бягството ѝ, нямаше да я види нито един от двамата слуги, които пазеха къщата.

Останала без дъх, с бясно разтуптяно сърце, Тес най-накрая стигна до галерията. Спря за миг и нервно се огледа, тишината я изнервяше и отново я обзе чувството, че къщата е затаила дъх и чака...

Но отхвърли страховете си и пристъпи решително напред. Беше забравила колко призрачна изглежда тази част на сградата през нощта,

колко изоставена... как сякаш излизаха сенки от трепкащата светлина на свещите.

Галерията беше дълга и тясна, по високите стени висяха портрети на членовете на фамилията Мандъвил; пристъпвайки напред Тес усещаше как обвинителните погледи на тези отдавна умрели Мандъвил се забиват в гърба ѝ като огнени ками. Чувството не беше приятно и тя си отдъхна, когато стигна осветения край. Двойната врата към балкона беше точно пред нея. Тя спря, постави ръка върху сребърната дръжка и се извърна, за да погледне портрета на прабаба си Тереза — нещастната наследница на Долби.

Сред танцуващите сенки ѝ се стори, че Тереза я наблюдава. Портретът беше в цял ръст, нарисуван през онази пролет, когато бе избягала с Бенедикт Талмъдж. Тогава е била на двадесет и една, в пълния разцвет на младостта си. Нарисувана изправена край езеро с лилии, роклята ѝ — според тогавашната мода, от коприна на райета, която падаше грациозно като камбана. Прекрасната ѝ огненочервена коса бе сплетена високо и вързана с панделки. Тес често бе стояла през този портрет, питайки се какви ли мисли са се въртели в главата на прабаба ѝ. Отново усети необяснимата връзка, която я свързваше с Тереза. Тази вечер тя беше невероятно силна.

Големите теменужени очи сякаш я умоляваха да не се бави, да бърза, да бяга колкото се може по-бързо и по-надалеч.

ГЛАВА ТРЕТА

Никълъс Талмъдж, десетият граф на Шерборн, се опитваше да убеди себе си, че не бяга. Но относно неговото неочаквано заминаване се носеха доста неприятни слухове, които не му се нравеха.

Докато наблюдаваше небрежно как камериерът му Лъвджой му приготвя багажа, Никълъс решително си каза — може би за петдесети път тази вечер, — че просто се връща в имението си в Кент, за да прекара там зимата, както сториха и много от приятелите му. В Лондон нямаше да има компания, съответно и причина, за да остава. През пролетта щеше да поднови търсенето си на съпруга, когато може би щеше да има повече дами, които желаят да се омъжат.

Собственото му обяснение за неочакваното заминаване утре следобед го задоволи само частично, тъй като всички добре знаеха, че той възнамеряваше да остане в къщата на Шерборн на площад Гросвенър до януари. Въпреки това, той отново си повтори, че е време да заминава; нищо не го задържаше тук.

Това, че прекрасната вдовица лейди Холиуел оставаше в града за през зимата нямаше нищо общо с промяната в плановите му. Нито фактът, напомни си той упорито, че тя деликатно му намекна преди три часа на бала у лейди Гровър, че няма нищо против да е в по-близки отношения с него.

Истината беше, че той намираще тази млада жена изключително привлекателна — дотолкова, че преди три години от пръв поглед се бе влюбил от главата до петите в нея. Беше се прибрал вкъщи в отпуск и се възстановяваше от рана, получена в битката при Вамиеро в Португалия. С брат му Рандъл бяха дошли в Лондон за няколко седмици, преди да се върне на фронта. Това се случи през есента на 1808 г. в началото на „малкия“ сезон в Лондон, когато Мериан Бланшар, както се казваше тогава, беше само на седемнадесет и вече голяма красавица.

Със своята примамлива усмивка, мека руса коса и сини очи, пред които и боговете биха припаднали, Мериан ставаше център на

внимание навсякъде, където се появеше и той доста се увлече по нея.

Никълъс беше напуснал имението Шерборн на ранна възраст, за да започне военната си кариера. Беше прекарал няколко години в Индия със сър Артър Уелсли, преди да се бие в Португалия и беше доста по-голям от младите мъже, които се тълпяха в краката на „Прелестната“. Но дори и на двадесет и девет, той почти веднага се поддаде на обаянието ѝ и започна старателно да я ухажва. Бе общоизвестно, че семейството на Мериан очакваше тя да се омъжи сполучливо, за да възвърне семейното благополучие, но въпреки липсата му на богатство, за няколко седмици онази есен Никълъс беше първи в списъка за ръката на русата Бланшар. Когато се разбра, че Красавицата често споделя компанията му, облозите за шансовете му достигнаха върха си в джентълменските клубове из града.

По това време младият мъж не притежаваше нито богатство, нито титла, като най-малък и втори син на лорд Шерборн, имаше само военната си кариера. Но ако му липсваше състояние, то бе дарен с чар в излишество, елегантна и мъжествена фигура за каквато всяка девица си мечтае. С черната си къдрава коса и весели очи, с широки рамене и елегантни мускулести крака, не беше чудно, че стана любимец на дамите. Господата също го смятаха за добра компания и всеобщото мнение беше, че няма по-добър кандидат за ръката на Мериан Бланшар от лейтенант Никълъс Талмъдж.

За съжаление, не след дълго във висшето общество се породил интерес към странното поведение на един мъж — по-възрастен от бащата на Мериан — прословутият херцог на Холиуел. Той иронично наблюдаваше, в продължение на няколко седмици, флирта между Никълъс и Мериан, но накрая реши да сложи край на недоразумението. Холиуел разпространи слуха, че след като траурът за последната му съпруга, нещастно унижено същество, но с богатство и род, е минал, иска пак да се ожени за собствено удовлетворение. Този път състоянието или възпитанието не бяха от такова значение, след като заедно с първата си съпруга вече се беше погрижил за продължението на рода си. Богат, влиятелен и арогантен, скоро той даде да се разбере, че ако красивата Бланшар се омъжи, то ще е за него. Не след дълго сър Джордж, бащата на Мериан, започна често да споделя компанията на лорд Холиуел. Когато се разчу, че Красавицата

и семейството ѝ ще прекарат коледните празници в замъка на херцога в Дебишир, облозите в полза на Никълъс спаднаха драстично.

Никълъс не можа да повярва, че е бил изместен толкова лесно от сърцето на Мериан, но скоро стана ясно, че Красавицата е решила да се омъжи за богатството и влиянието, които щеше да има като съпруга на херцог, вместо несигурния живот на лейтенантска жена. Той бе безкрайно разочарован, а сърцето му разбито. Така остави Лондон и красивата Бланшар зад гърба си и се върна на фронта в Португалия.

Като си пийваше портвайн, Никълъс размишляваше за капризите на съдбата. Кой можеше да предположи, че след две години не само баща му — Франсис, но и брат му ще починат и че той, някогашният обикновен лейтенант, ще наследи всичко — титлата, голямото състояние, обширните земи и едно от най-забележителните имения в Англия? Усмихна се иронично. Или, че херцогът ще умре осемнадесет месеца след сватбата си с прекрасната Мериан?

Доведеният ѝ брат наследи титлата и цялото богатство на Холиуел, а Мериан бе учтиво преместена в доста по-малката къща в Доуър. За щастие херцогът ѝ бе оставил щедра издръжка и тя прекарваше повече време в Лондон, в къщата, която ѝ бе приписал, когато се ожениха. Още не навършила двадесет и една, чаровна и красива, със значително състояние, тя отново бе заобиколена от обожатели и ухажори.

„Но аз не съм сред тях!“ — помисли си кисело Никълъс като отпиваше последната глътка вино. Мислеше за самотните нощи, които беше прекарал след завръщането си в Португалия преди три години, как удавяше мъката си в алкохола и рискуваше живота си в битката, опитвайки се да забрави онези сини очи; бе сигурен, че не желае да преживее всичко това отново; както и че вдовицата на херцог Холиуел не би си губила времето с него, ако се беше върнал в Англия като лейтенант Никълъс Талмъдж, вместо граф Шерборн!

За съжаление, дори и след като знаеше, че парите и титлата значат повече за Мериан, отколкото една искрена любов, Никълъс все още я намираше за несравнимо привлекателна. Напоследък сънищата му бяха изпълнени с нея и съблазнителната мисъл, че този път може да я има, че трескавото му търсене на съпруга, която да осигури наследниците на титлата Шерборн най-накрая ще приключи. Ако се

оженеше за нея, щеше да има всичко, за което е мечтал — красивата жена, обсебила сънищата му и съпругата, която да го дари със синове.

Устните му се изкривиха. Само ако можеше да забрави, че бракът ѝ никога не се е случвал или причините, заради които се беше омъжила за един от най-прочутите дърти женкари в Англия. Фактът, че е била в ръцете на друг мъж не го притесняваше — от една жена с опит можеше да се очаква много повече — но това, че ако се ожени за нея, само титлата и богатството му щяха да я убедят да го приеме, просто го съсипваше. Той можеше и да има нужда от съпруга, но със сигурност нямаше да се остави да бъде впримчен от една съблазнителна и алчна малка вещица!

Намръщи се. Не бягаше от лейди Холиуел!

Преди да продължи безсмисления спор със себе си, на вратата се почука и се появи лондонският му иконом Бъфингтън. Той се поклони и му подаде сребърна табла.

— Един джентълмен ви очаква, милорд. Аз, хм, си позволих да му предложа питие и да го въведа в библиотеката.

Изненадан кой ли може да го търси по това време на вечерта, Никълъс остави чашата си и взе малката бяла визитка от таблата. Роксбъри? По дяволите, за какво ли търсеше този стар хитър мошеник?

Той замислено погледна Лъвджой, който беше спрял с приготвянето на багажа, когато Бъфингтън влезе и сега стоеше в очакване. Отдавна бяха заедно — откакто Никълъс постъпи в армията и Лъвджой му стана ординарец. Заедно се бяха изправяли срещу смъртта в Индия и Португалия, бяха рискували живота си един за друг.

Като срещна погледа на Лъвджой, Никълъс леко поклати глава и измърмори:

— Няма нищо — можеш да продължиш с работата си. Все още възнамерявам да заминем колкото се може по-рано утре следобед.

Докато слизаше по стълбите, Никълъс обмисли всички възможни причини за посещението на херцог Роксбъри, но нито една не му се стори достатъчно основателна. Та той едва го познаваше, въпреки че баща му и Роксбъри бяха приятели, а Рандъл смяташе наследника на херцога — виконт Норууд за един от най-близките си приятели. Спомни си, че само няколко пъти бе водил съвсем обикновени разговори с възрастния мъж, който сега го чакаше долу в библиотеката.

Не че Никълъс не го познаваше, всички познаваха херцог Роксбъри. Той бе богат и властен мъж в града. Шушукаше се, че нито едно важно събитие в Англия не се случва без знанието или участието на Роксбъри, а и влиянието му сред висшестоящите беше огромно. Никълъс беше наистина изненадан. Какво ли можеше да иска от него?

Когато влезе в библиотеката, видя обекта на своите размишления разположен удобно в плюшено кресло пред камината. Той бе висок джентълмен със сребриста коса, облечен в елегантно черно кадифено сако и сиви кашмирени бричове.

Когато видя Никълъс на вратата, Роксбъри се усмихна, лъжливите му сивкави очи не издаваха нищо.

— А, значи сте си вкъщи — икономът ви не беше сигурен, когато пристигнах, но се погрижи за удобството ми и отиде да ви търси.

Никълъс прекоси стаята, наля си бренди от кристалната гарафа и слабо се усмихна.

— Обикновено не е толкова гостоприемен към посетители, които идват по това време на нощта. Бях доста изненадан, когато ми донесоха визитката ви. Какво мога да направя за вас?

— В случая по-скоро става дума как можем да си помогнем един на друг...

Никълъс учудено го зяпна.

— Да си помогнем един на друг?

— Да. Виждате ли, има една малка неприятност в Кент, която както смятаме, произлиза някъде от околностите на графство Шерборн. Сметнахме, че ще ни е необходим човек от околността, който да проучи ситуацията по-отблизо. Някой, на когото да се доверим напълно и чието внезапно появяване няма да предизвика подозрения — Роксбъри му се усмихна ангелски. — А кой би се усъмнил в завръщането на новия собственик в имението му, графа на Шерборн?

Мислите на Никълъс препускаха под учтивата фасада, която предложи на Роксбъри. Внезапно му се прииска да знае повече за Роксбъри и за това „ние“, което той така свободно използваше. После сви рамене. Единственото сигурно нещо за херцога бе, че старият дявол взимаше присърце интересите на Англия.

Като реши, че няма какво да губи, ако изслуша херцога, Никълъс го погледна с любопитство и направо го попита:

— И каква, сър, е тази малка „неприятност“, която искате да проуча?

— О, просто едно гнездо на контрабанда — небрежно отвърна Роксбъри.

Никълъс внезапно се засмя.

— Контрабанда? В Кент? Сър, не може да не знаете, че Кент е най-голямото свърталище на контрабандисти в цяла Англия! Едва ли има място на брега или ферма, където те да не предлагат стоката си. И не е само това — едва ли има човек, който да не контактува или търгува с тях по един или друг начин. От викария до най-простия фермер.

Сивите очи на Роксбъри изглеждаха непроницаеми.

— Или графът на областта?

Никълъс се изчерви.

— Или графът на областта — неохотно призна той, като дори не знаеше дали брентито му е внесено легално.

— О, недейте да се чувствате виновен, приятелю. Няма да ви обвинявам за нещо, в което всички сме замесени — и се усмихна. — Ако това ще ви накара да се почувствате по-добре, не мога да гарантирам, че уискито в моето мазе е дошло по легален канал за търговия.

Лицето на Роксбъри придоби сериозен вид.

— Не брентито или френските панделки и коприна ни интересуват, а информацията, която свободно преминава между Франция и Англия — тази, която се предава по каналите на контрабандистите.

— Но, сър, от десетилетия насам те се използват за обмен на информация между Британия и континента. Невъзможно е да се спрат.

— Да, прав сте. Да се спрат напълно ще е невъзможно — наведе се напред и погледна Никълъс съсредоточено. — Но аз не говоря за обикновените порции информация, които преминават канала, а за нещо съвсем различно. Преди няколко месеца, шест или осем, се появи нова и доста ефективна мрежа, по която премина много секретна информация. Отне ни известно време, за да разберем как информацията е била прекарана и съвсем наскоро намалихме обсега на издирванията си и ги съсредоточихме върху вашата област, върху група или групи от контрабандисти, работещи в района на Ромни Марш.

Никълъс се намръщи.

— Отново трябва да ви напомня, че областта Ромни Марш е пълна с контрабандисти, но не мога да си представя обикновените банди от „умници“ да са се добрали до този вид информация, за който говорите. Повечето от тях са прости фермери или наемни работници. Вместо да се концентрираме върху контрабандистите, които явно са само посредниците, няма ли да е по-лесно да открием източника? Мъжът или мъжете, които ги използват? Без да ви подценявам, сър, но това ми се вижда най-бързият начин да се спре изтичането на информация.

Роксбъри се облегна назад и се намръщи.

— Всъщност така е, но не си мислете, че не сме се опитвали да го сторим. За нещастие шпионинът се оказа по-умен от нас. До сега успяхме да научим само едно име — „мистър Браун“, но нямаме представа какво точно означава. Може да е код, парола или дори името на нашия шпионин. Слагахме капан след капан за дяволски неуловимия „мистър Браун“, следвахме следите му, но все още сме с празни ръце — или мъртви агенти! Мъжът, който най-накрая успя да намали обсега на разследването до вашата област стана поредната жертва на шпионина. Извадихме тялото му от канала преди три месеца — беше с прерязано гърло. Следващият мъж, който изпратихме там, издържа само два месеца, а последният — по-малко и от месец.

— И това е „малката неприятност“, която искате да проуча? — сухо запита Никълъс.

Роксбъри слабо се усмихна.

— Да, сметнах, че на млад смелчага като вас би се харесало. Поне ще имате с какво да се занимавате тази зима, освен да седите пред камината — и уж небрежно добави. — А и ще направите услуга на екскомандира си сър Уелсли. Не забравяйте, че той и войските му са подложени на смъртна опасност, докато този проклет шпионин продължавала предава жизненоважна информация, въпреки огромните ни усилия да го спрем.

Това бе най-ефектният аргумент на Роксбъри. Никълъс се стегна и само запита:

— Какво искате да направя?

Роксбъри въздъхна.

— По дяволите, знаем толкова малко! Но имаме доста подозрения. Не сме сигурни дали виновникът е отскоро в околността или е някой, който е подушил възможността и е решил да се възползва от нея. От естеството на информацията, която се пренася, съдим, че въпросният човек има достъп до висшите кръгове на Англия. Трудно е да си представиш някой невеж млад коняр или прост кръчмар да има подобен достъп до информация, като нашия човек.

— Значи използва контрабандистите?

— О, да. Успяхме да свържем появата на определени стоки в Лондон с пренасянето на информация.

По лицето на Роксбъри се четеше тревога.

— Всъщност не ни интересуват толкова търговците, колкото мъжа, за когото работят. И точно тук ще се намесите вие — ако, както смятаме, той принадлежи към аристокрацията, с вашия усет към подозрителна дейност ще можете да ни помогнете.

— Моя... усет? — запита Никълъс изненадан, очите му блестяха. Роксбъри слабо се усмихна.

— Не ви избрахме само защото сте граф на Шерборн и защото имате добро оправдание да останете в околността. Сър Уелсли ви препоръча — каза, че сте му бил особено полезен в миналото.

На Никълъс му стана неудобно — чувстваше се така всеки път щом се споменаваха военните му подвизи.

— Вярно е, че бях от известна полза на сър Артър, но обстоятелствата бяха съвсем различни.

— Не, не са — съвсем същите са. Уелсли иска информация и вие трябва да му я доставите по всеки възможен начин. Не очакваме да поемате рискове като тези в Индия и Португалия — всичко, което искаме е да държите очите и ушите си отворени и, ако нещо ви се стори странно, просто да го проучите.

Роксбъри го погледна твърдо.

— Не искаме сам да залавяте човека, а само да ни предоставите най-силното си предположение и самоличността му.

— Много добре. Ще дам най-доброто от себе си, но ми се струва, че ме изпращате за зелен хайвер — тихо каза Никълъс.

— Разбирам ви, но за момента сте най-добрата ни надежда — изражението му стана строго и той добави: — За зелен хайвер или не,

но помнете, че е за ваша сметка — последните двама агенти са били измъчвани, преди да умрат. Не ми се иска това да се случи и с вас.

— Мм, да — бавно произнесе Никълъс, в устата му се появи метален вкус. Чистото убийство беше едно, измъчването друго — по време на военната си кариера бе правил и двете, но предпочиташе първото. — Има ли още нещо, което трябва да знам, сър?

Роксбъри отпи от брендите си и погледна Никълъс в очите.

— Знаете, разбира се, че Авъри Мандъвил е новият барон и живее в имението Мандъвил?

Никълъс настръхна.

— Да — хладно отвърна той.

— Уелсли спомена за търкането помежду ви. Не бих искал враждата ви с него да ви отнема вниманието.

— Имате предвид да не вървя по стъпките на брат си и да извикам лорд Мандъвил на дуел?

— Има ли някаква вероятност това да се случи?

Никълъс сви рамене, но в черните му очи се четеше решителност.

— Ако това ще ви достави удоволствие, предполагам, че поне засега ще мога да се въздържа.

— Това само семейна вражда ли е или има и нещо друго?

— Има и друго — сурово отвърна Никълъс. — Докато бяхме в Португалия Авъри прелъсти дъщерята на мой сержант. Когато тя забременя, той отрече всичко. Момичето се удави, а майка ѝ почина, опитвайки се да я спаси. Сержантът потъна в мъка, загубвайки най-близките си същества и след погребенията се самоуби — гласът му стана по-твърд. — Бях изпратен по задача, когато всичко това се случи, а когато се върнах, Авъри вече бе заминал за Англия..., за да наследи титлата, която понастоящем има. Някой ден ще си разчистя сметките с него, но до днес той успяваше да се измъкне. Нещо, което все някога няма да му се отдаде.

И Никълъс гъвкаво се изправи на крака, като не даде възможност на Роксбъри да му задава повече въпроси.

— Това ли ще е всичко, сър? Не искам да съм неучтив, но възнамерявам да тръгна утре следобед, а има много неща, за които трябва да се погрижа преди това.

Роксбъри прие отпращането си охотно — срещата бе минала благоприятно. Никълъс го изпрати до вратата, но преди да я отвори, Роксбъри се обърна.

— Трябва ли да ви предупреждавам да не приемате инструкции, които предполагат самотни разходки след полунощ по безлюдния бряг?

— Не се безпокойте, сър — с усмивка отвърна младият мъж.

— Е, тогава да вървя. Успех, млади човече... и се забавлявай в имението Шерборн.

Никълъс остана замислен пред махагоновата врата доста след като Роксбъри я беше затворил зад гърба си. Изглежда все пак имаше основателна причина, за да напусне града — спокойно можеше да отпрати всички съмнения, че бяга от Лондон. Заминаването му за имението в Кент сега бе по-спешно от преди. Колкото по-скоро пристигнеше в Шерборн, толкова по-скоро щеше да започне издирването на шпионина. Възбудата от преследването изведнъж се надигна в него.

И така, докато Тес Мандъвил яздеше бясно в черната нощ към Лондон, Никълъс Талмъдж възнамеряваше скоро да напусне този град. Техните пътища неизбежно щяха да се пресекат.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На Тес не ѝ беше лесно, въпреки че в началото нещата изглеждаха наред. С лудешки разтуптяно сърце, което подскочаше и при най-малкия шум, тя успя да оседлае любимия си кон — бърз, червеникавокафяв, с бяла звезда на челото на име Фаярбол, и да го изведе от конюшните. Възседна го бързо и хвърли последен несигурен поглед към зловещо притихналото имение. След това заби токовете на обувките си в гладките хълбоци на Фаярбол и тъмнината на нощта ги погълна за секунди.

Докато препускаше бясно по тесните пътеки, сърцето ѝ продължаваше да бие силно. Тес отпусна юздите, едва когато се бяха отдалечили на няколко мили от Мандъвил, защото най-важното сега бе да стигне до чичовците си в Лондон колкото се може по-бързо. Вече под тяхна закрила можеше да помогне и на лелите си. Трябваше да бърза не само заради себе си, но и заради леля Мег и Хети...

Знаеше, че трябва да избягва главните пътища, където Авъри може би щеше да я търси — движеше се по-бавно за сметка на сигурността. Яздеше бързо, но преминаването от една пътечка на друга, забавяше бягството ѝ. Времето също не ѝ помагаше — след като двете с Хети се върнаха в Мандъвил се беше разразила буря и сега Тес трябваше да се бори не само с непрогледната тъмнина, но и с плющия дъжд. Единствената светлина, която прорязваше мрака, бяха сребристите светкавици, които от време на време се появяваха на беззвездното небе. При други обстоятелства определено не би избрала подобна нощ за яздене.

Тес смяташе себе си за доста самоуверена млада жена, способна да се справи с всяка ситуация, но събитията от тази вечер силно я бяха разтърсили. Възпитана като благопристойна млада дама от добро семейство, тя рядко бе оставала съвсем сама — около нея винаги се тълпяха роднини или слуги. Изведнъж почувства откъснатост от всичко, което някога е познавала и я обгърна самота.

Вихърът на бурята непрекъснато се усилваше, а силни ветрове брулеха мократа ѝ пелерина, Фаярбол се плашеше и се дърпаше всеки път щом някоя светкавица прорежеше небето. Тес упорито продължаваше напред, надявайки се при просветванията да забележи някой хамбар или навес, където временно да се скрие.

Въпреки че беше нащрек, тя не усети, че някой я преследва. Когато една черна фигура внезапно се появи пред тях, Тес изпищя от ужас, а Фаярбол се вдигна на задните си крака. Тя успя да се вкопчи в гърба на коня, но изпусна юздите, които непознатият веднага грабна.

Докато Тес и Фаярбол се опитваха да освободят здраво хванатите юзди, от другата им страна се появи още една фигура и секунда по-късно Тес беше свалена от седлото. Тя се бореше като диво животинче и със свити юмруци удряше човека, който я бе хванал. Въпреки опитите ѝ, бе бързо укротена — една голяма ръка стискаше китките ѝ, а друга лежеше върху гърдите ѝ.

— По дяволите, та това е жена! — чу се груб крясък съвсем близо до ухото ѝ.

— Няма значение! — раздразнено отвърна друг глас. — Трябва ни само проклетия кон. Удари я по главата и да се махаме оттук.

Тес разбра, че е попаднала в ръцете на двама контрабандисти, които крадяха коне, за да пренасят нелегалните си стоки до Лондон. След миг светкавица освети трети мъж, който се приближи до тях — висок и строен, с пелерина на много дупли, лицето и косата му бяха скрити под шапка. Тес си помисли, че пред нея стои джентълмен.

Съмнението ѝ се потвърди, когато той с културен, но ледено студен глас каза:

— Глупаци такива! Сигурен съм, че има много други коне, чиито собственици сега спят спокойно. Не сме толкова изпаднали, че да нападаме пътници и да им крадем конете.

— Но животното е хубаво, мистър Браун — мрачно отвърна мъжът, който държеше юздите на изнервения Фаярбол. — Помислихме, че ще е добре да разполагаме с бърз кон, ако войниците тръгнат след нас.

— Мислели били! Съмнявам се, че мозъците ви могат да извършват подобна дейност.

Въпреки тъмнината на Тес изведнъж ѝ се стори, че мъжът, наричан мистър Браун, гледа към нея. Тя инстинктивно се притисна

към мъжа, който я беше хванал, като сметна, че е по-добре да е обект на неговата жестокост, отколкото на „джентълмена“, който говореше с такова презрение на другарите си.

— Хайде, отървете се от нея преди да е станало късно — нареди арогантният глас.

Ужасена, Тес отново се опита да се освободи, но силна болка я прониза във врата и ѝ причерня. Мъжът с пелерината я бе ударил и тя изпадна в безсъзнание, като безпомощно се облегна на онзи, който я бе държал до преди малко.

— Не трябваше да удрияш малката толкова силно. Може да си я убил.

Мъжът с пелерината погледна спокойно към красивото и бледо лице на Тес.

— Такова ми беше намерението — нямаме нужда от свидетели, особено когато вие, глупаци, споменавахте името ми всяка минута. Скрийте я и да се махаме. Вече изгубихме достатъчно време.

Като вдигна Тес, едрият бандит се скри зад храсталаците и я остави под един голям дъб. „Ако е жива“, помисли си той, „ще има дяволско главоболие, когато се съвземе.“

Когато все пак дойде в съзнание след много часове, Тес се чувстваше полумъртва. Главата ужасно я болеше, умираше от глад, дрехите ѝ бяха прогизнали. Седна и се огледа — нямаше абсолютна никаква представа къде се намира. Като простена, тя отново се отпусна на земята, питайки се дали трябва да се радва, че е жива.

Погледна сивото облачно небе и по разположението на слънцето заключи, че е късно следобед. По небето личеше, че приближава друга буря. Тя отново седна и се опита да подреди мислите си. Живият плет и тук-там разпръснатите по полето дървета не ѝ напомняха нищо. Мислите бавно се размърдаха в главата ѝ и някаква тревога започна да я човърка. Погледна дрехите си — прогизналата черна кадифяна рокля и измачканата пелерина — но от вида им още повече се вцепени. Не само, че не знаеше къде се намира, но и не знаеше коя е и как се е озовала там!

Затвори очи и отхвърли ужаса, който премина през крехкото ѝ тяло. Разбира се, че знаеше коя е — тя е... Ужасяваща празнота изпълваше главата ѝ. Преглътна. Може би това е било просто сън — един лош сън! Ако легне и се успокои за няколко минути, това странно

чувство на празнота ще отmine и когато се изправи, всичко ще е наред. Но минутите минаваха и тя заключи, че това не е сън. Не знаеше коя е, къде е и защо лежи там, на земята.

Стомахът ѝ силно изкъркори, напомняйки ѝ, че е гладна и че, ако не иска да прекара още една нощ под дъжда, трябва да се размърда. Обаче нямаше представа накъде да тръгне...

Тялото ѝ болеше, но тя се изправи и се подпря на дъба. Болката в главата ѝ беше мъчителна и тя се олюля, оглеждайки се наоколо — всичко ѝ се струваше изкривено под странен ъгъл. Очевидно не можеше да остане там. Докато стоеше и несигурно се оглеждаше, надявайки се нещо да предизвика у нея някакъв спомен, я обгърна силно чувство на тревога. Да бяга — колкото се може по-далеч и по-бързо!

Инстинктивно се насочи към живия плет и си проби път през него към тясната пътека. Клатушкайки се, продължи по калния път, убедена, че трябва да продължи да се движи, че някаква неизвестна заплаха я дебне и че ако не се махне веднага оттам, ще се изправи лице в лице с кошмар — по-лош от всичко, което може да си представи.

Не само Тес се събуди тази сряда с ужасяващо главоболие. Беше почти три следобед, когато Авъри се съвзе от щедрата доза лауданум, която лелите бяха сложили във виното му предишната вечер. Езикът му беше подут, главата му сякаш щеше да се разцепи; изпълзя от леглото и нетърпеливо позвъня за Колмън, камериера.

Мъжът незабавно се появи със сребърен поднос, отрупан с всякаква храна и напитки, за да възбуди апетита на господаря си.

Като стискаше цепещата го глава, Авъри погледна към камериера си и изкрещя:

— Какво, по дяволите, е станало снощи? Какво беше това проклето пиене, което Лоуъл ми сервира?

Като остави подноса на махагоновата масичка до леглото, Колмън кисело отвърна:

— Не мислете, че Лоуъл е виновен. Нещо друго се случи снощи. Светлосините очи на Авъри пламнаха от гняв.

— Разбира се! Лелите! Трябваше да се досетя, че са разбрали какво замислям и ще се опитат да защитят пиленцето. Може и да са

забавили плановете ми, но не могат да я пазят вечно. — Лицето му се изкриви. — Ако искат покрив над главите си, по-добре е да не ми се пречкат!

Колмън деликатно се изкашля и Авъри извърна глава към него. Без да среща очите на господаря си, той каза:

— Мм, никой освен тях двете не е виждал пиленцето днес... Казват, че не се чувствала добре и че допускала само тях в стаята си — той се поколеба, но после измърмори. — Един кон е изчезнал от конюшните — онзи малкия, червеникавокафявия, който тя винаги яздеше.

— Какво? — възкликна Авъри като сви юмруци.

Свикнал с изблиците на господаря си, Колмън предпазливо отстъпи назад и мрачно добави:

— Не им вярвайте, че малката си е в стаята. Мисля, че е избягала и лелите я прикриват.

С един замах Авъри обърна таблата на земята — храна, порцелан и стъкло се разлетяха във всички посоки. Дишаше тежко, лицето му се изкриви от гняв, но се опита да се вземе в ръце.

— Тези проклети глупачки! — най-накрая изръмжа той. — Ако си мислят... — прекъсна, пое си дълбоко въздух и избълва: — Разбери повече за липсващия кон — дискретно и кажи на дамите, на всички дами, че искам да ги видя в кабинета си след час. Почисти тази бъркотия и ми пригответи проклетата баня!

Благодарен, че се отърва толкова леко, Колмън бързо почисти счупените съдове и остатъците от закуската. После бързо офейка от стаята, защото изражението на Авъри не предвещаваше нищо добро.

Докато чакаше завръщането на Колмън, Авъри стрелкаше погледни из спалнята си, но мислите му не бяха приятни. Не се съмняваше, че плячката му е избягала и че се беше насочила към Лондон. Като хвърли поглед към прозореца и видя черните облаци осъзна, че дори и да тръгне след час, днес няма да е възможно да преследва Тес. Отново обмисли възможността, но часовникът над камината го разубеди. Минаваше четири часа и, ако снощи Тес е тръгнала за Лондон, тя вече бе пристигнала. Стисна устни. Трябваше да измисли подobaваща история, за да обори приказките, които без съмнение Тес изливаше пред чичовците си в този момент.

Положението изглеждаше безнадеждно. Версията на Тес трябваше незабавно да бъде оспорена, финансовото му положение беше доста разклатено и го заплашваше разорение, особено след последното пътуване до Лондон, когато загуби доста на залагания. Единствено бърз брак за някоя наследница можеше да го спаси. Лицето му се изкриви. Проклетата Тес! И тези противни лели!

Внезапно лицето му се проясни. Но разбира се, мистър Браун... Устните му се извиха в свирепа усмивка. „Мистър Браун няма да се зарадва на новите искания. Но какво да се прави“, мрачно си помисли Авъри. Мистър Браун просто трябваше да му предплати значителна сума или да се изправи пред някои обстоятелства...

След час, изкъпан и безупречно спретнат, вече пуснал в ход плановите си, за да предотврати една катастрофа, Авъри се срещна с лелите в кабинета си.

— О, дами — кимна той като влезе и затвори вратата след себе си. — Надявам се, не сте чакали дълго.

Хети и Мег го наблюдаваха безмълвно, а по лицата им се четеше несигурност. Въпреки любезните думи, те забелязаха едва сдържания му гняв и се свиха на столовете си.

Авъри злобно се ухили.

— Какво ли съм направил, за да ме зяпате по този начин? — тихо измърмори той, но сините му очи гледаха остро.

— Н-нищо — заекна Хети, като се поизправи на черния си кожен стол. — Просто сме изненадани от желанието ви да ни видите.

Едната му вежда потрепна.

— Но защо да не искам да ви видя? В края на краищата имаме толкова много да си говорим... нали?

— Какво искате да кажете? — запита Мег без заобикалки, докато здраво стискаше едната ръка на Хети.

Вече загърбил всяка учтивост, Авъри изкрещя:

— Имам предвид това, което ми сипахте във виното снощи и липсата на племенницата ви. Заповедта ми се отнасяше до всички дами.

— Тес не се чувства добре, не може да става от леглото — отвърна Хети.

— Така ли било?

— Да, защо да ви лъжем? — смело настоя Мег.

— Защо ли, наистина — сухо каза Авъри.

Остави ги за момент и отиде до въжето, дръпна го, за да извика някой слуга. Лоуъл се отзова почти веднага.

— Изпълни ли заповедите ми? — попита Авъри направо икономата.

По строгото лице на Лоуъл се плъзна не много приятна усмивка.

— Да, сър — отвърна той и погледна към двете дами. — В стаите им няма никой. Празни са. Пиленцето не е нито в къщата, нито в конюшните. Изчезнала е.

— О, а погрижи ли се за всичко останало?

Лоуъл кимна смирено.

— Освен мен и Колмън, всички слуги са пуснати в отпуск, който вие бяхте така добър да им дадете.

Тръпки полазиха по гърбовете на двете жени от усмивката на Авъри.

— Благодаря ти, Лоуъл. Това е всичко.

Авъри изчака икономът да затвори вратата зад гърба си, преди да се обърне към лелите.

— А сега... — студено продължи той — ...надявам се да ми кажете какво точно се случи снощи и къде е скрита Тес.

Хети срещна погледа му и като вдигна спокойно брадичка, отвърна:

— Тя замина за Лондон. При чичовците си.

— Разбирам. Доста внезапно пътуване от нейна страна, нали?

— А вие какво очаквахте? — прибързано запита Хети. — Планирахте да я обезчестите и насила да се ожените за нея! Но, слава Богу, успя да ви избяга!

— О, съмнявам се — мазно отвърна Авъри. — Каква мислите ще е реакцията на барон Рокуел и уважавания му брат, когато им кажа, че с Тес вече сме били интимни? И че това нейно глупаво бягство е резултат от кавга между влюбени, а?

— Това е долнопробна лъжа! — възмутено избухна Хети. — Александър никога няма да ви повярва.

— О, аз пък се питам дали и обществото ще е толкова доверчиво. Във вълнението си Хети се изправи на крака.

— Александър няма да ви позволи да говорите подобни неща. Ще ви извика на дуел, ако се осмелите да разпространявате тези лъжи.

Авъри я погледна с отегчение.

— Но тогава, разбира се, ще трябва да се обясни причината за дуела, нали?

Непокорството на Хети се стопи и тя отново седна.

— Няма да посмеете — разтреперано отвърна тя.

— Няма ли? — отвърна Авъри развеселен. — О, ще го направя. Мисля че е по-добре за вас, дами, да се примирите с факта, че аз възнамерявам... — очите му проблеснаха — ...да се ожения за Тес, без значение как.

Усмихна се при вида на съкрушените им физиономии.

— Ще тръгна рано утре сутринта, за да навестя барона и брат му. Докато ме няма, опасявам се, дами, че ще трябва да се задоволите с услугите на Колмън и Лоуъл — гласът му стана по-строг и той продължи: — Разбира се, ще останете заключени в стаите си и не се надявам някой да ви освободи — Лоуъл и Колмън могат да се справят с всякакви досадници. Може да ми пожелаете успешно пътуване.

Виолетовите очи на Хети бяха пълни с гняв. Изправи се, обхваната от ярост.

— Това, което искам, сър, е да вървите по дяволите!

Тес не знаеше какво става в имението Мандъвил, но осъзна, че сегашното ѝ положение не е съвсем розово. Най-много я тревожеше ужасяващата празнота в главата. Но докато се клатушкаше по пътеката разбра, че всъщност знае доста неща. Знаеше, че бяга и трябва да отиде в Лондон. Но нямаше представа защо или кого щеше да търси там.

Знаеше, че дрехите, които носеше не са на някоя фермерска съпруга или кръчмарска слугиня, а след като разгледа ръцете си, заключи, че може би е аристократка, гувернантка или камериерка. Тоалетът ѝ не беше нов, нито кожените ботуши на краката, но бяха по модата и от скъпи материали... Но откъде знаеше всичко това?

Въздъхна. Какво от това, че без проблем разпознаваше качеството, щом дори не можеше да си спомни името си. Изведнъж я озари мисълта, че нейното отсъствие вероятно ще предизвика безпокойство. Дали в момента някой не я издирваше отчаяно? Баща? Съпруг? А може би любовник? И кой ли я беше подтикнал да бяга?

Това натрапчиво чувство, че е в опасност, че бягаше от някого? Намръщи се. Дали я издирваше приятел или враг? Ами ако никой не я търсеше? Но със сигурност, окуражи се тя, все на някого щеше да липсва!

Огледа се наоколо, но не откри никаква дамска чанта, нито писмо, къс хартия или някакъв предмет, който да ѝ подсказва нещо. Установи доста натъжена, че не разполага и с никакви пари.

Часовете си минаваха, а Тес упорито си пробиваше път напред. Болеше я глава, краката ѝ бяха изморени, а стомахът ѝ къркореше все повече с всяка измината крачка. Из главата ѝ се въртяха всякакви страховити идеи. За момент дори си помисли дали не е избягала престъпница, но бързо отхвърли това съмнение — може и да бягаше от някого, но не чувстваше вина.

Към залез слънце започна да вали на пресекулки и най-важното беше да си намери подслон. Изведнъж се озова на по-широк и по-натоварен път. Инстинктът ѝ подсказваше, че това е главният път за Лондон, но отново не знаеше как се е сетила за това.

Неочаквано в тъмнината се появи мъждукаща светлинка, която се движеше към нея. От страх Тес се мушна сред някакви храсти от едната страна на пътя. След малко, когато светлината приближи, тя си отдъхна като разпозна скърцането на фургон и подвижванията на фермер, който явно възнамеряваше да се прибере вкъщи преди времето да се е влошило още повече.

— Ааа! Хайде, Доли, момичето ми! Чакат те топлата плевня и сладкото сено, не е толкова далеч, Доли, скъпа.

Искаше ѝ се да се обърне към приятелски настроения фермер, но изчака, докато светлината от фенера му изчезна и отново излезе на пътя, за да продължи. Обезсърчена, гладна и трепереща, Тес почти не повярва, когато стигна един завой на пътя и видя пред себе си приканващите светлини на гостилница.

Не беше от тези, които подслоняваха пощенските коли или аристократите, а по-малка, вероятно предназначена за обикновени хора, като фермера, който току-що бе минал покрай нея. Незнайно защо това я обнадееди. Щеше да е на сигурно в място като това...

Нетърпелива да се спаси по-бързо от лошото време, тя изтича напред и спря на десетина крачки пред главната врата. Нямаше никакви пари. Нямаше име. Как щеше да плати за храна или стая?

Близък разтърсващ тътен от гръмотевица ѝ вдъхна увереност. Мина отзад на сградата и застана пред солидната врата, трепереща под дъжда. Какво щеше да каже? Не можеше да очаква някой да ѝ повярва, че току-що си е изгубила паметта. Ами ако я разпознаеха? Отново я обля надежда и тя смело направи няколко крачки напред, но спря като си спомни за усещането, че бяга от някого. Ами, ако наистина я разпознаят и изпратят съобщение на враговете ѝ?

Ослепителната светкавица стопи колебанията ѝ. Дано постъпваше правилно като се представяше за бедно изгубено същество, което има нужда от помощ — което си беше почти вярно. Трябваше да се остави в ръцете на гостилничаря и да се надява на най-доброто...

Планът не се хареса много на Тес, но нямаше друг избор. Пое си дълбоко въздух и почука на задната врата на гостилницата.

Тя веднага се отвори, сякаш някой бе очаквал нейното идване. Тес стоеше несигурна и напрегнато се мъчеше да измисли какво да каже на пълната жена, която се появи на прага и се взря в нея. Изпод разръфаната ѝ шапка се подаваха кичури посребрена коса, а на кръста ѝ бе завързана бяла престилка. Когато забеляза Тес, чертите на лицето ѝ гневно се изкривиха.

— А, най-накрая се появи! Закъсня и веднага ще ти кажа, че не одобряваме подобно поведение! Отсега нататък времето ти ни принадлежи. Тук не е благотворително дружество, въпреки че съпругът ми се съгласи да те вземе за няколко седмици, докато онзи глупак, брат му, е в Нюгейт. Ако ще работиш за нас, момиче, трябва да си точна или се връщаш в Лондон!

Тес понечи да обясни грешката, но преди да успее, жената я дръпна в топлатата и осветена кухня. Вътре бе уютно — гредите на тавана бяха почернели от пушека, а подът бе със съмнителна чистота. Като надникна през рамото на жената, Тес забеляза момиче и момче в другия край на стаята, които печеха говежди бут на шиш на открит огън. Острият мирис на подправки, печено пиле и говеждо погъделичкаха ноздрите ѝ и едва не ѝ прималая от глад.

Като огледа слабичката ѝ измокрена фигура, едрата жена се намръщи.

— Винаги съм си мислила, че сладураната на Том е някоя здравенячка. Не знам само каква полза ще извлечем от теб.

Тес я зяпна с отворена уста, като не можеше да повярва на ушите си.

— Боя се, че има някаква грешка... Аз не съм...

— Само не започвай с това! Не ме интересува — това, което знам е, че има работа да се върши, а ти трябваше да си тук преди няколко часа. И така, как се казваш, момиче? Том не бе написал много в тази проклета бележка, която изпрати на съпруга ми — само, че ще пристигнеш тази вечер и ще си ни доста полезна, докато той излезе. — Неприятна усмивка прорязва лицето ѝ. — Ако излезе, защото според мен Том Дарли е роден, за да бъде обесен, за разлика от моя Хенри, който е честен и трудолюбив!

Тес още веднъж отвори уста, за да ѝ обясни, но страхливо се поколеба. Като гледаше гостилничарката, с нейните груби и неприятелски черти, разбра, че в нейно лице няма да намери състрадателен слушател. В мига, когато разкриеше, че не е „сладураната“ на Том Дарли, най-вероятно щяха да я изритат навън в дъжда. Какво толкова щеше да ѝ стане, ако само за тази нощ се преструва?

Докато Тес стоеше и прехвърляше наум възможностите, гостилничарката неохотно поде:

— Предполагам, че не си имала възможност да ядеш и аз няма да допусна да се говори, че Сал и Дарли, за теб мисис Дарли, били стисната. Така че ако побързаш, можеш да хапнеш малко хляб и сирене там на масата, преди да те пратят отпред да помагаш на съпруга ми.

Като погледна с неодобрение измокрените дрехи на Тес добави:

— Но преди това свали тези дрехи и сложи нещо по-удобно. И не се мотай! Може това да ти е първата вечер тук в „Черното прасе“, но не очаквай, че ще ти се размине просто ей така.

— Боя се, че това са единствените дрехи, които взех със себе си.

Когато мисис Дарли се опули от изненада, Тес бързо добави:

— Ами-и, трябваше да напусна Лондон доста бързо. Нямах време да си събера багажа.

Жената за първи път се вгледа в Тес по-отблизо и се намръщи.

— Тия дрехи май не се срещат наоколо.

Мисис Дарли така дълго се визира в плата и кройката на дрехите ѝ, че Тес реши, че е открила хитростта ѝ. Но после решително отсече:

— Ела с мен. Има един сандък със стари дрехи, които по-голямата ни дъщеря остави, след като се омъжи това лято. Все нещо ще ти стане.

Тес я последва с благодарност по един тесен коридор, към също толкова тясна стая. Ниско легло и малък умивалник бяха единствените мебели. Мисис Дарли издърпа един черен сандък изпод леглото и бързо го пребърка като извади няколко рокли.

— Това ще е твоята стая, докато си тук.

Погледна я строго и добави:

— И да е ясно — не искам да забавляваш разни „господа“ тук. Какво правиш с тях горе си е твоя работа, но не искам подобни неща в моята част на сградата. Независимо дали Хенри твърди, че било добре за бизнеса!

Тес разбра, че мисис Дарли явно не е лош човек, само дето я бъркаше с друго момиче.

— Мисис Дарли — едва започна Тес, — аз всъщност не съм... — Но внезапно спря.

Откъде да знаеше, че не е точно такава, каквато мисис Дарли предполагаше? Тя мъчително преглътна.

— Казах ти, че няма значение! — строго отвърна стопанката и се извърна да погледне Тес. — Ето, това трябва да ти стане — добави тя и ѝ подаде износена светлорозова муселинена рокля. — Можеш да използваш всичко от сандъка, но не се бави с преобличането.

Смаяна, Тес се загледа във вратата, която мисис Дарли затвори зад тромавата си фигура. Дали постъпваше правилно? Но като реши, че всъщност няма друг избор, свали прогизналите си дрехи и нахлузи старата муселинена рокля. Беше ѝ малко голяма, но меката суха материя обгърна приятно премръзналото ѝ тяло. От сандъка изрови още боти и парче зелена панделка, с която върза разрошените си къдрици.

Докато сгъваше роклята си, тя за миг се поколеба. Може би бе сгрешила по отношение на мисис Дарли; може би, ако отидеше в кухнята и ѝ обяснеше... Да ѝ обясни какво?

Тес бе приятно изненадана, когато влизайки в кухнята видя, че мисис Дарли ѝ бе приготвила не само чиния с хляб и сирене, а и парче печен бут и халба тъмна бира. Мисис Дарли я нямаше, но момчето и момичето срамежливо ѝ се усмихнаха. Като седна на дъбовата маса,

девойката лакомо запрегльща храната. Едва като привърши, момичето предпазливо се промъкна до нея.

— Не обръщай внимание на господарката — има лош език, но работи честно и тя ще те зачита. Трябва да се боиш повече от господаря.

Мисис Дарли нахълта в кухнята, когато Тес ставаше от масата. Внезапно спря, вгледа се в Тес и сви устни:

— В тази рокля не изглеждаш достатъчно съблазнителна. Но така е по-добре — „Черното прасе“ има добра репутация и не одобрявам разните приказки, дето някои хора твърдят, че ще привлекат повече клиенти.

Изражението ѝ за момент се смекчи и тя добави.

— Твърде млада и хубавичка си, за да се оставяш да те използват така, детето ми. — После, като че ли сърдита на себе си за малкото отклонение, продължи язвително: — Разбира се, на мен въобще не ми пука! Ела да се запознаеш със съпруга ми — тази вечер ще работиш с него.

Като излязоха от кухнята и тръгнаха по един тесен коридор, тя внезапно попита.

— Ама ти как каза, че ти е името?

Тес преглътна, устата ѝ беше пресъхнала. Как беше името ѝ? Преди да има време да помисли, се чу да произнася съвсем спокойно:

— Доли. Името ми е Доли.

В гърлото ѝ се надигна полуистеричен смях. Предположи, че името на стар кон е добро, колкото и всяко друго, когато нямаш име.

Хенри Дарли наистина бе приятен на вид мъж, но Тес веднага разбра какво е имало предвид момичето от кухнята. Той бе здрав мъж, но малките му кафяви очички бяха лукави, а извивката на устните — егоистична. Беше от тези, пред които е по-добре да не се изпречваш.

След като се запознаха, Хенри я огледа от горе до долу и измърмори:

— Не виждам как с това дребно телце ще привличаш фермерските младежи. Но Том казва, че знаеш какво правиш и че досега не е имал недоволни клиенти. Така че ще видим. Но, между другото, има доста друга работа за теб.

Той кимна към няколкото груби дъбови маси в стаята, отрупани с халби, чинии и кани с вода.

— Почвай да разчистваш масите.

Изпълнена с растящо недоволство, Тес се захвана за работа. Слава Богу, че не се изправи пред някой похотлив дебелак! Какво, по дяволите, щеше да прави, когато дойде моментът, а това несъмнено щеше да стане, и от нея се очаква да отведе някой непознат горе и... въъ... да му покаже на какво е способна? Тя потрепера, чудейки се дали сегашното ѝ положение не е по-лошо от предишното. Но едва ли. Тя не чувстваше нещата така.

За щастие, Тес не възнамеряваше да стои дълго, само колкото бе необходимо и се надяваше да си тръгне преди да е изпаднала в някоя още по-неприятна ситуация.

Докато си вършеше работата, Тес крадешком поглеждаше към дългия дървен бар, където Хенри лениво разговаряше с двама по-възрастни мъже, очевидно фермери. Главното помещение в гостилницата беше опушено и доста мрачно — имаше само няколко свещи на бара и тлеещият огън в огнището. Като слушаше плющия дъжд и тътена на гръмотевиците, Тес изпита радост, че е вътре.

Изведнъж чу крясъци и цвилене на коне — явно някой бе пристигнал. С няколко мръсни халби в ръце, тя замръзна до една от масите и впери поглед в ниския портал. Чу трясъка от отварянето на външната врата, тропот на ботуши и мъжки гласове. Един от тях привлече вниманието ѝ и почувства как я побиват странни тръпки. В следващия миг на портала застана висок мъж, раменете му изглеждаха доста широки под надиплената пелерина, черните му ботуши лъщяха от дъжда. Свали кожената си шапка и наведе глава, за да мине през портала.

Гостилничарят разпознаваше „качеството“ и затова излезе напред да го посрещне.

— Отвратителна вечер, нали, Ваша Светлост? Нека взема пелерината Ви и жена ми ще Ви приготви топло и вкусно ястие, подобно на онези, които сте опитвали в най-богатите къщи в Лондон.

— Благодаря — отвърна Никълъс Талмъдж, докато небрежно оглеждаше помещението. — Ще съм ви признателен, ако ми намерите стая и по едно легло за слугите ми — усмихна се чаровно на гостилничаря и добави: — Наистина, ужасна нощ — надявах се отдавна да съм стигнал имението Шерборн, но заради времето трябваше да спрем някъде.

Тес не можеше да откъсне поглед от високия непознат, а при споменаването на „имението Шерборн“ ахна. Това име ѝ бе познато! Но вместо задоволство, по тялото ѝ преминаха ледени тръпки. Дали това не беше мъжът, от когото бягаше?

Докато тези въпроси се въртяха в главата ѝ, тя изучаваше фините, арогантни черти на джентълмена. Никълъс погледна напред и когато очите ѝ срещнаха неговия черен, пронизващ поглед, Тес изпита ужасяващото усещане, че изведнъж пропада в тъмна бездънна пропаст...

ГЛАВА ПЕТА

Ушите ѝ бучаха и въпреки че се опитваше, Тес не можеше да откъсне поглед от впечатляващото лице на непознатия в другия край на стаята. Беше виждала и по-елегантни мъже преди, и все пак бе напълно омагьосана от този. Не можеше да погледне встрани, не можеше да отблъсне странната, силна магия, която я обгръщаше.

Като че ли бяха сами в стаята и изведнъж на нея ѝ се стори, че го познава отпреди; и все пак можеше да се закълне, че никога не го е виждала. Изплашена и едновременно необяснимо привлечена от него, Тес се опитваше да обясни или да разбере противоречивите чувства, които се надигаха в нея. Това, че той беше също толкова смаян при вида ѝ, не ѝ убягна, а само увеличи напрежението.

Най-накрая гостилничарят наруши тишината като плесна с ръце и се провикна високо.

— Ей ти, момиче, Доли, не стой така! Върви да доведеш мисис Дарли! Веднага!

Тес се стресна, но най-накрая се изтръгна от хипнозата на черните очи на непознатия. Останала без дъх, тя се извърна и напусна стаята, без да обърне внимание на тракането на чашите върху таблата, която държеше с разтреперани ръце.

Предаде заповедта на мисис Дарби и когато тя изхвърча от кухнята, Тес се строполи на един стол. Разсеяно отбеляза, че ръцете ѝ още треперят. В този момент повече от всичко на света искаше да си спомни коя е и какво е миналото ѝ. Дали наистина познаваше господина с пелерината? Или просто си бе въобразила това, когато погледите им се срещнаха?

Нямаше време за повече размишления — мисис Дарли — очите ѝ блестяха, бузите ѝ бяха порозовели от задоволство — влетя в стаята.

— Бързо, всички! Граф Шерборн ще ни гостува тази вечер! Трябва да благодарим само на времето за това неочаквано посещение, но ако направим добро впечатление, сторете всичко необходимо, за да

се чувства той напълно задоволен, мисля, че можем да очакваме граф Шерборн и приятелите му да се отбиват по-често в „Черното прасе“

Хвърли хитър поглед към Тес и добави:

— Моят Хари забелязал, че Негово Сиятелство бил доста очарован от теб, така че в края на краищата може и да се окажеш полезна!

При думите на мисис Дарли Тес изведнъж осъзна, че да се представя за сладураната на Том Дарли, дори само за една нощ, е възможно най-лошата идея, която ѝ е хрумвала.

Тя скочи на крака.

— Мисис Дарли, трябва да ви кажа нещо. Станала е грешка. Не съм такава, за каквато ме мислите.

— Не се вълнувай толкова, момиче — спокойно отвърна мисис Дарли. — Никой не те кара да правиш нещо, което не си правила най-малко дузина пъти досега. А и, о Боже, не е ли графът елегантен мъж!

Като реши, че въпросът е приключен, тя се обърна към другите двама слуги, които чакаха развълнувано и им даде цял списък със задачи, които трябваше да бъдат свършени незабавно. След това отново погледна Тес.

— А сега ела, момиче, и не бъди срамежлива — за момента само ще трябва да помагаш на мистър Дарли в сервирането на вечерята на Негово Сиятелство в специалния салон. Аз ще му приготвя стаята горе.

След миг самият гостилничар се появи на прага на кухнята.

— Доли, хайде, ела отпред! Питието на господина е вече готово.

Когато Тес се поколеба, мистър Дарли пристъпи напред и силно я разтърси, чертите на лицето му гневно се изкривиха.

— Няма да търпя физиономиите ти, малка госпожичке! Графът е напълно увлечен по теб и, за Бога, няма да ти позволя да провалиш тази възможност. Ако го разочароваш, ще съжаляваш за деня, в който си се запознала с Хенри Дарли! Ако се съмняваш в думите ми ще видим колко ще си горда, след като ти ударя няколко тояги! Хайде, идвай сега! И се усмихни, по дяволите!

Повлече Тес след себе си като я стискаше здраво за лакътя, докато не стигнаха главното помещение. Графът го нямаше, но след като пусна ръката ѝ, Дарли каза:

— Негово Сиятелство е в салона, точно отсреща. Занеси този поднос и го обслужи добре или ще се разправяш с мен!

Тес едва преглътна, устата ѝ беше пресъхнала. Силно ѝ се прииска да избяга, но чувството за самосъхранение ѝ попречи. Беше сигурна, че ако трябва да страда, предпочиташе да е в ръцете на графа, отколкото под тоягите на Дарли. Няколко минути по-късно тя вече не бе така уверена, когато, носейки подноса с напитките, почука на вратата на салона и дълбокият глас на графа я обгърна.

Със силно разгуптяно сърце тя бутна вратата и влезе. Стаята бе малка, но приятна — със свежи муселинени пердета на прозорците, нова камина, медни свещници тук-там и хубав стар килим на пода. От двете страни на камината имаше по едно поизхабено кожено кресло, а останалите мебели бяха дъбов бюфет и дъбова масичка със столове. Но мъжът, който стоеше пред камината и се топлеше, привлече цялото ѝ внимание.

Бе свалил пелерината си и тя забеляза как тъмносиньото сако очертава широките рамене и силните му ръце. Кожените му бричове бяха гладко прилепнали, така че всеки мускул и сухожилие изпъкваша. Но след този бърз оглед на силното му тяло, Тес сведе поглед към подноса в ръцете си. Бързо прекоси стаята с гръб към него и постави таблата на бюфета.

— Ако има още нещо, което желаете, Ваше Сиятелство, мистър Дарли каза да го уведомите и той ще се погрижи да го получите веднага — промълви тя с треперещ глас.

Никълъс със задоволство наблюдаваше скования гръб и тънката талия пред себе си, и реши, че има доста неща, които желае и за които се съмнява дали мистър Дарли би могъл да му помогне. Той присви очи. Но кой знае — ако поговори с мистър Дарли, можеше и да осигури леглото му тази вечер да бъде затоплено от очарователното фино същество в другия край на стаята...

„Черното прасе“ беше от рода заведения, които Никълъс не посещаваше вече от доста време, въпреки че преди да наследи титлата, бе прекарвал в тях не малко нощи. Но времето бе лошо — не можеше да продължи пътя си, така че той дори се зарадва, когато видя мъждукащите светлини на гостилницата. В началото тя бе само подслон, за който бе благодарен, но не и след като зърна момичето...

Дори сега, когато я наблюдаваше как нервно трака с бутилките и чашите на подноса, изпитваше същото чувство на интимност, сякаш я познаваше отпреди; същата гореща страст в стомаха, когато погледите им се срещнаха. Но най-вече го озадачаваше непреодолимото чувство за притежание, сигурността, че е негова. Можеше да се закълне, че никога не бе я виждал и все пак... Замисли се, погледът му се плъзна по светлата коса, по огнените къдрици, измъкнали се от хлабавата панделка и галещи бузите и врата ѝ. Очите му се спряха върху един кичур, точно върху извивката на врата ѝ и той почувства желание да прекоси стаята и да докосне с устни това място.

Желанието му беше толкова силно, че той несъзнателно пристъпи напред, но проумял на мига, че няма да се задоволи само с една целувка, остана на мястото си до камината. Намръщи се. Какво, по дяволите, му ставаше? Толкова отдавна ли не е бил с жена?

Леко смутен от собствените си реакции към една напълно непозната, Никълъс се прокашля.

— А, не, засега това е всичко. Само нещо за хапване, когато е готово. Може да си вървите.

Тес не можеше да повярва, че се ще измъкне толкова лесно, затова се обърна и му изпрати една ослепителна усмивка, което се оказа ужасна грешка. Погледите им се срещнаха и времето спря, светът изчезна, останаха само те двамата.

Тес не можеше да се помръдне, дори и ако от това зависеше животът ѝ. Като че ли се събуждаше от дълъг кошмар, чувстваше се спасена. Разглеждаше лицето му — високите скули и характерния нос, излъчващ властност. Тези големи, неудържимо черни очи я поглъщаха в бездънната си тъмнота и го правеха повече от привлекателен. Тези очи и тези устни...

Погледът ѝ падна върху устните му и замечтано се плъзна по извивката. Желанието да я докосне със своите устни стана изведнъж неудържимо. Знаеше какво ще е усещането, когато го стори... Без да осъзнава какво прави, обзета от страстта да бъде в прегръдките му, тя бавно започна да се приближава към него.

Също толкова слиян, Никълъс я обгърна силно с ръце, наведе глава и устните му срещнаха нейните. Погълнат от сладостта ѝ, той я притегли по-близо, за да усети топлината на тялото ѝ.

Целувката му беше точно такава, каквато Тес си я представяше. Тя му отвърна пламенно като притискаше тяло към неговото. Целуваха се безкрайно дълго, без да обръщат внимание на бушуващата буря или на странното внезапно и непреодолимо привличане помежду им.

Едва когато ръката му обхвана малката ѝ гърда и пръстите му напористо дръпнаха зърното под износената розова рокля, Тес се върна към действителността. Смаяна от това, колко лесно бе попаднала в ръцете му, ужасена, че въобще се е озовала там, тя силно се отдръпна.

— О, недей — възкликна тя почти без дъх, като не можеше да повярва, че е в прегръдките му и са се целували. — Моля те, пусни ме — станала е грешка.

Замаян, все още под влияние на най-силната страст, която бе изпитвал в живота си, Никълъс забеляза ужаса в очите ѝ. Грешка ли? Нямаше никаква грешка. Бързото сърцебиене, силният копнеж, който преобръщаше стомаха му и пулсиращата болка между бедрата не бяха никаква грешка. И преди бе желал други жени, но не както сега. Никога, колкото сега! Когато я целуна сякаш го облялъч светлина — дори сега се чувстваше като изпепелен от силен огън. И това тя наричаше грешка?!

Когато страстта му се поохлади, той, също като Тес, осъзна странните си действия и прегръдката му се разхлаби. Дали не полудяваше? Тя бе непозната — обикновена прислужница — и въпреки че се беше въргала с доста леки момичета в миналото, не бе попадал в подобна ситуация. Той лесно разпознаваше страстта или внезапното желание да усетиш как устните и тялото ѝ ще се свържат с твоите. Притесняваше го странното чувство за притежание, за закрила, примесена с копнеж към тази жена.

Погледът му бе суров и когато Тес пъргаво се отдръпна от него, той изръмжа:

— Коя, по дяволите, си ти? Как се казваш?

Устните ѝ още горяха от целувката му, а сърцето ѝ биеше странно.

— Доли. Викат ми Доли — почти без дъх отвърна тя.

Никълъс се намръщи. Защо нещо не му звучеше както трябва? Защо имаше чувството, че тя го лъже? Озадачен от реакцията си, отчетливо произнесе:

— А семейството ти? Кой са те? Къде са?

Войнствената му стойка пред камината и въпросите му я изпълниха с неописуем ужас.

— Т-те не са оттук, т-те са в Лондон — заеквайки, отвърна тя.

— А ти как попадна на работа в „Черното прасе“? Не е ли това голяма промяна за теб — от суматохата на Лондон да попаднеш в идиличното спокойствие на Кент?

— Обичам провинцията — отвърна в защита тя, осъзнавайки, че е истина.

Провинцията наистина ѝ харесваше. Може ли да е казала истината, без да го знаеше? Дали семейството ѝ бе в Лондон и дали тя бе напуснала града, защото предпочиташе тишината на природата? Прехапа устни, отчаяно ѝ се прииска да има някой, към когото да се обърне — някой, който да ѝ помогне да разсее гъстата сива мъгла в главата си. Почувства се толкова безпомощна и самотна, толкова изплашена и несигурна...

Чувствата ѝ се отразиха върху лицето ѝ. Никълъс неочаквано се развълнува.

— Какво има, скъпа? — запита я той нежно.

Топлото загрижено изражение на лицето му почти размекна Тес и тя с усилие се сдържа да не се хвърли в прегръдките му и да не излее нещастната си история. Не можеше да проумее доста неща — нито чувството, че го познава, нито копнежа да го целуне. Беше ясно, че не я е разпознал, но страхът ѝ от неизвестния враг не я напусна. Ами ако той беше мъжът, от когото бягаше? Ако в момента разиграваше някаква жестока игра? Ако само се преструваше, че не я познава, единствено, за да я вкара още по-сигурно в капана си?

Трябваше начаса да избяга от него. Придърпа нервно полите си, сведе поглед и произнесе с подозрителна небрежност:

— Не знам за какво говорите, Ваше Сиятелство. Надявам се да сте доволен от престоя си в „Черното прасе“. Сега, ако ме извините, трябва да се върна в кухнята да проверя дали мисис Дарли не се нуждае от мен.

Без да изчака да я освободи, тя затвори вратата след себе си и избърза по един коридор, който водеше директно към кухнята. Върна се точно навреме — няколко подноса отрупани с месо, сосове, супи и зеленчуци бяха вече готови. Едва влязла в кухнята и мисис Дарли обезпокоена промълви:

— Слава Богу, че се върна! Вечерята на Негово Сиятелство е готова. Вземи този поднос от масата, а аз ще те последвам с другия.

Следващите минути бяха много напрегнати и, въпреки че влизаше и излизаше от салона, където графът вечеряше, те не останяха насаме. Мистър и мисис Дарли непрекъснато се въртяха около Негово Сиятелство. Тес бе благодарна. Нямахше доверие на графа или на себе си, но докато имаше хора наоколо, тя бе спокойна, че горещата прегръдка няма да се повтори.

Докато изпълняваше задачите си, лицето му бе все още пред очите ѝ, въпреки че се опитваше да го забрави. Не можеше да проумее какво ѝ бе станало и какъв живот е водила преди да си изгуби паметта. Дали е била леко момиче? Реакцията ѝ към граф Шерборн прибави още неизвестни към кашата в главата ѝ, искаше ѝ се никога да не го бе виждала. Имаше си достатъчно тревога и без да се прехласва по онези черни очи и чувствени устни, които предизвикваха у нея най-деликатни емоции.

Направи доста турове напред-назад от кухнята до салона и когато графът се бе оттеглил да спи в стаята си на горния етаж, Тес вече не можеше да се държи на краката си. Но с това задълженията ѝ не се изчерпваха — трябваше да помогне на другите двама прислужници да измият и излъскат съдовете. Когато привършиха бе вече късно и тя с нетърпение очакваше да си легне.

В този момент в кухнята се появи мистър Дарли като носеше поднос с напитки.

— Доли, отнеси това горе на графа! — нареди той и самодоволно се усмихна. — После си свободна...

Тес бе твърде изморена и не схвана намека в гласа му. Заинтригува я само това, че след като изпълни и тази последна задача, можеше да се отпусне на постелята си. Като отметна един кичур, изплъзнал се от вече разхлабената ѝ плитка, тя взе таблата и тръгна към стаята, която Дарли ѝ беше посочил. Беше толкова изтощена от събитията през деня, че дори не трепна при гласа на графа, който я покани да влезе. Само след няколко минути щеше да си легне...

Също като салона, спалнята на графа изглеждаше доста уютно местенце. Беше малка, с таван от голи, потъмнели греди, а камината заемаше почти изцяло една от стените. Подът бе покрит с дъбов паркет, придобил цвета на злато от годините, а върху леглото бе метнат

дебел юрган във виненочервено и жълто. Имаше и други мебели, но когато влезе и видя графа отпуснат небрежно на един стол да си грее краката на огъня — шалчето му разхлабено, а ризата — разкопчана до средата, Тес престана да забелязва друго.

Като наблюдаваше как отблясъците от огъня гаят чертите му, широкото чело, изящния нос и очарователните устни, умората ѝ по чудо се изпари. С превъзбудена червенина на бузите тя стисна таблата по-здраво и с лека стъпка прекрачи прага. Под прозорците, закрити от тежки завеси, стоеше малка масичка и тя тръгна към нея.

— Мистър Дарли изпрати това за вас, сър.

Тя остави подноса и се обърна към него.

— Ще желаете ли още нещо, Ваше Сиятелство?

Искаше да прозвучи сериозно, но дори и тя усети закачливата нотка в гласа си и руменината на бузите ѝ потъмня от смущение. Как можа да изрече тези думи и то по този начин?!

Графът повдигна клепачи и нещо в този черен, непоколебим поглед, накара сърцето на Тес бясно да затупти. Лениво я оглеждаше от разрошената червена коса до смачканите върхове на ботите.

Изправена така пред него изглеждаше много сладка — с големи и блестящи теменужени очи като на младенец, а меките ѝ устни — розови и привлекателни като първата роза на пролетта... Той с усилие отмести поглед от примамливата извивка на пухкавите ѝ устни и го плъзна надолу по стройната фигура към малкия съблазнителен бюст, тънката талия и очертаващите се бедра под избелялата розова рокля.

Никълъс се чувстваше напълно удовлетворен преди тя да почука на вратата. Беше сит и на топло, а шумът на бурята по-скоро го успокояваше, отколкото дразнеше. Възнамеряваше да си легне в удобното на вид легло, но всичко това се изпари в мига, когато тя влезе.

Изведнъж се почувства изгладнял, но апетитът му не беше за храна. Страст, силна и неудържима, пулсираше във вените му, бедрата му притискаха натежалия му член и той почувства някаква неудържимост. Щеше да я люби... тази вечер. Искаше му се да стане, да прекоси стаята, да я вдигне на ръце и да я занесе до леглото, за да провери дали магията, която протичаше между тях бе истинска или само плод на въображението му. Но защо трябваше да бърза, все пак имаха цялата нощ на разположение...

За изненада на Тес, той ѝ се усмихна.

— Ела при мен — каза той дрезгаво, като ѝ посочи стола от другата страна на камината. — Седни да си поговорим малко.

Неудържимо изкушена, Тес пристъпи.

— Ще ви наляя бренди и ще си вървя, ако нямате нищо против, сър. Много съм изморена.

Очарователните му устни леко се извиха, а погледът му се плъзна отново по тялото ѝ. Тес почувства, че съпротивата ѝ колкото и слаба да беше, се стопи.

— Налей и на себе си малко бренди и ела да си починеш тук пред огъня — сигурен съм, че в стаята ти няма камина — усмихна се той и добави: — И не бой се, не хапя — или поне не много силно, — кълна се!

Интуицията ѝ подсказваше незабавно да излезе от стаята. Знаеше, че е опасно да остава в присъствието на този мъж, но не помръдна от мястото си. Дори по-лошо, за нейна почуда, тя му се усмихна и наля две чаши с бренди.

Чудеше се дали не си е изгубила ума, дали не я управляваше някаква сила, върху която нямаше контрол? Взе чашите и срамежливо му подаде едната, после сковано седна на посочения стол. Доста изненадана от безсрамието си, Тес постепенно се отпусна върху мекия стол и отпи солидна глътка от брендито. Алкохолът опари гърлото ѝ и тя се закашля.

Никълъс се засмя.

— Брендито трябва да се отпива с наслада — разклати питието в чашата си и изчакай ароматът да те изпълни, чак след това отпий.

Тес го наблюдаваше, докато ѝ демонстрираше. „Изпита такава телесна наслада от този акт, каквато би изпитал и докато се люби“, помисли си тя.

Сепна се при мисълта си и погледна встрани. Внезапно усети вълнение и топлина, която се разля надолу по тялото ѝ и се събра болезнено между бедрата. Какво, за Бога, ѝ ставаше? Беше сигурна, че никога преди това не се е чувствала така. Устните ѝ се извиха в усмивка. Но какво ли пък със сигурност знаеше за себе си — паметта ѝ започваше преди около дванадесет часа, когато се събуди под онзи дъб. Дали не бе изпитвала същото и с други мъже?

Мисълта беше неприятна и Тес я загърби. Усмихна се несигурно на графа и следвайки инструкциите му опита брендите още веднъж. Беше прав, констатира тя, когато вкуси и течността топло се плъзна по гърлото ѝ. Така беше много по-добре!

Той ѝ се усмихна и вдигна чаша за на здравица. Тя отвърна на жеста му и отпиха заедно. Говориха си малко, безцелно, като от време на време се умълчаваха. Навън бурята продължаваше да бушува, но седнали удобно и на топло, Тес и Никълъс не ѝ обръщаха внимание.

По едно време той стана и напълни отново чашите. След третата или четвъртата чаша, Тес не си спомняше кога и как, но се озова върху коленете му, облегла глава върху рамото му.

Подозираше, че е пияна след това количество бренди, което разливаше сковаващата си топлина из тялото ѝ. Засмя се — явно бе доста пияна.

Погледна Никълъс глуповато и попита:

— Дали съм пияна, как мислиш?

Той лениво ѝ се усмихна и бавно кимна.

— И двамата, съкровище — само че ти си повече от мен. Аз все още знам какво става.

— О! И какво става?

Никълъс внимателно остави чашата си, а после взе и нейната. Сложи длани върху бузите ѝ и възбуждащо потри устни о нейните.

— Ще направим това... — започна той, плътно прилепил устни о нейните, — ...което исках да направя в мига, когато те видях за първи път.

Нежно захапа ъгълчето на устата ѝ и продължи:

— Само след няколко минути ще те вдигна и ще те отнеса до това голямо, удобно легло и после... после, след като сваля всички дрехи от деликатното ти телце, ще те любя.

Сърцето ѝ затуптя лудо, зърната на гърдите ѝ станаха твърди и болезнени, а огънят между краката ѝ пламна и се засили. Погледна тъмното му лице, а в душата ѝ се бунтуваха безброй чувства.

— Ами ако не искам да се любя с теб? Тогава какво ще стане? — почти без дъх попита тя.

Никълъс наистина беше пийнал почти колкото нея и докато разглеждаше лицето ѝ се опитваше да формулира смислен отговор. Какво, по дяволите, щеше да прави, ако тя не искаше да се любят?

През живота си никога не беше насилвал някоя жена и колкото и да му се искаше да притежава тази малка сирена, нямаше да го направи — дори и ако инстинктът му подсказваше обратното.

— Предполагам... — започна с явна неохота той, — ...че ще си тръгнеш и няма да правим любов.

Мисълта да не се люби с него, да не усети какво е да лежи в обятията му и силното му тяло да се движи върху нейното се оказа изведнъж толкова болезнена за Тес, че тя не можа да я понесе. Като че ли го бе чакала години наред, бе жадувала за целувките и обятията му, и не можеше да чака нито миг повече.

Като изненада и двамата, тя страстно обви ръце около врата му и обсипвайки лицето му със сладки целувки, промърмори:

— Тогава мисля, че е по-добре да остана, нали?

ГЛАВА ШЕСТА

Никълъс я вдигна със смях, занесе я до леглото, което ги очакваше и заедно потънаха в меките чаршафи.

Всичката несигурност, която Тес изпитваше се изпари, когато устните му докоснаха нейните. Целувките му бяха опияняващи като брeндитo и тя с въздишка от удоволствие му предложи устните и тялото си, и отпрати всичките си съмнения и страхове. Точно сега имаше нужда от този мъж, от топлината и силата му, от сладкото чувство на принадлежност.

Той я целуваше жадно. Езикът му искаше да проникне зад сладките ѝ като мед устни и тя срамежливо, колебливо ги отвори. Близостта на езика му, който лениво обхождаше устата ѝ, беше непознато досега усещане за Тес — нещо толкова просто, а даващо такова удоволствие, толкова нови емоции и напълно поглъщащо. Сякаш тялото ѝ гореше, гърдите ѝ настръхнаха и копнееха да бъдат докоснати, слабините ѝ пламнаха в жажда да се освободят от нарастващите страстни емоции, които я измъчваха.

Да лежи в прегръдките му бе опияняваща лудост, да усеща как устните му изливат възторга си върху нейните и силното му тяло я притиска върху пухкавия юрган. Обвила бе ръце около врата му и пръстите ѝ не преставаха да си играят с гъстата му коса. Беше едновременно възбудена и изплашена, че която и да е, каквото и да е миналото ѝ, след тази вечер тя никога нямаше да е същата.

Но това нямаше значение; нищо нямаше значение, освен че щеше да се освободи от страстните демони, които я бяха обсебили, че заедно с този мъж щеше да достигне до вълнуващата кулминация, която ги очаква. Откъде знаеше какво огромно удоволствие ще открие в прегръдките му — това беше загадка, но тя го знаеше и то с всяка частица на тялото си.

Устните на Никълъс се плъзнаха надолу по шията ѝ и Тес изведнъж почувства дрехите си твърде стегнати, грубата материя притискаше здраво гърдите и жулеше цялото ѝ тяло. Тя безпомощно се

сгърчи и като че ли отгатнал неудобството ѝ, той тихо се изсмя и прокара ръка по гърдите ѝ, като се спря и подразни зърната.

Тес зяпна и отвори широко очи при острото чувство, докато пръстите му си играеха с настръхналите зърна. Удивено го погледна, не можеше да повярва, че отчаяно ѝ се искаше да е гола и той да я докосва по същия начин, но вече без прегради между тях. Засрамено откри, че почти бе свалила ризата му. При вида на полуголите му гърди, на този мек и мускулист участък от златиста кожа, дълбоко в тялото ѝ нещо се сви.

Никълъс се усмихна на изражението ѝ.

— Мисля, че е време да се освободим от тези ужасни дрехи, нали?

Заше метена, Тес кимна и почти без дъх го наблюдаваше как става от леглото и набързо сваля облеклото си. Чисто гол се извърна към нея, едната му вежда бе въпросително извита.

— Отговарям ли на очакванията на моята дама? — насмешливо попита той, а черните му очи бяха изпълнени с чувствено задоволство.

„О, Боже!“, помисли си тя замаяно. „Дали отговаря на очакванията ѝ? О, да! Той беше красив! Безспорно беше най-красивото същество, човек или каквото там беше виждала през живота си“, призна си тя, омагьосана от начина, по който светлината от свещите галеше златистокафявата му кожа. Всяка част от тялото му бе идеална — широки рамене, силни ръце, стегнати бедра и мускулести крака. Не можеше да откъсне поглед от него, а чувството на близост отново се засили. Дали го познаваше? Дали не са били любовници? Разгневено отблъсна всички въпроси. Тес нямаше представа как жадният ѝ поглед върху тялото му, този поглед на нескрито обожание, му влияеше.

Никълъс вече усещаше как буйната жегга се надига в него, членът му стана твърд и натежа. Не можеше да направи нищо, просто стоеше там и я остави да му се наслаждава. Задържахше го намерението след малко сам да се възползва от цялото ѝ обаяние. Но не беше лесно, не и когато кръвта кипеше във вените му, когато цялото му тяло трепереше от страстта, която тя бе събудила само с няколко целувки.

Гледката на голото му тяло спираше дъха ѝ; сърцето ѝ биеше побясно от мига, когато го видя за първи път. „Той е толкова красив“, отново си помисли тя, „от главата до петите“. А по средата... о, по средата беше просто изумителен...

В теменужените ѝ очи се появи пламъче.

— Сигурна съм, че много малко жени са останали разочаровани от теб!

Той прекоси разстоянието между тях, целуна я и дрезгаво измърмори:

— Ако нямаш какво повече да кажеш, съкровище, мисля, че е мой ред да видя дали под тази ужасна рокля си толкова прекрасна, колкото си представях през последните няколко часа.

Очите на Тес се разшириха, а дъхът ѝ се учести. Знаеше, че и този момент ще настъпи, но внезапно трябваше да направи такава огромна крачка и не знаеше дали е развълнувана или изплашена от идеята да остане гола пред него. Но потъна в хипнотичните му черни очи и неусетно започна да дърпа роклята си, за да се освободи от нея. Никълъс ѝ помогна като я вдигна над главата ѝ и я хвърли на пода до леглото.

Дишането му стана неравно като я видя толкова сладка върху мекия юрган само с един лепен корсет на волани, а огненочервената ѝ коса, пръсната върху белите рамене. Под корсета личаха изпъкналите върхове на малките ѝ гърди и той усети прилив на нежност. Тя бе толкова изящна, толкова фино изваяна, че се страхуваше да продължи малката си игра, страхуваше се, че буйната му страст ще избухне и ще се нахвърли върху нея като разярен звяр, без да може да се спре, докато не задоволи демоните на страстта, които го бяха обсебили.

Сграбчи корсета, нетърпелив да го свали от тялото ѝ, и едва тогава забеляза материята, от която бе направен. Намръщи се. Не беше специалист по женско бельо, но този корсет се различаваше доста по материал и изработка от старата рокля, която хвърли на пода. Беше скъп и определено не от тези, които една кръчмарска прислужница би носила.

Погледна лицето ѝ и аристократичните ѝ черти отново го смаяха. Тя не принадлежеше на това място, подозрението му, че тя не е прислужница, нарасна. По дяволите! Коя ли е тя? И какво прави тук? Защо имаше усещането, че я е срещал преди? Присви очи при неприятната мисъл, че всичко това може да е капан. Дали някоя упорита майка не бе паднала толкова ниско само за да омъжи дъщеря си?

Тес усети промяната в него и вдигна теменужените си очи към лицето му.

— Какво има? Да не би да не ти харесвам?

Да не му харесва?! Никълъс простена при смешния ѝ въпрос и му се прииска да отхвърли съмненията си. Желаяше я, копнееше за нея, тялото му изгаряше да я има и, за Бога, щеше да я има — а сватовниците да вървят по дяволите!

С едно движение разкъса корсета до половината. Не можеше да се сдържа, влудяваше го желанието най-накрая да види съблазнителната плът, скрита под него.

Тя беше такава, каквато си я представяше, дори нещо повече — кожата ѝ беше мека и бяла като алабастр, а тялото ѝ — малките гърди, тънката талия, ханша и женствените бедра изглеждаха като изваяни от боговете. „Моята малка Венера“, помисли си той замаяно и плъзна поглед по тялото ѝ. Гърдите ѝ бяха малки и стегнати, и устните му копнееха да докоснат светлите прасковени ореоли и зърната. Импулсивно направи точно това — наведе се и ги докосна с език, а после обхвана бедрата ѝ и я притегли напред.

Тес се сгърчи, усещайки топлия език и устните му върху голата си плът. Най-различни чувства преминаваха през тялото ѝ, докато той жадно целуваше гърдите ѝ, а тя се извиваше, стенеше и леко повдигаше таза си към него. Тес потъваше все по-дълбоко в морето от страст, докато не дойде моментът, когато ѝ се прииска да узнае каква друга магия може да открие в прегръдките му.

Тя отвърщаше на ласките му със сладост, възбуждащо триеше тялото си о неговото и Никълъс не можа да се сдържи. Здравно обхвана бедрата ѝ и силно я притисна до себе си. Заслепен от страст, той я целуна, езикът му смело проникна в устата ѝ като имитираше движенията на долната част на тялото му, където натежалият му член се плъзгаше между нежните ѝ бедра.

Тес му отвърщаше със същия плам, тръпнеща от копнеж в здравата му прегръдка. Изгаряща от желание, тя инстинктивно притисна с бедра члена му и откри ново удоволствие. Огънят ниско в корема ѝ я накара да забрави всичко освен примитивната нужда. Когато Никълъс хвана здраво бедрата ѝ като спря чувствените ѝ движения, тя изплака от разочарование.

— Съкровище... — прошепна той, долепил устни до нейните, — ...колкото и да ти харесва, ще трябва да спрем това...

Тес примигна, въобще не разбираше какво ѝ говори, тялото ѝ тръпнеше от незадоволена страст. Копнееше. Изгаряше. Искаше. Нуждаеше се.

Чувствата се изписаха на лицето ѝ и Никълъс изстена при вида на всичката тази страст. Тя също като него не можеше да контролира емоциите си. Сега в движенията му имаше повече категоричност и Тес потрепера от задоволство. Той прокара леко ръка през гърдите ѝ, преди да я насочи към триъгълника от къдрици. Поигра си малко с късите косъмчета, преди пръстите му да напипат сладката закръглена плът, скрита под тях.

Тес се вцепени от удивление, когато той докосна тази влажна, мека плът и започна да имитира движенията на езика в устата ѝ. Тя се сгърчи безпомощно под напора на огнените емоции, които я връхлетяха. Остана дълго там, докато между бедрата ѝ не се появи хлъзгава топлина и копнежът ѝ за нещо повече, страстта ѝ да достигне кулминацията, за която се досещаше, се увеличаваха с всеки тласък на пръстите му.

Никълъс също жадуваше да достигне тази кулминация и най-накрая, когато вече не можеше да се сдържа, той се повдигна, плъзна се между бедрата ѝ и започна бавно да потъва в нея.

Погълната от удоволствието, чувствайки как твърдата му плът напредва все по-дълбоко в тялото ѝ, Тес бе напълно неподготвена за някакво противодействие. Не си представяше, че ще изпита болка, но изведнъж тя дойде — и болката, и съпротивата. И девойката инстинктивно го отблъсна, избутваше с ръце гърдите му.

Погълнат от собственото си въздигане към удовлетворението, Никълъс бе изненадан от неочакваната съпротива. Отвори очи и я погледна разтревожен.

Беше ужасяващо да стои неподвижен, наполовина потънал в нея, да усеща съблазнителната топлина на меката плът, която стегнато го обгръщаше и да не свърши. Като се бореше срещу упоритите нужди на тялото си и треперещ от усилието, което му струваше да се контролира, той измърмори:

— Защо не ми... Господи! Девственица! На какво, по дяволите, си играеш? Коя, за бога, си ти?

Тес го погледна със замъглени от страст очи и се запита дали да не му каже истината — че не си играеше на нищо, че не знаеше коя е и че беше толкова изненадана от девствеността си, колкото и той. Беше ѝ неприятно да разбере, че без да знае се беше отдала на този мъж, когото познаваше и едновременно с това — не познаваше, и тя се засрами... въпреки всичко не искаше този момент да свършва. За своя изненада откри, че искаше той да продължи и че страстно желаше отново да улови сексуалната наслада отпреди няколко секунди. Тази примитивна нужда надделя над другите ѝ мисли и тя силно го притегли към себе си, потривайки устни о неговите.

— Има ли значение? Точно сега ли трябва да разрешим тази загадка? — дрезгаво попита тя.

Предишните подозрения на Никълъс се върнаха и той застина в очакване вратата всеки момент да се отвори и на прага да се появи някоя триумфираща майка. Нима се бе заблудил от едно красиво лице и бе станал жертва на този изтърган трик?

Тес се размърда под него и откри, че болката почти е изчезнала и че да го усеща вътре в себе си ѝ харесваше. Тялото ѝ беше приятно напрегнато, искаше този вълшебен миг да продължи. Отново се раздвижи и дъхът ѝ спря, когато той се плъзна по-надълбоко в нея.

При гъвкавите ѝ движения през Никълъс премина спазъм на удоволствие и той разбра, че не може да се откъсне от нея. В момента за него нямаше значение коя е тя или какви са подбудите ѝ — той и без това си търсеше съпруга и ако трябваше да се ожени за малката интригантка, за да продължи това невероятно сладко сливане, нека бъде така...

Когато Тес отново помръдна под него, той измърмори и я целуна.

— Точно сега нищо няма значение, съкровище, освен това, че си моя... нищо друго...

Бавно премести бедра напред и набъбналият му член се плъзна докрай в тесния отвор. Тя беше толкова стегната, гореща, толкова дяволски сладка, че той се боеше да помръдне, защото всеки миг щеше да изгуби контрол.

Тес остана почти без дъх, когато Никълъс проникна докрай в нея, само една лека болка придружи този последен тласък. След няколко секунди невероятни усещания преминаха през тялото ѝ. Беше изненадана, че тялото ѝ толкова лесно го прие; усещаше слаба болка,

но настойчивото пулсиране в слабините привличаше вниманието ѝ. Обгърна го още по-здраво, езикът ѝ смело се плъзгаше в устата му, издигаше се към тялото му — приканваше го да се включи в този еротичен танц.

Никълъс не можеше да ѝ устои и може би никога нямаше да може. Но след миг вече не бе в състояние да мисли за нищо, освен за хлъзгавата топлина на тялото ѝ, за невероятно Меката ѝ кожа и за сладките ѝ целувки. Слабите звуци, които Тес издаваше всеки път, щом той се тласваше по-навътре, увеличаваха собственото му удоволствие и подтикваха към дългоочакваното освобождаване.

Тес го достигна първа; тихо изстена и застина от наслада, когато вълна на крайно удоволствие изригна в тялото ѝ. Силата и абсолютната сладост на усещането я унесоха и зашеметиха.

Като чу стенанието и усети вибрациите, препускащи по тялото ѝ, Никълъс почувства някакъв удар вътре в себе си. Изпъшка при собствената си екзалтация, започна да се движи по-бързо, изпълнен с наслада. Това, което се случи между тях, беше истинска магия — магия, която не беше изпитвал в прегръдките на друга жена. Когато червената мъгла на изпълването експлодира в главата му и той потъна в екстаз, точно в този момент Никълъс разбра, че по чиста случайност беше открил нещо много рядко и ценно, нещо, което не искаше да изгуби...

Мина доста време, преди да се откъсне от нея. Беше твърде опияняващо да лежи и да се движи напред-назад върху тялото ѝ, да я целува нежно — малки игриви целувчици, които го забавляваха, и съдейки по тихите стонове на задоволство, които чуваше, тя оценяваше по същия начин. Най-накрая той се повдигна и легна до нея, като я притегли и положи главата ѝ върху рамото си.

Опиянена от удоволствие и от брeндитo, чието влияние още усещаше, и изтощена от събитията през деня, Тес не се опита да го отблъсне. Не искаше въобще да се помръдва... беше просто чудесно да си лежи тук, да се чувства сигурна и защитена, сънливо да слуша трополенето на дъжда и да знае, че каквото и да ѝ предложи бъдещето, щеше поне да има тази нощ... С доверие тя отпусна глава и не след дълго заспа.

Никълъс усети кога сънят я унесе, леко се надигна и се вгледа в невинното лице. Трепкащата светлина на свещите танцуваше по

изящните ѝ черти и той усети някаква тежест в гърдите си. Коя, за Бога, беше тя? И какво щеше да прави с нея?

Намръщи се. В никакъв случай не можеше да я изостави. Подозренията му за майка-сводница намаляваха с всяка секунда. Но тя беше девствена, спомни си той объркан и малко ядосан от този факт. За разлика от свои приятели, той никога не бе споделял удоволствията на плътската любов с млади девственици. Откритието, че той е първият мъж в живота ѝ, го изпълваше с противоречиви чувства.

Не можеше да отрече, че беше странно трогнат и невероятно удовлетворен да открие, че тя е девственица, но беше и изненадан — какви ли бяха причините да избере именно него да я посвети в тайните на плътската любов. Тя не беше първата жена, заслепена повече от джоба му, отколкото от чара му, но все пак мисълта, че се е хвърлила в ръцете му единствено заради титлата, му се стори противна. Не можеше напълно да отхвърли тази възможност и се разгневи на себе си, че може би отново е бил заслепен от едни красиви очи и на нея, че си е поставила твърде висока цел. Вероятно в „Черното прасе“ не отсядаха много аристократи и от тази гледна точка той не можеше да съди решението ѝ да се отдаде за първи път на някой мъж с престиж и богатство. Но трябваше да си признае, че по отношение на нея не можеше да е безпристрастен.

Дълбоко го нараняваше мисълта, че може би зад действията ѝ тази вечер се крие някаква користна причина. Вбеси се още повече от това, че Тес му се беше отдала само заради парите, забравяйки, че в миналото щедро се бе отплащал за удоволствията си без това да му прави впечатление. Искаше му се веднага да я събуди и да изкопчи от нея отговор на съмненията си. Какво ли беше намислила? И защо? Защо беше избрала точно него? Заради титлата му? Парите? Или защото...

Никълъс иронично се подсмихна. Какво, по дяволите, му ставаше? Нима очакваше да се събуди и да му признае, че е безумно влюбена в него, че е било любов от пръв поглед? Колко налудничаво от негова страна! Трябваше да е доволен, че така неочаквано бе открил толкова пленително същество, което да сподели леглото му, а от факта, че беше девствена би трябвало да изпитва задоволство.

Той беше удовлетворен, но освен това имаше и усещането за привързаност, за странна нежност, която не би трябвало да изпитва.

Раздразнен, че не може да отхвърли събитията от тази нощ като нещо обикновено, той легна и се опита да проумее какво правеше Доли различна от другите, защо с нея беше различно. Не можа да измисли нищо и най-накрая заспа.

Първа се събуди Тес с ужасно главоболие, което за миг изхвърли от главата ѝ всички мисли. Едва когато се изправи и можа да фокусира стаята, си спомни и за събитията от миналата нощ. Светкавично забрави главоболието си и се взря в голия мъж до себе си, който спеше.

Той бе доста привлекателен, призна си тя, с разрошени черни коси и приятни черти, но ѝ беше напълно непознат. Изведнъж забеляза, че и тя е гола и това, което се случи снощи премина пред очите ѝ в най-дребните детайли. С всяка измината минута все повече вникваше в ужасното си положение.

Надяваше се, че със зората на новия ден паметта ѝ чудновато ще се върне, но случаят не беше такъв — отвъд момента, когато се събуди под онзи дъб не си спомняше нищо. Сега, без да знае нито името си, нито коя е, тя беше увеличила неприятностите си като беше изгубила девствеността си с мъж, който никога преди това не бе виждала! И ако жалката ѝ памет вярно ѝ подсказваше, тя съвсем доброволно бе участвала в това. За Бога, какво беше направила?

Първият ѝ порив бе да избяга, сякаш така можеше да забрави случилото се. Изхвъркна от леглото сякаш я бяха изстреляли с топ. Въпреки лекото замайване, което почувства, когато се изправи, тя затърси дрехите си. Забеляза скъсания си корсет на пода, сграбчи го и се пхна в него. Тъкмо посягаше към роклята си, когато мъжът в леглото се изправи и седна.

Тес го погледна с широко отворени очи. Той ѝ отвърна като се намръщи.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — сприхаво я попита той. — Остави това проклето нещо и се върни в леглото.

Тес стисна решително устни и притисна още по-близо роклята до гърдите си.

— Няма! Мисис Дарли сигурно има нужда от мен в кухнята. Трябва да вървя.

— Не ставай глупава! Докато аз се чувствам щастлив, на мисис Дарли няма да ѝ пука къде си и какво правиш — усмихна се и добави по-меко: — Доли, ела при мен... моля те, желая те...

Отново я обзе чувството, че го познава, че може да му се довери, а и привличането между тях беше почти неудържимо, но Тес остана непоклатима. Снощи бе допуснала ужасна грешка, бе позволила на брендито и на неотразимия му чар да я заблудят. Но сега, въпреки ужасното главоболие, мислеше трезво и знаеше, че не е добре да остава тук. Той беше един непознат, въпреки проблясъците на близост и докато не узнаеше истината за себе си, щеше да е пълна глупост да се остави в прегръдките му.

— Сигурно сте прав за мисис Дарли, но все пак не ме е наела, за да се излеждам в леглата на гостите!

— О, така ли? — провлачено и саркастично каза Никълъс, като стана от леглото и си obu бричовете. — Не останах с такова впечатление от думите на мистър Дарли снощи. Всъщност, доколкото разбрах, си била наета точно за това.

Тес се изчерви от срам. Прехапа устни и погледна встрани. Как да му обясни? За това, че си беше изгубила паметта и че се беше представила на Дарли за някоя друга — за тази, която е била наета да изпълнява услугите, за които той намекуваше?

Пое си дълбоко въздух. Просто трябваше да му каже истината. Колкото повече я криеше, толкова повече неприятности си навличаше; може би като узнаеше как стоят нещата, щеше да ѝ помогне и този кошмар щеше да свърши веднъж завинаги.

Докато се опитваше да намери правилните думи, с които да започне историята си, Никълъс бавно поде:

— Всъщност, исках да говоря с теб за тези услуги...

— Услуги... — почти без дъх изрече тя. — Какво за тях?

Той не ѝ отговори веднага. Въпреки ранния час си наля малко бренди и го изпи наведнъж.

— Не искам да си предлагаш услугите на всякакви... Възнамерявам да те взема оттук и да те настаня в едно от именията ми... като моя любовница.

Докато Тес го гледаше занемяла от ужас, той се приближи до нея. Повдигна брадичката ѝ и я целуна.

— Искам... — промълви дрезгаво той, — ...всичките ти сладки услуги за себе си, единствено за себе си...

ГЛАВА СЕДМА

Тес го направи инстинктивно, дори не се замисли; думите едва бяха излезли от устата му и тя силно го зашлеви. Беше възмутена, очите ѝ пламтяха като лилави огньове.

— Как смееш? За кого се мислиш, че да ме обиждаш по този начин? — избухна тя.

За момент настъпи тишина; двамата се взираха един в друг, отпечатъкът върху бузата му гореше огненочервен. Тес първа се съвзе и като придържаше роклята към гърдите си, се отправи към вратата, без да знае накъде тръгва. Едно беше сигурно — трябваше да се отдалечи от разярения мъж, когото току-що зашлеви.

— О, не, недей — изръмжа Никълъс, сграбчи ръката ѝ и я обърна към себе си. — А дали съм те обидил, скъпа моя, ще ти кажа две думи — има няколко жени с по-добро положение от твоето, за които би било чест да са мои любовници!

Погледът му пламтеше от ярост.

— И още нещо — мисля, че да задоволяваш само един мъж е за предпочитане, вместо да бъдеш на разположение на всеки непознат, който потропа и почувства нужда да се възползва от страстта ти. Или сега, когато вече не си девствена, смяташ да станеш проститутка!

Тес се бореше да се освободи, толкова вбесена от думите му, че цялата почервения. Но явно нямаше да има друга възможност да го удари, нито да си тръгне, ако той не бъде така добър да я пусне, така че тя престана да се дърпа. Реакцията ѝ спрямо предложението да му стане любовница, я бе шокирала и повдигнала още неизяснени въпроси. Едновременно ѝ се искаше и да избяга, и да му обясни действията си. Може и да бе изгубила идентичността си, но знаеше, че повече жени биха били поласкани да са обект на вниманието му — най-малкото едва ли някой работещ в гостилница като „Черното прасе“ би отхвърлил предложението му по този начин. Това отново я накара да се запита какво ли е било положението ѝ в обществото преди да загуби паметта си...

Тес болезнено осъзна, че единствено тя е виновна за това критично положение. Трябваше веднага да каже истината на мистър Дарли и ако го беше сторила, нямаше да изгуби девствеността си с мъж, който познава по-малко от дванадесет часа.

Тя се изправи и хладно заяви:

— Извинявай, че те ударих, но не ти прощавам затова, че ме обиди с предложението си да ти стана любовница. И преди нещата между нас да се задълбочат, съм длъжна да ти кажа някои неща за мен, които трябваше да научиш още снощи.

Никълъс измърмори нещо под носа си, но за нейно облекчение по лицето му личеше, че я разбира и ѝ посочи да седне на един от столовете пред огнището.

— Ако нямаш нищо против, искам да се облека, предлагам и ти да сториш същото — каза той студено.

Остави я и отиде до вратата.

— Лъвджой, къде си, по дяволите? Веднага ми донеси топла вода и кафе.

Затръшна вратата и се върна пред огъня. Забеляза скъсания корсет и роклята, която тя все още притискаше към гърдите си.

— Вероятно ще искаш други дрехи — ще наредя на прислужника си да донесе нещо от стаята ти — произнесе той с фалшива учтивост.

Тес едва преглътна. Искаше ѝ се да има смелостта да изрече, че предпочита сама да отиде до стаята си и да си вземе дрехи, но нещо в изражението му ѝ подсказа, че няма да има тази възможност.

— Би било много мило — тихо промълви тя, — но се боя, че нямам други дрехи освен костюма за път и пелерината. Всъщност, тази рокля взех назаем от мисис Дарли — била е на дъщеря ѝ.

Никълъс се намръщи, но преди да успее да зададе въпроса, който беше на устните му, вратата се отвори и се появи Лъвджой с безизразно лице. Носеше поднос със закуска и голяма кана с вода, която остави при умивалника.

— Няма нито следа от снощната буря, господарю — подхвърли небрежно той, докато подреждаше приборите за закуската. — Мисис Дарли ви е приготвила кана с кафе, няколко парчета шунка и кифли с мармалад, още топли от пещта.

Никълъс промърмори нещо и се приближи към прислужника си.

— Искам да ти кажа няколко думи навън. — После се извърна към Тес и добави: — Можеш да се измиеш, докато разясня на Лъвджой задачите му за деня.

След като двамата затвориха вратата зад себе си, Тес стана и отиде до умивалника — тялото ѝ жадуваше за топла вана, но уви, трябваше да се задоволи с бързо измиване. В стаята нямаше огледало, но тя знаеше, че къдриците ѝ са разрошени и нямаше какво друго да направи освен да ги приглади с ръка.

Почувства се неспокойна и сериозно се замисли дали да не се измъкне от стаята, когато вратата се отвори и Никълъс влезе.

— Налей си кафе и закуси — ще се облека за минута.

Тес не се възпротиви; беше гладна, а кой знае кога щеше да яде отново... Кифлите бяха чудесни — топли и меки, а кафето — силно и горещо. Докато ядеше третата си кифла с малиново сладко и си пиеше кафето, Тес се опитваше да не обръща внимание на графа, който се обличаше. Толкова се беше вгълбила в себе си, че когато той заговори зад гърба ѝ, тя се стресна.

По изражението му личеше, че гневът му не е преминал. Седна, наля си кафе и взе една кифла.

— Какво искаш да кажеш с това, че нямаш други дрехи освен костюма си за път?

Тес си пое дълбоко въздух, като се молеше да не направи още някой гаф.

— Просто, че всичко това е една ужасна грешка. Аз не съм никаква прислужница — или поне така си мисля. Нямам абсолютно никаква представа коя съм — не знам името си, нито как съм попаднала в тази околност. — И допълни: — Доли е името на един фермерски кон, който срещнах по пътя за „Черното прасе“. Когато ме попитаха как се казвам, хрумна ми само това.

Никълъс се намръщи.

— Не обичам игрите — отчетливо каза той. — И особено тези, в които ме правят на глупак. Добре е да запомниш това.

Той не ѝ вярваше! Тес преглътна. В началото се боеше от тази реакция, но след онова, което стана снощи и тази сутрин, предпочиташе подигравката пред другото зло. Като се проклинаше защо ли не е проговорила по-рано, тя почти изкрещя:

— Това не е игра — особено снощи, когато загубих девствеността си! Мога само да ти кажа, че шокът бе голям колкото за теб, толкова и за мен!

— О, сигурен съм, че е така — отвърна сухо той. — Но кажи ми, не е ли сега моментът, когато внезапно ще си спомниш коя си и роднините ти ще дойдат да чукат на вратата ми?

— Какво имаш предвид? Нали току-що ти казах, че не знам коя съм! И ако някакви разтревожени роднини се появят аз ще съм повече от радостна.

— Не се и съмнявам.

Тонът и изражението му накараха Тес да се почувства неловко.

— Но аз ти казвам истината! — изплака тя отчаяно. — Вчера късно следобед на няколко мили оттук се събудих под един дъб. По състоянието на дрехите си предположих, че може би съм лежала там цяла нощ. Това е всичко, което знам!

— Е, не съмсем всичко. Знаела си достатъчно, за да дойдеш в „Черното прасе“ и да се вмъкнеш в леглото ми.

Като се направи, че не забелязва обидата ѝ, той се настани пред огъня и си наля още кафе.

— Да ти кажа ли какво си мисля?

След кимването на Тес, той невъзмутимо продължи:

— Мисля, че си малка хитра лъжкиня и че ти или семейството ти сте видели една възможност да впримчите богат съпруг, и че благодарение на голям късмет и някои обстоятелства ти успя да ми се изпредиш на пътя... и да се озовеш в леглото ми.

— Ти да не си полудял? — гневно избухна Тес. — Или си толкова самовлюбен и мислиш, че всяка жена, която те погледне е така зашеметена, че е способна на какво ли не, само за да привлече вниманието ти?

Никълъс се изчерви, но нямаше намерение да отстъпи. Беше сигурен, че тя е част от заговор, с който целяха насила да го накарат да се ожени. Мнението му не се промени дори и след любопитния разговор с Лъвджой в коридора.

— Не, не съм толкова самовлюбен — строго отвърна той. — Но искам подробно да ми обясниш, как ти — млада госпожица, очевидно с добро възпитание, — си се появила тук след мръкване в бушуващата

буря без придружител, без превоз и си успяла да убедиш мисис Дарли, че си курвата на зет ѝ от Лондон!

Тес отвори уста, за да говори, в гърлото ѝ напираха гневни думи, но Никълъс я спря с ръка.

— И твоят ред ще дойде, но първо ме чуй... и може би ще решиш за разнообразие да ми кажеш истината.

Тес направи физиономия, но той продължи спокойно:

— Моят камериер, Лъвджой, е имал разговор със семейство Дарли тази сутрин, който хвърля известна светлина върху нещата. И двамата потвърдиха времето и начина, по който си пристигнала и че си ги уверила, че ти си жената, за която им е писал братът на Дарли, Том. Можеш да си представиш объркването им, когато призори се появява млада жена и нахакано твърди, че тя е приятелката на Том и че има татуировка на доста интимна част от тялото си, с която може да го докаже. Тя също знае доста факти за семейството — неща, които биха били известни само на жената на Том. Според Лъвджой е очевидно, че тя е тази, за която се представя и... че ти не си! Трябва да ти кажа също, отново според Лъвджой, че Дарли са доста разгневени за номера, който си им изиграла. Не мислиш ли, че вече е време да ми кажеш истината?

— Аз ти я казах — процеди Тес през стиснати зъби. — Не знам коя съм!

— Може би..., но не мислиш ли, че така ти е доста удобно? Особено, ако имаме предвид това, което се случи между нас снощи — устните му се изкривиха подигравателно. — Семейството ти трябва да е в отчаяно положение, за да прибегва към тези евтини номера.

Погледът му се плъзна по тялото ѝ.

— Наистина не трябваше да стигаш чак дотам, за да привлечеш вниманието ми, съкровище — уверявам те, че дори и да се бяхме срещнали при по-обикновени обстоятелства, щях да те забележа — ти си една доста привлекателна хитруша. За нещастие, не обичам да ме насилват, нито да ме правят на глупак! За последен път те питам коя си и кога мога да очаквам да се запозная с очарователното ти семейство?

Тес бе толкова ядосана, че не можеше да мисли. Идваше ѝ да го зашлеви и да издере подигравателното му лице. Пое си дълбоко въздух и като се опитваше да се сдържа, тихо промълви:

— Вече ти казах — не знам! Паметта ми започва от вчера следобед, когато се събудих под онзи дъб.

Изражението му не се промени и Тес с наранено сърце разбра, че той не ѝ вярва. Като се бореше с желанието си да скочи и да направи гневна сцена, тя се опитваше да измисли начин, за да го убеди да повярва в думите ѝ. Нещо ѝ хрумна. Присви очи и триумфално заяви:

— Ако това е заговор, как щях да знам, че ще си тук? Откъде семейството ми е можело да предположи, че ще спреш тук за през нощта? Отговори ми де, глупчо!

Без да се засяга от обидата ѝ, той спокойно отвърна:

— Съгласен съм, че си имала късмет и някои обстоятелства са ти помогнали — бурята и очакването на Люси Джоунс. И въпреки че тръгването ми от Лондон беше доста внезапно, не ще да е било трудно да се разбере за него малко след като съм заминал — когато се върнах вкъщи след бала у лейди Гровър всички знаеха за решението ми. И ако някой толкова се е интересувал от действията ми, слугинските слухове са му помогнали.

Той отпи от кафето и сухо продължи:

— Вероятно някой от слугите ми се е срещал с ваша прислужница. Може да са се видели преди да тръгна от Лондон и да е станало дума, че господарят потегля за Кент. — Погледна я строго и попита: — Тогава ли скалпихте този малък гаден заговор?

— Не знам — сдържано отвърна Тес. — Не съм била там.

— О, да, вярно, забравих, че си си изгубила паметта — изрече той провлачено с явно презрение. — Както казах и преди, доста удобно за теб.

— Върви по дяволите! Това е истината! Дори и всичко, което казваш да се е случило, как сме можели да знаем, че ще спреш тук или пък, че ще има буря?

Никълъс сви рамене.

— Вече ти казах — просто си имала късмет. Не знам какъв е бил първоначалният план, но когато бурята се е засилила, не е било трудно да се сетите, че ще е почти невъзможно да стигна до имението Шерборн и че някъде по пътя ще спра за през нощта. Трябвало е само да налучкате коя гостилница ще избира и след като по това отклонение на пътя не са кой знае колко, „Черното прасе“ изглежда е единственият възможен избор, и някой се е сетил за това. Пристигнала си малко

преди мен, както каза мисис Дарли. И обзалагам се, си почувствала известно задоволство, когато влязох — все пак е имало вероятност и да не спра, и тогава всичките ти усилия щяха да са напразни. Но ти рискува и си плати за това — с най-високата цена, бих казал!

— Напълно си полудял — извика Тес толкова вбесена, че почти не можеше да говори.

— А ти си много глупава, ако си мислиш, че ще повярвам на абсурдната ти историйка! Откакто наследих титлата на брат си съм бил обект на доста опити за сватосване, за да се хвана точно на този. Сега вече ще ми кажеш ли името си или не?

— Не! — процеди тя и бунтарски вирна брадичка.

Той стана, отиде до масата и остави чашата си. После взе сакото си, облече го и извика Лъвджой през вратата. Държеше се така, сякаш не забелязваше присъствието ѝ.

— Конете готови ли са? — попита Никълъс, когато прислужникът се появи на прага.

Лъвджой кимна сдържано.

— Отлично! Събери нещата ми и можем да тръгнем след пет минути.

Смутена, Тес го наблюдаваше, не можеше да повярва, че той просто ще си тръгне и ще я остави. Чувстваше се изоставена и предадена. „Как може да ме остави така? Нима аз не означавам нищо за него?... Очевидно не!“, тъжно констатира тя, докато гледаше как Лъвджой бързо събира багажа на графа и го подрежда в черен куфар. Никълъс стоеше до вратата, по изражението му се четеше безразличие и сякаш въобще не я забелязваше.

Сега страхът ѝ беше много по-голям, отколкото вчера, когато се събуди под онзи дъб, изгубила паметта си. Страхуваше се, че графът ще си тръгне от „Черното прасе“ и от живота ѝ без дори да се обърне назад. Беше изпълнена с гняв. Новината, че Люси Джоунс беше пристигнала означаваше, че семейство Дарли можеха и да я изхвърлят. Вярно, че гостилницата бе някакво временно убежище, но събитията се бяха развили толкова бързо, че още не бе готова да остане сама. Неприятното чувство, че бяга от някого, че е в опасност, не бе изчезнало и сърцето ѝ се сви като си помисли какво я очаква.

Прехапа устни. Положението ѝ беше ужасяващо. Носеше скъсани и взети назаем дрехи; току-що бе прекарала нощта с мъж,

когото не познаваше и беше загубила девствеността си; все още не знаеше коя е; нямаше памет и изглежда, щом графът си заминеше, щяха да я изгонят на улицата.

Внезапно усети страх, но погледна Никълъс и реши, че няма да моли за помощта му. Все някак щеше да се измъкне от тази ситуация, ако трябваше и сама. Тя изправи рамене и вирна брадичка. Положително имаше изход!

— Това ли ще е всичко, сър? — запита Лъвджой, изпълнил вече задачата си.

Никълъс леко кимна и когато камериерът понечи да прекрачи прага, каза:

— Ще слеза след малко. Всичко ли е вече готово?

— Да, точно както наредихте.

Когато Лъвджой излезе, в стаята настъпи тишина, нарушавана единствено от пращенето на съчките в камината. Никълъс мрачно се вгледа в изящната фигура на Тес. Какво, по дяволите, да прави сега?

— Е? Какъв е отговорът ти? — промърмори той.

Тес го зяпна.

— М-моят отговор? Боя се, че не разбирам.

Като се насилваше да не обръща внимание на тъжното изражение върху красивото ѝ лице, отвърна малко натъртено.

— Предложението ми. Все още е в сила. Идваш ли или не?

Тес преглътна болезнено. Изборът беше ужасен, но трябваше да го направи.

— Ако искаш да знаеш дали съм съгласна да ти стана любовница, отговорът е все още не!

Отпусна ръце и се насочи към нея. Спря на няколко сантиметра и нежно погали брадичката ѝ с един пръст.

— И защо не? Какво толкова обидно намираш в предложението ми? Мога да бъда много щедър — ще имаш къща, слуги, коприни и понеже това, което стана снощи, не е за пренебрегване, няма да се разочароваш от мен, — нито като човек, нито в леглото. Така че защо се колебаеш? Признавам, че една недостъпна жена е много очарователна, но аз няма да те моля дълго, скъпа, и ако си мислиш, че скоро ще имаш подобно предложение, само се заблуждаваш. Може и да си търся съпруга, но няма насила да се женя — особено след този номер, който ми погоди!

Тес отблъсна ръката му и погледна встрани.

— Не съм ти правила номера и не съм очаквала да се ожениш за мен — каза тя спокойно. — Не знам какво очаквах...

Спомни си увереността, че го познава, че може да му се довери и една малка сълза се търкулна по бузата ѝ.

Това напълно извади Никълъс от равновесие. Той я сграбчи и буйно я целуна.

— По дяволите! — изруга той, след като най-накрая откъсна устни от нейните. — Идваш с мен, независимо дали ти харесва или не! Няма да те оставя, а другите неща ще уредим по-късно в по-приятна обстановка.

Дори не ѝ даде възможност да се възпротиви, уви я в пелерината си и я понесе на ръце. Заета с мислите си, Тес не успя да реагира, а и се почувства донякъде спокойна, че някой друг е взел решението вместо нея. Скоро след това се озова на седалката на красива двуколка с два впрегнати отпред коня. Изправи се, отметна кичур коса от лицето си и го погледна, докато се качваше на капрата, за да поеме юздите.

— Това е отвличане! — разгорещено извика тя. — Отвеждаш ме против волята ми.

Никълъс хладно ѝ се усмихна.

— Наистина ли, скъпа? Това, което стана снощи, определено не беше против волята ти. Всъщност, ако вярно си спомням, ти беше доста всеотдайна. Съмнявам се, че и сега си толкова против, колкото показваш.

Без да изчака отговора ѝ, той дръпна юздите и конете рязко потеглиха. Когато „Черното прасе“ остана зад тях, Тес се обади.

— Къде ме водиш?

— Ще те настаня някъде. Не очаквах да те срещна и затова нищо не съм уредил, но за щастие си спомних за една кула наскре гората, която не е обитавана от години. Всъщност, съмнявам се, че някой си спомня за съществуването ѝ. Наредих на Лъвджой да изпрати слугите напред, за да приготвят всичко, когато пристигнем. Там ще се чувстваш чудесно.

— Не стига, че нямам избор дали да съм с теб, но изглежда и ще ме държиш като затворник в някаква разнебитена изоставена стара къща! Бих казала, че си много щедър закрилник!

Никълъс присви устни и я стрелна с поглед.

— Мисля, че... — започна рязко той, — ...доста ще се изненадаш като видиш „разнебитената изоставена стара къща“! И струва ми се, си забравила, че съм Шерборн, а графовете Шерборн рядко ги свързват с нещо разнебитено.

След това те млъкнаха. Никълъс се съсредоточи върху юздите, а Тес изведнъж осъзна, че Лъвджой седи на мястото отзад на двуколката и трябва да е чул целия им хаплив разговор.

Скоро гневът и смущението ѝ попреминаха, но все още смяташе, че е била отвлечена своеволно. След като заради присъствието на Лъвджой не можеха да продължат личния разговор, Тес се загледа в красивата околност, през която минаваха, с надеждата, че нещо може да пробуди паметта ѝ.

Но нищо. Редяха се дървета, поляни, ферми, овощни градини, отминаха дори една или две кръчми, но всичко си оставаше непознато. Добре поне, че денят беше прекрасен — слънцето силно светеше, а на яркосиньото небе само тук-там се виждаше по някой облак.

Като наближиха един завой на пътя, видяха, че срещу тях с бясна скорост се носи двуколка. Джентълменът, който шибаше конете, бе елегантно облечен, с ръкавици от щавена кожа и боброва шапка, нахлупена екстравагантно над светлите му бакенбарди. Тес мерна строгото му привлекателно лице, когато се стрелна покрай тях и внезапно се изплаши. Не го разпозна, но незнайно защо само при вида му се изпълни с неописуем ужас.

Погледна Никълъс и като забеляза мрачното му изражение, попита:

— Какво има? Познаваш ли този мъж?

— Да — рязко отвърна той. — Това беше Авъри Мандъвил... или по-точно барон Мандъвил. По-отвратителен човек не можеш и да срещнеш. А и другите от семейството му не са кой знае колко подобри. Намръщи се и продължи: — Трябва да знаеш, че преди много години те бяха причината за голямата мъка и скандал в моето семейство. Местните твърдят, че заради тези проклети Мандъвил в имението Шерборн вече няма любов — че е изчезнала заедно с дядо ми. Сега, когато си търся съпруга, всички очакват любовта да се върне, но изглежда, че моето няма да е брак по любов, така че ще продължат да си чакат. — И той тъжно се изсмя.

Извърна глава в посоката, накъдето другата двуколка беше заминала, и измърмори:

— Това проклето семейство винаги ни е носело лош късмет — предишният барон уби брат ми, а този, който мина, е може би най-гадният от всичките. Повярвай ми, няма да чуеш никой от семейството ми да говори добро за Мандъвил!

ГЛАВА ОСМА

Докато изричаше тези думи, в гласа му имаше такава омраза и презрение и Тес се зарадва, че не е Мандъвил! Или поне, поправи се тя, надяваше се, че не е. Графът на Шерборн би бил ужасен противник и възможността да е Мандъвил и напълно в неговите ръце, я накара да потрепери.

Избухването на графа усмири Тес и тя разсеяно се загледа в пейзажа — мислеше за реакцията си, когато погледна барон Мандъвил. Изплаши се, но не знаеше защо — при вида му инстинктивно ѝ се прииска да побегне. При споменаването на името Мандъвил нещо дълбоко в нея трепна, но дали защото името ѝ се стори познато, или защото имаше някаква по-дълбока лична причина, тя не знаеше.

Въздъхна тежко. Беше ужасно да не знаеш името си. Запита се дали някога ще си спомни коя е и откъде идва. Дали имаше някой някъде, който да я обича? На когото да липсва? Дали сега някой отчаяно не я издирваше?

Никълъс чу въздишката ѝ. Извърна се и тайно я погледна. Изражението ѝ се заби като нож в гърдите му и го накара да почувства още по-дълбока вина. Беше наясно, че насила я е отвлякъл — беше дори ужасен от действията си — но не можеше да контролира безумния импулс, който го подтикна да я вземе със себе си. Потушаваше чувството на вина като си повтаряше, че няма да я нарани, ще я закриля и ще се отнася с нея много по-добре от този, заради когото бе попаднала в тази ситуация. Но все пак не успя напълно да се пребори с вината си.

Никога не бе постъпвал толкова жестоко и непонятно, и поклати глава при мисълта за собствената си глупост. „Сигурно съм полудял“. Но знаеше, че не е това. Някаква друга емоция го беше подтикнала, и въпреки че съзнаваше грешката си и изпитваше вина, това не променяше нищо — пак щеше да постъпи така само и само да задържи това пленително същество до себе си.

— Знаеш ли, няма да е толкова лошо. Аз съм щедър и се кълна, че няма да се отнасям зле с теб — изрече тихо той и победоносно ѝ се усмихна. — Разбирам, че не е това, което си планирала, но толкова ли ужасно ще е, ако си ми любовница? — И дрезгаво добави: — Да споделяш леглото ми.

Погледите им се срещнаха и на Тес силно ѝ се прииска да прати по дяволите всяка предпазливост и да признае, че да споделя леглото му не е чак толкова лоша съдба. Странно, но и той ѝ се струваше толкова познат, толкова близък, сякаш беше виждала и преди тази усмивка, беше усещала устните му върху своите и почувствала магията на прегръдката му. Щеше да бъде толкова лесно, ако се съгласи с него, да остави нещата да се случат, но нещо я възпираше, предупреждаваше я, че ще е безкрайно глупаво, ако го направи.

Успя да се измъкне от пленителния му поглед и едва промълви:

— Сигурна съм, че си мислиш, че постъпваш правилно, но докато не разбере коя съм и в какво положение се намирам, не мога да се съглася на такава уговорка. Няма да е честно спрямо семейството и приятелите ми — възможно е дори да имам годеник... и ако той съществува, вече достатъчно му измених.

Никълъс сви устни.

— Разбирам. Продължаваме с тази игричка, така ли?

— Това не е игра!

— Не е ли, моя скъпа Доли? Не е ли доста хитра игричка да ме накараш да повярвам в това, което твърдиш? Игричка, с която да предизвикаш симпатията и загрижеността ми?

Очите ѝ пламнаха.

— Не ме наричай Доли! Казах ти — това е името на един кон.

— Прости ми... — сухо рече той — ...ако се съмнявам в думите ти. И ако не искаш да ти викат Доли, как предпочиташ?

— Имам си име!

— Кое е? — попита спокойно той, въпросително повдигнал вежда.

Дланта я болеше да зашлеви подигравателното му лице, но изведнъж ѝ писна да се кара с него — той беше убеден, че е лъжкиня и каквото и да кажеше, не можеше да го разубеди.

Извърна се и отегчено каза:

— Няма значение! Наричай ме Доли, ако искаш.

Настъпи тишина и до края на пътуването повече не си проговориха. Тес се сви на мястото си и се загледа в отминаващите дървета, мислите ѝ бяха неприятни и печални.

Два часа след това, Никълъс най-накрая отби двуколката от главния път, който следваха, по едни тесни провинциални пътища. Неочаквано сви по малка пътечка, която очевидно рядко бе използвана.

Стигнаха до богато украсени стари ръждясали порти и Лъвджой слезе, за да ги отвори. Когато преминаха прага, Тес забеляза един фургон, спрян пред очарователна сграда. Личеше, че тревата отпред бе прясно окосена, прозорците — широко отворени, а измитите им стъкла блестяха на слънцето. Вдясно се виждаха малка плевня и конюшня.

Въпреки че сградата беше стара, изглеждаше спретната и запазена. Беше дори кокетна, с широка двойна дъбова врата и фронтони на втория етаж.

— Ако това е къщата, в която ще живея, струва ми се доста голяма за кула на имение... — прозвуча гласът ѝ, изпълнен с любопитство.

Никълъс дръпна юздите.

— Ами, построена е с друго предназначение.

Тес го изгледа продължително и замислено. Той се поколеба, но накрая измърмори:

— Един от прадедите ми я е построил за една от любовниците си през 1500 г. Няколко години по-късно са решили оттук да бъде главният вход за имението и настанили един портиер със семейството му. След години бил прокаран нов път. Тогава преместили портиера на друго място и тази сграда останала празна. Разказват се семейни истории, че по-късни наследници също са я използвали по първоначалното ѝ предназначение.

Изражението на Тес го накара бързо да добави:

— Разбира се, това са само семейни истории... повече слухове.

— Колко интересно — сухо отбеляза Тес. — Изглежда, семейството ти е имало очарователния навик да държи любовниците в имението. Кажи ми, нима съпругите не са били против?

Никълъс сви устни.

— Не е навик! Признавам, че мъжете от семейството са правили грешки, особено що се отнася до жени, но ние уважаваме съпругите

си! И бих искал да ти припомня, че не съм женен, така че отношенията ми с теб няма да наранят никого.

На Тес като че ли ѝ стана забавно и небрежно добави:

— О, така ли? В гостилницата не спомена ли, че си търсиш съпруга? Чудя се как ли ще реагира, когато разбере, че си държал любовница тук, докато си я ухажвал?

— Имаш дрзка уста — каза Никълъс, а блясъкът в очите му накара Тес да замълчи. — Мисля, че трябва да намеря начин да я държа затворена. Начин, който ще е доста приятен...

Намерението му бе ясно и той се наведе напред, но Тес се дръпна назад в двуколката. Очите ѝ бяха широко отворени.

— Не ме докосвай! — прошепна тя, останала без дъх.

Видя, че Лъвджой и някакъв мъж и жена се появиха на вратата на кулата и бързо добави:

— Слугите гледат.

Никълъс се поколеба за миг и отвърна с иронична усмивка:

— Права си, не е тук мястото за това, което искам да направя с теб. Но помни, съкровище, че слугите няма да са постоянно наоколо...

За нейна голяма изненада, Тес не беше толкова изплашена или отвратена от заплахата, колкото би трябвало. Изправи рамене и загърна по-здраво пелерината му около себе си.

— След като възнамеряваш да ме държиш като затворница, предполагам, че мога все пак да разгледам затвора си.

Никълъс скочи от капрата със смях.

— Да, предполагам, че трябва — надявам се само, че моята дама ще го одобри.

Към тримата на вратата се бяха присъединили още двама и когато се приближиха, Тес съзря приликата в чертите им — явно бяха семейство — трима мъже и една жена. Най-младият — Джон Лайдлоу, се оказа конярят на Никълъс; вторият до него и не много по-голям беше брат му Томас. Тес не беше изненадана, че Лъвджой е техен чичо. По-младото от двете момичета беше Джени, а другото — срамежливо същество с блага усмивка — Роуз, съпруга на Томас. Никълъс я уведоми, че Роуз, Джени и Томас са нейната прислуга, заедно със Сара, — майка им, която беше заета в кухнята да приготвя нещо за хапване.

Тес беше леко объркана и се запита дали някога бе имала собствена прислуга. Несигурно погледна тримата Лайдлоу — дали

щяха да се разбират? Срамежливата и успокоителна усмивка на Роуз и блясъкът в очите на Томас я накараха да се почувства по-сигурна. Надяваше се и майката Сара да е мила като децата и снаха си.

Именно Джон беше изпратен напред, за да се погрижи и оправи къщата, и да повика другите от семейството.

— Не пристигнах много преди вас, сър, и затова не успяхме да изпълним всичките ви заръки — сериозно и малко нервно каза Джон. — Но почистихме къщата, а Джен и Роуз измиха прозорците и помогнаха на Том за покупките, които поръчахте — и гордо добави: — Аз се погрижих за площадката отпред.

— А баба ми, успяхте ли да я избегнете?

— Да, сър. Мадам още спеше, но лейди Атина ни видя, когато товарехме фургона.

Никълъс се намръщи.

— По-добре баба ми, отколкото Атина!

Лайдлоу се ухили, а в отговор се засмя и Никълъс.

— Както изглежда, ти и семейството ти сте се справили чудесно. Добра работа!

Лайдлоу бяха свършили огромна работа, защото като премина прага и през голямото антре се озова в просторната гостна, Тес отбеляза, че по нищо не личи къщата дълги години да е била необитаема. Мирият на лимон и пчелен восък подразниха ноздрите ѝ. В обширното помещение имаше камина, едната стена бе цялата в прозорци, а върху другата бе закачен брюкселски гоблен. На дървения под бе постлан ориенталски килим в тюркоазено синьо и бургундско червено, малко поизбелял от времето. Изискани мебели от дърво, тапицирани със сатен и коприна, бяха разположени небрежно из стаята.

Въпреки слънцето във въздуха се усещаше някакъв хлад и Тес се приближи до запаления огън в камината, за да се стопли. Извърна се и погледна Никълъс, облегнат на портала. Гледаше я замислено, но изражението му трудно можеше да се определи. Удовлетворение? Съжаление? Страст?

Тес искаше да наруши тежката тишина между тях, затова изрече първото, което ѝ дойде наум.

— Семейство Лайдлоу изглеждат много приятни хора. Как успя да ги събереш и докараш тук толкова бързо?

Никълъс сви рамене. Въобще не му се мислеше за слугите — сега, когато тя беше тук, толкова близо, той усети, че в тялото му се поражда копнеж. Но потисна първичните си инстинкти и провлачено каза:

— Лайдлоу са на служба при Талмъдж от столетия. Съпругът на Сара почина неочаквано, когато децата бяха малки и ѝ намерихме работа в имението — ще видиш, че е чудесна готвачка. А колкото до другите — от Джени би станало добра домашна прислужница, а Роуз е обучена за камериерка — и двете ще са ти верни — и нетърпеливо добави: — Под зоркото око на Билингам в голямото имение Томас се подготвяше за ужасяващо стриктен иконом.

Никълъс я погледна загадъчно.

— Билингам е чичо на Сара и Лъвджой... както виждаш, сами се грижим за себе си.

В тези прости думи имаше доста смисъл и обещание, и Тес свали поглед от него. Искаше ѝ се да не го познава толкова добре, да не е усещала силата на високото му стройно тяло под този официален костюм и да не губи така глупаво контрол при близостта му.

Притисна с пръсти слепоочието си и се опита да мисли разумно, да направи равностойка на всичко, което ѝ се бе случило досега, като се опитваше да забрави необмислените си постъпки. Само ако можеше да си спомни коя е! Чувстваше се като някакво перце, понесено от течението, което я отвяваше накъдето си поиска. Усещането беше ужасно, а присъствието му въобще не ѝ помагаше. Той беше виновен за всичко това! Тя го погледна, този път гневно. Това тъмно решително лице, упоритата извивка на челюстта отново ѝ се сториха близки. „Косата му трябва да е по-дълга и трябва да носи дантели“, насмешливо си помисли тя, „дантели и черно кадифе,... а на кръста му да виси сабя...“.

Изведнъж сърцето ѝ заби лудо и я връхлетя странното усещане, че това се е случвало и преди — че и преди е била в тази стая... с него! Беше невъзможно и все пак... начинът, по който погледът му се плъзгаше по тялото ѝ и този копнеж, запален в черните му очи, ѝ бяха много познати. С усилие отмести очи от него.

— Може ли да видя и другите стаи? — Каза го плахо, колкото отново да наруши тишината, не че толкова ѝ се искаше да разгледа цялата къща.

Никълъс сви рамене и се отдръпна от прага.

— Разбира се. Надявам се всичко да ти допадне, но не се учудвай, че няма много мебели — наредих на Джон да извади само най-необходимите, за да се чувстваш удобно тази вечер. Утре сам ще проверя килерите и ще докарат още.

Въпреки ситуацията Тес се усмихна. Държаха се толкова официално, като бегли познати, а миналата нощ бе лежала гола в прегръдките му... Погледна широките му устни и усети как кръвта ѝ закипя, по тялото ѝ се разля топлина, но изпита отчаяние.

„Миналата вечер“, повтори си тя за кой ли път, „няма да се повтори“. „Тогава имах причини, извинения“, опитваше се да си вътълпи Тес, докато се качваха по широкото стълбище. Снощи беше объркана и изтощена — а и той преднамерено я беше напил с бренди, докато тя не изгуби контрол върху себе си...

Телата им възбуждащо се докоснаха и Никълъс можа да я усети с цялото си същество, както и тя него. С всяка стъпка тялото му се сковаваше, а жегата между бедрата му нарастваше. Сякаш снощи не се бяха любили — желаше я толкова страстно, колкото и тогава. Копнежът, който присъствието ѝ събуждаше у него, беше толкова силен, неудържим, както и когато се любиха. Помисли си, че реакциите му са съвсем нормални. Доста отдавна не е бил с жена, а нямаше съмнение, че това същество, което толкова спокойно вървеше до него, беше най-пленителното, което бе виждал в живота си и едва ли щеше някога да ѝ се насити. Също и фактът, безсрамно си призна Никълъс, че той бе единственият мъж, усетил сладката ѝ страст... „И по дяволите, така и ще си остане“, реши той, когато стигнаха дългия коридор.

От двете страни имаше по три врати. Никълъс я хвана за ръка и я поведе към втората отляво, отвори я и покани Тес да влезе. Тя се озова в доста голяма стая, подобна на гостната долу. И тук имаше камина, виждаше се френска врата, която вероятно извеждаше на балкон, с изглед към розовата градина пред къщата. На пода бе постлан килим в тъмно-зелено и червеникавокафяво. Пред камината имаше масичка и табуретка, тапицирана с жълто кадифе, а отсрещната стена беше почти изцяло заета от огромно легло, върху което бяха скупчени ленени чаршафи. Очевидно Лайдлоу не бяха привършили с подреждането на стаята.

Тес не поглеждаше към леглото, усетила внезапно колко са се усамотили. Тялото му я обливаше с топлина. Дали щеше да настоява да сподели леглото му довечера? Ако не и още сега... И най-вече дали щеше да му устои, ако я прегърнеше и я целунеше? Изплашена от себе си и от него, тя отстъпи една крачка и нервно се изкашля.

— Много е, тъъ хубава — успя най-накрая да каже, когато тишината стана непоносима.

— А тази накъде води? — попита тя, като забеляза една врата на стената.

— Килер — отвърна Никълъс, погледът му се плъзна по неоправеното легло като си я представяше там гола. — Съмнявам се, че е почистен, но все пак, ако искаш да погледнеш...

— О, не. Няма нужда — разтревожено отвърна Тес. — А другите стаи?

Никълъс сви рамене.

— Предполагам, още спални и килери. Но след като наредих на Лайдлоу да почистят само спалнята и гостната, сигурно са мръсни и разхвърляни. Искаш ли да те разведеа?

— А, не. Просто се питах... — гласът ѝ заглъхна и тя несигурно го погледна.

Виждаше се, че е нервна и се страхува да не се нахвърли върху нея. Той измърмори нещо, приближи се и я разтърси за раменете.

— Не съм някое безчувствено чудовище! — започна рязко той. — Знам, че си изплашена и изморена, и нямам намерение да те насилвам в този момент.

Изражението му се смекчи и той докосна брадичката ѝ с тънките си пръсти.

— Не отричам, че ми се мерна идеята да те отнеса върху тази купчина чаршафи, но пак ти повтарям — нямам намерение да те насилвам!

— Как мога да вярвам на думите ти — та ти насила ме доведе тук! — каза тя остро, отърсвайки част от страха си.

— Значи би предпочела да те оставя в ръцете на Дарли?

На върха на езика ѝ беше да изкрещи „Да!“, но предпазливо се въздържа. В действителност не ѝ се искаше а я оставя в „Черното прасе“, но и не искаше да му е любовница. Освен това той я смяташе

за лъжкиня, която се опитва да го впримчи в брак! Защо тогава го намираще за привлекателен? Защо искаше да е с него?

Изведнъж ѝ хрумна нещо.

— Не те ли е страх от семейството ми? Как си мислиш, че ще реагират, когато научат какво си сторил?

Никълъс присви очи и Тес още веднъж си помисли колко опасен враг може да бъде той.

— Предполагам, че ще са доста разочаровани като разберат, че планът им не е успял... — започна той съвсем спокойно — ...или поне не така, както са го замислили. Но една щедра сума вероятно ще ги успокои, щом разберат, че няма насила да се ожения за теб — независимо от заплахите им да вдигнат голям скандал! Репутацията ти е съсипана, скъпа! Можеш да вземеш каквото ти предлагам или да останеш с празни ръце — за мен няма значение. А колкото до семейството ти — спокоен съм, че каквото и да е положението им, няма да са толкова глупави и да разгласят тази история, но ако все пак... — И погледът му се вледени. — Както казах — ти си опетнена и в единия, и в другия случай.

Очите на Тес пламнаха и розовина покри бузите ѝ.

— Ти си подъл! — извика тя гневно, страхът ѝ беше напълно изчезнал.

Внезапно ядосан на себе си, Никълъс направи това, което възнамеряваше цяла сутрин.

— Подъл ли съм? — изръмжа той и я сграбчи в прегръдките си. — Не по-малко от теб, скъпа — аз поне съм искрен за това какво искам! Не съм ти предлагал едно, а после да настоявам за друго.

Устните му докоснаха нейните и той я целуна страстно, настойчиво, като я притегли близо до себе си.

От допира на жадните му устни и от силната прегръдка по тялото на Тес преминаха диви тръпки. Тя откри, че точно тук е копнеела да бъде — в ръцете му, тялото ѝ — притиснато към неговото. Страстта се разля по вените ѝ като сладък мед и я размекна. Опиянена от близостта му, от бързо разпростиращите се вълни по тялото си, тя сякаш се разтопи. В този момент светът сякаш бе изчезнал, съществуваша само те двамата...

Но Тес изведнъж осъзна какво прави и започна да се дърпа. Откъсна устните си и с юмруци заудря по гърдите му.

— Пусни ме! — задъхано извика тя като се въртеше в ръцете му.
— Пусни ме!

Той дишаше тежко, а очите му блестяха от страст. Пусна я неохотно. Трябваша му няколко секунди, за да дойде на себе си; кръвта му кипеше от страст, членът му силно изпъкваше под стегнатите бричове, обсебен беше от естествената нужда да свърши каквото бе започнало. Разтърси глава, като че ли искаше напълно да се отърси от страстта, която го владееше. Погледна свирепо Тес, свита зад един стол.

Тя го гледаше дръзко, брадичката ѝ леко вирната, а очите ѝ — потъмнели от гняв.

— Никога... — започна тя разтреперана — ...не съм искала да се ожениш за мен! Това хрумване си е изцяло твое!

За миг Никълъс изглеждаше смутен. Вярно, че никога не беше повдигала въпроса... но ако не е заради брак, защо, по дяволите, беше стигнала дотам да споделя леглото му? Само за секунда убеждението, че нейната цел е брак, се стопи. Ако предположеше, че историята ѝ за изгубената памет е...

Той ядосано отхвърли недовършената си мисъл. Това е абсурдно! Разбира се, че целта ѝ е брак. Няма друго обяснение, защото в противен случай...

Никълъс навъсено я погледна — изглеждаше толкова млада, беззащитна срещу злините в света... нещо в гърдите му се сви и той неочаквано изпита нежност към нея.

— Ще се погрижа да ти донесат нови дрехи — внезапно каза той и смени темата. — Има една шивачка в селото — сигурно ще може да ти спретне нещо подходящо, докато намеря време да се заема с гардероба ти.

Тес го зяпна изумена. Той я пренебрегваше! Преструваше се, че не е чул думите ѝ! Мислеше я за лъжкиня и интригантка, а когато тя се опита да се защити, той просто оставаше глух за думите ѝ.

— Добре! Купи ми дрехи! Дай ми бижута и слуги! — едва успя да изрече тя вбесена. — Но помни, че ще проклинаш деня, в който си ме срещнал!

Никълъс леко се усмихна, а погледът му се плъзна по крехкото ѝ тяло.

— Докато си в леглото ми не ми пука каква дяволия си измислила, съкровище!

Безумен гняв изпълни Тес. Каква арогантност!

— Добре, поне се разбрахме! — просъска тя.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Тес доста се въртя преди да заспи. Сама в това огромно легло, тя трескаво мислеше, вперила поглед в танцуващите сенки на замиращия огън в камината.

Как можа да изрече тези думи толкова прибързано? В мига, когато излязоха от устата ѝ, тя разбра, че немирният ѝ език отново я е въвлякъл в неприятност — самодоволната усмивка върху лицето на Шерборн само го потвърди.

Подведе я гнева ѝ, и въпреки че искаше да върне думите си назад, по някакъв начин да поправи белята, старият инат и гордост не ѝ позволиха. Не желаше да се унижава още повече.

Може би, ако Никълъс се бе опитал да се възползва от нея, тя щеше да отстъпи, но сякаш знаейки какво се върти в главата ѝ, той я съпроводи от стаята и в следващите няколко часа беше безкрайно мил с нея. Проклет да бъде!

Държа се като идеалният домакин. Поддържаше приятен разговор, докато слизаха по стълбите и когато я развеждаше из останалата част на къщата и градината. Срещата със Сара в кухнята мина гладко и всички опасения на Тес, да не се изправи пред досадна педантка, се изпариха в мига, когато видя закръглената фигура на Сара Лайдлоу и усмихнатото ѝ лице.

Не след дълго Тес разбра, че семейство Лайдлоу обожават графа на Шерборн и че за тях думата му е закон. Каквото и да искаше, те щяха да изпълнят. Никълъс не ѝ го каза направо, но на Тес ѝ стана ясно, че ако се опиташе да избяга — Лайдлоу бързо щяха да предотвратят подобно недоразумение.

Докато се разхождаха, тя само дебнеше момента, кога той ще сваля учтивата си маска, за да се заяде с него, но това така и не стана. Никълъс или небрежно я пренебрегваше, или просто сменяше темата всеки път щом Тес направеше някой коментар — изпълняваше перфектно ролята си на домакин.

Въпреки бушуващия смут в душата ѝ, разглеждането на къщата и градината ѝ се стори доста приятно. Влязоха в големия празен салон с богата махагонова ламперия; стаята за закуска и кабинета в задната част на къщата. Най-накрая видяха кухнята, килера за провизии и просторните стаи, в които щяха да живеят Томас, Роуз и Сара. Тес трябваше да признае — негласно, разбира се — че щом къщата се почистеше и обзаведеше, щеше да е доста удобна и приятна. „Идеалното любовно гнезденце“, помисли си тя и кисело се усмихна.

Вечеряха в гостната, като трябваше да поставят на коленете си подносите, които Том им сервира. Щом започна да се свечерява Никълъс стана и ѝ пожела лека нощ. Повика Лъвджой и двамата отпътуваха. Тес съвсем не го очакваше и остана доста озадачена.

„Не мога да го разбера“, заключи тя. Беше я отвлякъл, без да се церемони беше определил положението ѝ в живота си, беше убеден, че единствената ѝ цел е да измъкне от него предложение за брак и въпреки това по свой си начин се държеше мило с нея.

„Но какво да правя?“, отчаяно си зададе този въпрос поне за десети път, откакто си беше легнала. Като потъна още по-дълбоко в меките, ухаещи на лавандула завивки, тя огорчено призна, че предпочита да е тук, отколкото в „Черното прасе“. Но бе сигурна, че Никълъс нямаше да я остави да спи сама всяка нощ, и че скоро, даже утре, щеше да дойде и да настоява, но дали щеше да му устои...

Неспокойно се мятеше в леглото и се опитваше да прогони еротичните образи, които танцуваха пред очите ѝ. Само ако знаеше коя е! И защо толкова се страхуваше от барон Мандъвил... Може би, ако имаше тези отговори щеше да е по-наясно за връзката си с невероятно привлекателния граф Шерборн.

Сънят дойде трудно и при Никълъс, но съвсем не заради същите проблеми, които вълнуваха Тес. Той поне знаеше кой е, но след като прекара вечерта с по-голямата си сестра Атина, вече не мислеше, че семейството е чак толкова голяма работа. Той и Атина не се разбираха добре и сега, когато имаше дързостта да надживее любимият ѝ Рандъл и да наследи титлата, нещата се влошиха още повече.

Разликата им беше десет години и това издигаше естествена преграда между тях, но характерите им бяха толкова различни, че отношенията им винаги щяха да бъдат конфликтни. Рандъл, средното дете, беше като буфер в споровете им. Но в последните дни без

благотворното влияние на Рандъл между Никълъс и Атина се разрази истински бури. Тя не преставаше да се вайка, че не се е родила момче, че първо Рандъл, а сега и Ник наследяваха цялото богатство на Шерборн. Тя доброволно отстъпи бащиния им имот на Рандъл, но сега злобееше, че Никълъс зае мястото му. И съвсем не го криеше.

Като си спомни арогантните ѝ забележки, Никълъс поклати глава — не беше изненадан, че Атина е все още неомъжена. Кой нормален мъж би търпял този сприхав език до края на живота си? Въздъхна. Ако не се случеше нещо неочаквано, май той трябваше да я търпи.

Тази мисъл не му се видя кой знае колко привлекателна. Но може би, ако успееше да ѝ намери съпруг... След по-малко от месец щеше да навърши четиридесет и две и отдавна беше бита карта, но ако ѝ припишеше една солидна сума...

Все още беше привлекателна жена, неохотно призна той, като си я спомни как царствено слезе по стълбите, за да го посрещне. С високия си ръст, за Атина важеше повече определението „представителна“, отколкото „красива“. Имаше гъстата черна коса и големите блестящи очи на Талмъдж, както и почти същите нос и брадичка като на Никълъс.

Той не за първи път се замисли защо не се беше омъжила досега — като млада сигурно е била привлекателна, а и хапливият ѝ език едва ли е бил толкова остър. Ако се беше задомила, нямаше сега да му е такъв проблем и конфликтите между тях нямаше да са толкова чести — несъгласия, които дори присъствието на баба им не можеше да изглади.

Като си представи баба си Палас, чертите на лицето му омекнаха. Обичаше единствено нея от семейството, може би защото тя единствена му беше показала привързаността си. Не, че родителите му не го бяха обичали; но все пак бяха заети със своя си живот, а понеже не беше наследник, Никълъс винаги оставаше на втори план — нещо като резерва в случай, че с Рандъл стане нещо.

Той присви устни. Е, нещо наистина се случи с Рандъл и дяволски му се искаше Атина просто да приеме този факт и да престане да се държи така, сякаш той беше виновен за неочакваната смърт на Рандъл. Поклати глава. Вече почти година от смъртта на

Рандъл, а тя още не можеше да свикне с мисълта, че той е графът на Шерборн.

„Ако не престане да се заяжда с мен пред Палас, ще настоявам да се премести в къщата в Доуър!“ По лицето му премина тъжна усмивка. „О, представям си колко остро ще ме смъмри, ако се осмеля.“ Но след миг отхвърли Атина от мислите си и се върна към Палас и неуспеха си в търсенето на съпруга.

Наля си бренди и седна на един кожен стол. С изпружени крака, отпуснат, отпиваше бавни глътки, а мислите му се въртяха около миналата вечер, когато с малката привлекателна червенокоска пресушиха цяла гарафа с бренди...

Сепна се и отхвърли еротичните видения, за да се върне отново към важния проблем: баба му Палас искаше да го види задомен преди да си отиде от този свят.

Трябваше да признае, че баба му е много очарователна жена. Бяха я омъжили на петнайсет. На шестнайсет станала майка. И е трябвало сама да понесе скандала, който съпругът ѝ Бенедикт — неговият дядо, предизвикал, когато изчезнал с диамантите на Шерборн и жената на най-близкият им съсед.

Но Палас все пак беше на осемдесет и три, и му изглеждаше много слаба и крехка. Изведнъж гърлото му се сви. Не искаше баба му да умре и по-точно, не искаше да я разочарова като не изпълни единственото нещо, за което го беше помолила — съпруга, и разбира се, наследник. И щом тя го искаше женен и зает с отглеждането на следващото поколение Талмъдж — за Бога, той щеше да го направи!

Изведнъж се натъжи. Когато обаче успееше да намери идеалната булка... За негова най-голяма изненада пред очите му се появи привлекателно лице с големи теменужени очи и лъскави червени къдрици, но той решително го отблъсна. Жените като нея бяха идеални за любовници, но не и за съпруги!

Но все пак трябваше да уважи желанието на баба си. Осъзнаваше нуждата от наследник. Той беше последният в рода и ако нещо непредвидено му се случеше, в имението Шерборн нямаше да има повече графове.

След като наследи титлата, Никълъс вече гледаше на дома им различно и съзнаваше, че цялата отговорност за всичко в имението лежи на раменете му. Трябваше да се грижи не само за имението, но и

за фермите и селото, и усещаше в себе си силното желание да види земите си плодородни и хората — доволни. Искаше те да не се страхуват от него и да знаят, че приема съдбата им присърце.

Намръщи се. Ето още една причина, поради която беше съгласен с желанието на баба си за наследник. Всички трябваше да знаят, че родът ще бъде продължен и тяхното бъдеще осигурено. Бог знае, извително си помисли той, ако нещата бяха оставени в ръцете на Атина — тя жизнерадостно щеше да заmine за Лондон и да изцежда имението до деня, в който почине. Тя и Рандъл имаха определена склонност към масите за покер и въпреки че състоянието на Шерборн беше голямо, все пак не беше неизчерпаемо. Ако двамата бяха продължили да го прахосват така, следващото поколение щеше да наследи твърде малко от него, плюс дълговете им.

Именно дълговете на Атина предизвикаха сблъсъка тази вечер. Бяха привършили вечерята и понеже не искаше сам да пие портвайна си, Никълъс се присъедини към двете дами в синия салон — любимата стая на баба му.

— Нима не се наслаждаваш на собствената си компания? — попита развеселена Палас.

— Не и когато мога да бъда с теб — усмихна ѝ се в отговор Никълъс.

Графинята на Шерборн беше дребна жена, русата ѝ някога коса сега беше посребрена, розово-бялото ѝ лице — поруменяло, но годините ѝ си личаха. Никълъс виждаше, че в последно време лесно се изморява и вече не става с пукването на зората, както преди години. Загледа се в тънките ѝ пръсти, докато му подаваше чаша чай и внезапно осъзна колко скоро можеше да я загуби.

— Ти си добре, нали, скъпа? — попита той загрижено.

— О, да. Особено след като ти си тук.

Атина седеше срещу тях и се топлеше до камината. При думите на Палас тя силно изсумтя.

— О, бабо! — каза тя с отвращение. — Не му се подмазвай! Той и без това е изцяло погълнат от себе си — обича да се перчи с това, че е граф на Шерборн.

Никълъс присви очи.

— Така ли? — провлачено попита той. — Като имаме предвид, че не съм бил възпитан за званието, мислех че се държа доста

благоразумно. Имаш ли някакви оплаквания?

Веднага съжали, че точно това се изплъзна от устата му.

— Знаеш много добре! — разгорещено му отвърна Атина. — За Бога, ако се бях родила момче, аз щях да съм наследник! И нямаше да се чудя как да преживявам с тази жалка издръжка, която ми отпусках.

Никълъс въздъхна.

— Ако не залагаше толкова безразсъдно, щеше да видиш, че е предостатъчна. И не аз определих размера ѝ — беше Рандъл, ако си спомняш. Аз само продължавам да изпълнявам желанието му — и пак, ако си спомняш, когато го обсъждахме преди няколко месеца, ти каза, че издръжката напълно покрива нуждите ти.

— Но Рандъл — процеди тя през зъби, — винаги ми даваше назаем, когато изпитвах затруднение. Никога не би ми казал да се върна в Шерборн, ако джобовете ми са празни!

— Ти и без това щеше да се прибереш до края на месеца — и имайки предвид как профука парите, които ти дадох, просто не виждах смисъл да ти давам още на заем, за да ги заложиш на покер или да си купиш други чехли с диамантени токчета.

Атина скочи, пръстите ѝ се свиха в юмруци.

— Горко на жена ти — ако въобще имаш късмет да намериш някое нещастно същество, което да се съгласи да търпи деспотизма ти! Искане ми се ти да беше умрял в онзи дуел вместо Рандъл!

— О, Атина, скъпа — каза тъжно Палас. — Не може да говориш истината.

— Нима? — извика тя и изхвърча разярена от стаята.

Никълъс и баба му се спогледаха. Очите на Палас издаваха тревога.

— Човек би си рекъл, че след толкова години се е научила да контролира темперамента си. Сигурна съм, че не говореше сериозно. Познаваш Атина — винаги приказва преди да мисли. Не позволявай на думите ѝ да те наранят, Никълъс, скъпи.

Той се усмихна и нежно задържа една от ръцете ѝ в своите.

— Няма, бабо, знам, че ѝ е трудно — с Рандъл бяха много близки, а и той така безсрамно я глезеше.

— А ти не можеш ли да правиш същото? — обнадеждено попита Палас.

— Ако това ще те направи щастлива, ще говоря Робъртсън да увеличи месечната ѝ издръжка, само да има мир в семейството.

— О, не трябва да го правиш за мен, а за Атина... и може би, за да се разбирате по-добре.

— За всички нас — въздъхна Никълъс.

Палас топло му се усмихна.

— Няма да съжаляваш и се надявам един ден да започнеш да уважаващ сестра си. Може да е раздразнителна, но не е толкова арогантна и заядлива, колкото изглежда. По-миналата зима, когато ме беше налегнала онази ужасна кашлица — проточи се с месеци — тя беше непрекъснато до мен, толкова добра и внимателна. Изглежда изваждате най-лошото един от друг.

— Щом казваш — сухо отвърна той.

— Ами да!

Очите ѝ блестяха, когато го погледна. Отпи от чая си и остави чашата върху масата.

— А сега, кажи ми, моля те, защо се върна вкъщи толкова неочаквано? — направо го попита тя. — Мислех, че ще останеш в Лондон до края на „малкия“ сезон... или докато не намериш...

Никълъс огорчено сви устни. Какво можеше да ѝ отговори? Няма, разбира се, да ѝ каже, че се е опасявал да не се размекне и да поиска ръката на лейди Мериан Холиуел и затова се е върнал толкова прибързано. Целта на пътуването му до Лондон беше да си намери съпруга. А колкото до разговора му с херцог Роксбъри... Не, колкото по-малко хора знаеха за това, толкова по-добре.

Палас беше наклонила глава на една страна и замислено го наблюдаваше.

— Няма нищо общо с неприятната особа на Мериан, нали?

Никълъс подскочи.

— Ти откъде си информирана за нея? — попита той преди да помисли.

— Скъпи, трябва да знаеш, че в нашия дом няма тайни — слугите знаят всичко — усмихна му се тя. — Когато преди няколко години я срещна за първи път, Лъвджой писа за това на чичо си Билингам, а той пък споменал на моя камериер Симпсън, който го предаде на мен. По-късно научихме, че тя е проявила лошия вкус да избере някой по-стар и по-богат. От някои мои приятели, които излизат

в обществото повече от мен, знам, че сега е вдовица и все още много красива... Опитва ли се да те съблазнява?

— Ти си... — започна Никълъс смаян и озадачен — ...опасна! Нищо ли не може да се скрие от теб?

Баба му се изсмя и отпи от чая си.

— О, сигурна съм, че ако има нещо, за което наистина не искаш да разбирам, ще имам големи затруднения да го направя. Разбира се, трябва да си доста умен, за да го скриеш от мен.

Никълъс изсумтя.

— Дяволски умен! Но да отговоря на въпроса ти — да, предполагам, че заради Мериан напуснах Лондон толкова прибързано. Сега тя би се омъжила за мен, нали знаеш...

— Наистина ли, скъпи? Но разбира се няма да стане, нали? Все пак имаше шанс и го изпусна — малкото носле на Палас се сбръчка от отвращение. — Ние, Талмъдж, не се задоволяваме с неща втора употреба — освен ако сърцето ти не я желае. Тогава предполагам, че просто ще трябва да се примирим.

— Вече не съм влюбен в нея, но намирането на съпруга се оказа по-трудно, отколкото си мислех — отвърна мрачно той.

— Естествено! Не е като да купуваш кобила за конюшните си. Ти си търсиш съпруга все пак. Жена, която да бъде майка на децата ти и с която да прекараш остатъка от живота си — баба му решително се наведе напред. — Знам, че искаш да удовлетвориш желанието ми и е важно да се ожениш скоро, но Никълъс, трябва също и ти да си доволен. Това е на първо място. Ти ще живееш с тази жена, дай Боже много години, след като аз изгния в гроба. — Натъжи се, но продължи: — Не бързай толкова, за да не направиш някоя ужасна грешка...

— Както стана с теб...

Палас се смути, защото разбра точно какво имаше той предвид.

— О, не, скъпи! Никога не съм приемала брака си с дядо ти като грешка.

Досега не бяха обсъждали този въпрос — името на дядо му рядко се споменаваеше, обикновено само когато се караха — но на Никълъс изведнъж му стана ясно, че никога не е чувал Палас да говори лошо за съпруга си.

— Не го обвиняваш, че те е напуснал? За това, че се е отнесъл толкова подло с теб — запита той недоверчиво.

Очите ѝ блеснаха и тя погледна към голямата картина, която висеше на отсрещната стена.

— Не — дрезгаво отвърна тя. — Никога не съм го винила. Обичах го, уважавах го и тъгувах за него повече, отколкото мога да изразя с думи...

Никълъс се учуди, стана и отиде пред картината.

— Били сте хубава двойка...

Портретът беше рисуван шест месеца след сватбата им. По лицето на Палас се четеше такава явна любов към високия ѝ съпруг, че Никълъс се натъжаваше всеки път щом го погледнеше. Палас беше седнала в същата тази стая, облечена в копринена бледосиня бална рокля и обкичена с диамантите на Шерборн — короната, обиците, огърлицата, брошката, гривната и пръстена — с най-големият диамант, който Никълъс някога беше виждал — и които бяха изчезнали заедно със съпруга ѝ.

Като отмести поглед от внушителния пръстен, Никълъс се загледа в лицето на дядо си — лице, което поразително приличаше на неговото. Излъчваше гордост, дори арогантност, гъстата черна коса отметната назад, в испанските черни очи играеше искрица хумор, брадичката беше решителна, а в извивката на дългите устни се долавяше слаба ирония. Не беше лице на мъж, който би отвякъл чужда съпруга и заедно с това безгрижно да изостави своята и новородения си син. На портрета едната ръка на Бенедикт лежеше собственически върху облегалката на стола, на който седеше Палас, а с другата беше стиснал сабя. Никълъс си помисли, че тези прости жестове говорят много за дядо му, че не са обикновена поза. Всичко подсказваше, че това е мъж, който сам се грижи за себе си.

— Винаги съм смятал, че си го мразила — каза той бавно и се върна на стола си.

Палас поклати глава.

— Никога. Той беше добър с мен, Никълъс. — Тя отмести поглед, налегнаха я спомени. — Бях толкова млада и влюбена в него — и все още съм. Знаех цялата ужасна история за разваления годеж, за отвличането на Тереза, но бях сигурна... — устните ѝ печално се изкривиха. — Бях сигурна, че мога да накарам Бенедикт да ме обича, че мога да залича образа на онази жена от сърцето му... — тя слабо се усмихна. — Разбира се, не успях. Връзката помежду им беше твърде

силна. Не бяха виновни, че се обичат толкова безразсъдно и не можех да му се сърдя, че се ожени за мен, докато още я обичаше — все пак имаше нужда от наследник. И въпреки че знаех, че цялата му любов принадлежи на нея, по свой си начин той никога не ме остави да почувствам, че сърцето му е някъде другаде, не ми даде и най-малкия знак, че се е оженил за мен само защото обстоятелствата са налагали родът да бъде продължен. Винаги се отнасяше към мен с уважение и разбиране — нещо, с което малко жени от моето поколение могат да се похвалят.

— Какво мислиш е станало с тях? От това, което съм чувал, те сякаш са потънали вдън земя.

Палас сви рамене, но в очите ѝ се мерна болка и Никълъс се учуди, че случка, станала преди повече от шестдесет и пет години, може да предизвика такова дълбоко чувство.

— Не знам. Когато съм в добро настроение се надявам да са успели да стигнат до колониите и да са живели дълго и щастливо. Друг път си мисля, че животът им сигурно е бил дълъг и ужасен, и че тази обичана Тереза се е оказала рижава опърничава жена.

Никълъс се засмя и си размениха усмихнати погледи. Като реши, че твърде дълго бяха говорили за тъжното минало, той подметна:

— Стига толкова за миналото, кажи ми сега какво се случи вкъщи, докато ме нямаше.

Небрежно разговаряха и в продължение на няколко минути Палас успя да му предаде събитията от живота в имението Шерборн. Никълъс удобно се отпусна в стола си и остави приятният ѝ говор да го погълне. Но после дочу нещо, което го накара да наостри уши.

— Нима старият Фрамптън е починал? Мислех, че старият дявол е такъв инат, че няма да се остави да умре.

— Ммм, да, знам — и аз си го мислех — отвърна Палас. — Но все пак почина, май преди три години. Сега най-големият му син Джон зае мястото му. Спомняш ли си го?

Никълъс поклати глава.

— Не много добре. С няколко години е по-голям от мен, нали?

— Да, мисля, че е около тридесет и девет... Той и сестра ти понякога се държат доста приятелски.

— О?

— Е, вероятно не е нещо специално, а и трябва да кажа, че приятелите му не ми харесват — разпуснати младежи, които отскоро са в околността. Тези дни в общината се носят разни слухове. Подочух, че за развлечение се присъединяват към „контрабандистите“ и им помагат да си пренасят стоките. Смятат за голямо забавление да водят за носа войниците. Старият никога не би одобрил подобни дързости.

Замъкът Фрамптън се намираше в края на областта Ромни Марш. Като си спомни за задачата, възложена му от Роксбъри, на Никълъс му се видя интересно, че новият собственик, дори и само за удоволствие, помага на контрабандистите. Ами „разпуснатите“ му приятели...

— Контрабандистите засилиха ли дейността си последните месеци? — запита Никълъс с престорена небрежност.

— Аз пък откъде да знам за тези незаконни дейности? — примигна Палас срещу него.

— Ами, защото почти нищо не става в разстояние от петдесет мили, за което ти да не знаеш — отвърна той със смях.

— Може би, но не искам да говорим за тези отвратителни престъпници. Нека ти разкажа за новите ни съседи — погледна го закачливо и продължи: — И за дъщерите им...

Никълъс изръмжа.

— Бабо! Наистина, обещах да си намеря съпруга, но се надявах да си отдъхна от превзети девойки в шумолящи муселинени рокли.

— О, стига си се оплаквал — сигурна съм, че тези млади дами ще ти допаднат. И докато щастието ти е най-важното за мен, не е нужно да се мусиш, че нито една жена няма да те удовлетвори.

Когато Никълъс направи някаква гримаса, тя се усмихна и продължи.

— Първо лорд Спенсър — много приятен човек — помниш ли братовчед му?

Никълъс поклати глава.

— Ами той наследи титлата и имението от братовчед си преди около четири години и сега от година той и семейството му — две дъщери и един син, живеят там. Не са много богати, но притежават няколко ферми в областта и имат добри връзки. Дъщерите са безстрашни ездачки и с весел нрав.

Никълъс не изглеждаше заинтригуван от думите ѝ и тя се намръщи.

— Никълъс, скъпи — най-накрая каза тя — знам, че ти е трудно, но наистина трябва да си намериш съпруга. Поне се срещни с тези момичета и ги огледай. Можеш да останеш изненадан какво има под носа ти.

— Също и дъщерята на адмирал Брайтънинг — оживено каза тя. — Той се пенсионира преди няколко години и се нанесе в старата къща Колдуел. Знаеш го това странно място по средата на областта — направи доста подобрения по къщата. Както и да е, Джейн тъкмо навърши осемнайсет и има изискани маниери — но разбира се, като най-малката в семейството е малко разглезена. Има двама братя — може би ще ти допадне компанията им. — Палас се поколеба. — Смятат Робърт — по-големият брат — е малко див и за голяма тревога на баща си, той понякога се присъединява към Джон Фрамптън и приятелите му в техните контрабандни забавления. Сега, когато си тук, ще бъдеш добър пример за мъжете в областта.

Никълъс се намръщи като си спомни този разговор и обнадежденото изражение на баба си. Боже Господи! Ако знаеше какво го чака в Шерборн, определено щеше да се замисли дали да напуска Лондон. Но после пред очите му изникна прелестната червенокоса обитателка на кулата и се усмихна. Може би няма да е толкова лошо да забавлява три превзети девойки и да наставлява група калпазани, за да задържи Доли при себе си...

ГЛАВА ДЕСЕТА

Тес се събуди внезапно, сърцето ѝ биеше силно. Щом кошмарът се изпари от съзнанието ѝ, тя се огледа объркано наоколо — всичко ѝ се струваше непознато; но после като разпозна стаята, в която лежеше, се намръщи. Сънят ѝ беше заплетен и плашещ, но това беше нищо в сравнение с откритието, че паметта ѝ все още не се беше върнала. Сякаш животът ѝ започваше от онзи миг, в който се събуди под дъба — никой сън не беше по-страшен от този.

Беше сънувала странни неща и, въпреки че започваха да се замъгляват в главата ѝ, успя да си спомни главната нишка — опасност, чувството, че трябва да избяга, беше сигурна, че бяга от нещо. Смътно си спомни, че в съня имаше две жени — едната с побеляла коса, а другата — красива и не много млада, но освен това, почти нищо не си спомняше за тях, освен, че бяха много важни за нея.

Въпреки ранния час, Тес знаеше, че няма да може отново да заспи. Неохотно се измъкна от топлото легло и се запъти към банята. След като се наплиска със студената вода, тя се върна в спалнята, разрови жаравата в камината и хвърли нови дърва, за да пламне огън. Бяха ѝ оставили гребен и четка, и тя седна на чергата пред камината да се среши, мислите ѝ се въртяха около съня и това какво ли можеше да означава за нея.

Беше толкова объркан и като че ли безсмислен, но тя бе убедена, че в него се крие обяснението за загубата на паметта ѝ или поне събитията, които я бяха причинили. Загледа се в една точка, като се опитваше да си спомни всеки детайл от съня. Двете жени; дълга тъмна галерия; ужасяващи гръмотевици и светкавици; бързо препускане през буря; огромна зловеща фигура и барон Мандъвил...

Намръщи се. Защо, когато вчера мерна Мандъвил, толкова се вцепени? Дали го познаваше? Или просто ѝ напомняше за някого, от когото се страхува? Но защо присъстваше в съня ѝ? Дали не е играел някаква роля в миналото ѝ? Сви рамене. Надяваше се, че не. Имаше

нещо в това студено красиво лице, което я плашеше, усещаше голям гняв всеки път щом се сетеше за него.

Някой почука на вратата и я отвлеche от мислите ѝ. След миг се подаде Джени и се ококори като видя Тес да седи на пода.

— О, мис! — започна тя уплашено. — Знам, че е много рано, но мислех само да се промъкна и да ви оставя горещ чай и няколко токущо изпечени кифли, а вие вече сте станали. — И продължи разтревожено: — Да не би леглото да не ви е удобно? Господарят няма да е доволен, ако нямате всичко, от което се нуждаете. Много е влюбен във вас!

Джени я гледаше с любопитство и Тес усети как се изчерви. Откакто беше будна мислеше за съня си и насила отхвърляше мислите за оскърбителното си положение и по-точно за мъжа, който беше причина за него — арогантният граф на Шерборн. Реши да не говори за него и тихо промълви:

— Много мило от твоя страна — малко чай ще ми дойде чудесно.

Джени ѝ се усмихна и остави тежкия поднос на една от масите до огъня.

— Ще донеса роклята ви — мама доста се постара. Ще свърши работа докато господарят ви купи други рокли.

С явна симпатия в погледа, тя добави:

— Наистина е ужасно, че каретата ви се е преобърнала и всичките неща са се изкаляли. Доста неприятно, че сте изгубили всичко и че е трябвало да взимате рокля назаем от някаква гостилничарка, за да облечете нещо.

При изненадата на Тес, Джени мило ѝ обясни:

— Графът обясни всичко на мама вчера. Помислих си, че е много вълнуващо — да избягаш от лошия си втори баща, да ти се преобърне каретата, графът да те спаси и всичко останало. От пръв поглед се е влюбил във вас и веднага ви е докарал тук. Толкова романтично!

Тес едва не изпусна чашата с чай, която държеше и се замисли дали графът има още романтични истории, с които да замайва главите на слугите.

— Ааа, да, беше голямо приключение! — едва промълви тя.

Джени ѝ се усмихна още веднъж и като обеща да се върне с възстановената рокля, изхвърча от стаята. Тес се ядоса на графа. Лош

втори баща! Преобърнатата карета! Може би трябваше да му благодари, че не я е представил като лъжкиня. Но изведнъж ѝ дойде една неприятна мисъл — откъде знаеше, че не е лъжкиня?

Не беше лъжкиня, настоя тя упорито. „Знам си, че щях да се чувствам различно, ако бях.“ Сви устни. „И определено нямаше да съм девствена!“

Без да си дава излишни надежди, Тес все повече се убеждаваше, че принадлежи към висшата класа. Не, че се чувстваше по-горе от другите, а разни дреболии — това, че естествено възприе слугите; знаеше как да си служи с приборите, дори способността да различава качеството и вродената склонност към комфорт. Това бяха доказателства, че не е фермерска или магазинерска дъщеря, лъжкиня или прислужница в гостилница. Или, помисли си горчиво тя, проститутка. Не вярваше, че положението ѝ в живота е това, което графът ѝ беше измислил. Тогава коя беше тя?

След малко Джени ѝ донесе розовата рокля. Тес я отпрати, облече се сама и върза косата си. Но все още нямаше отговор на въпросите си. Въздишайки, тя се разхождаше из стаята и от време на време поглеждаше през прозореца. Отново валеше и денят беше мрачен. Всъщност при вида на тази унила гледка — прогизналата, повяхваща розова градина и стичащите се капки по листака, Тес реши, че настроението ѝ съответства на времето — мрачно и доста отблъскващо.

Все още беше много рано и на Тес ѝ се прииска още една чаша чай, затова седна пред огъня. Поне беше на топло, суха и нахранена. Може би трябваше да е благодарна, но ѝ се струваше, че ще плати висока цена, и даже вече го е направила, за тези удобства.

Не знаеше колко време беше седяла така, загледана в огъня. Тъжните ѝ мисли не бяха родили никакви решения, но почти неусетно се почувства странно. По тялото ѝ се плъзна пробождащо чувство, което не можеше да обясни — сякаш имаше и някой друг в стаята. Огледа се наоколо — беше сама, никой не беше нарушил усамотението ѝ... И все пак усещането си оставаше, дори се засилваше и когато пак се огледа ѝ се стори, че и преди е била тук — и то често. Стаята ѝ беше позната. Разпозна сложната подредба на дъските на тавана; странната форма на прозореца в левия ъгъл, който гледаше към розовата градина; ръбестият камък под плота на камината... Чувството беше тъй

неудържимо, както и когато за пръв път видя граф Шерборн в „Черното прасе“. Дори и леглото с избелелите завивки — само че в главата ѝ цветовете бяха по-ярки и леглото беше сложено по-различно, отколкото сега. Беше уверена, че това не е първият път, когато влиза в тази стая.

Това е смешно! Тя скочи на крака и се засмя на себе си. Какво ѝ ставаше? Някой би си помислил, че е обзета от духове или някоя подобна безсмислица!

Искаше да отхвърли мислите, породени от прекалено развинутият ѝ фантазия и изведнъж ѝ се прииска да е сред повече хора. След миг излетя от стаята. Едва когато се озова в гостната на долния етаж се почувства по-добре.

Веднага щом влезе, запалиха огън и Тес отиде до него да се стопли. Чувахе как Роуз и Джени се смеят в другата стая, докато чистят. Въпреки дъжда още един фургон с мебели, от тайните складове на графа, беше пристигнал. Двойната врата на къщата беше отворена и Тес чу как Томас и Джон ругаят, докато внасят една огромна маса в стаята, където стоеше тя.

Като я видя, Том се изчерви и промърмори:

— Извинете, мис! Мама ще ни откъсне ушите, ако разбере какви думи сме използвали пред нас. Нямахме представа, че сте слезли долу.

Тес се усмихна на разтревожените им физиономии.

— Няма нищо. Ако аз трябваше да се мъча с товара, който носите, сигурно щях да се изпусна и да кажа нещо също толкова... грубо.

Роуз и Джени бяха чули разговора им и веднага дойдоха.

— Искате ли още чай или кифли? — попита Джени. — Или, ако искате мама ще ви опържи едно-две парчета бекон с големи селски яйца.

— О, не, няма нужда — отвърна Тес с усмивка. — Може да продължите работата си.

Двете жени веднага изчезнаха, а Томас и Джон се заеха с масата. Тес остана да ги наблюдава, от една страна защото ѝ беше интересно, а от друга — защото не искаше да бъде сама и да мисли за глупости.

До обяд в гостната бяха направени доста промени и придоби вид, който се хареса на Тес. По средата на стаята окачиха огромен старомоден кристален полилей; на прозорците сложиха тежки

кадифени пердета, чийто цвят, поизбелял от времето, сега беше топло бледо бургундско червено, а върху пода постлаха килим в кремаво и бургундско. Красивата махагонова маса в стил барок бе наместена точно под полилея. На стените окачиха картини. Повечето мебели бяха стари, но с добра изработка и в отлично състояние.

Около два часа ѝ сервираха лек обяд в салона, защото Тес реши, че гостната е твърде огромна за едно хапване, още повече, когато си сам. След като свърши, си наля чай и загледана през прозореца, настойчиво си мислеше за графа.

Докато беше заета, успя да се изолира от проблемите си, но сега, като слушаше как дъждът трополи по прозорците и съчките пращят в камината, отново я налегна мрачното настроение. Когато Никълъс се появи, как ли трябваше да го посрещне? Учтиво? Приятелски? Гневно? Безразлично? Намръщи се — нито едно от решенията не ѝ харесваше.

„Само да знаех коя съм“, унило си помисли тя. Трябваше да взима решения, които за всяка жена биха били трудни, но като не знаеше нищо за себе си ставаше още по-ужасно. „Ами, ако се окаже — запита се тя изплашена, — че съм дъщеря на някой местен свещеник? Или разглезената дъщеря на властен лорд? Или голяма наследница? Ами ако съм сгодена? Или послушничка в някой манастир?“ Проблемът обаче беше, че можеше да е всяко едно от тези неща. А този упорит, твърдоглав, разгневен джентълмен, който я беше докарал тук, не вярваше на историята ѝ!

„Ще го поставя на мястото му, ако се окаже, че съм голяма наследница от известен род“, мрачно си помисли тя. И се усмихна като си представи втрещеното изражение на графа, ако случаят се окажеше такъв.

Шумът от колела и тропането на копита привлече вниманието ѝ — появи се двуколката на Никълъс, сякаш го беше повикала. След минута той скочи от нея, подаде юздите на Джон, който беше излязъл да го посрещне и се насочи към къщата. Устата ѝ внезапно пресъхна, пръстите ѝ леко затрепериха, изправи се и се обърна към вратата.

— Добър ден, милорд! Доста противно време, нали? — поздрави го тя привидно спокойна.

Никълъс свали прогизналата си пелерина и кожената шапка и ѝ се усмихна.

— Издържал съм и на по-лошо с много по-малко удобства.

Огледа се и забеляза промените.

— Много добре! Виждам, че и останалите мебели са пристигнали — питах се дали дъждът няма да ги забави. Доволна ли си?

— Стана доста уютно — каза сухо тя, искаше ѝ се да не изглежда толкова жизнерадостен и елегантен в червеникавокафяво сако по мярка и кожени бричове, прилепнали по мускулестите му бедра. Опита да си спомни всички причини, поради които трябваше да го гледа с ненавист, но паметта ѝ изневери. Просто стоеше и го наблюдаваше, представяше си как устните му се движат върху нейните, как се притиска към топлото му силно тяло...

Никълъс се учуди на тона ѝ и на скованата ѝ стойка, приближи се до нея и повдигна брадичката ѝ. Потърка с палец горната ѝ устна и спокойно попита:

— Липсвах ли ти, съкровище?

Тес с усилие успя да се сдържи и да не се отдръпне.

— Разбира се, че не! Имах да мисля за по-важни неща, отколкото за теб.

— О, така ли? — измърмори той и още се приближи. — Изглежда идвам точно навреме...

Тес изведнъж се озова в прегръдките му, устните му сграбчиха нейните и я целуна всепоглъщащо, като я притисна силно до себе си. Въпреки намеренията си, не можеше да не му отвърне — зарови пръсти в гъстата му черна коса, крехкото ѝ тяло се облегна на неговото, когато усети познатият копнеж да се надига в нея. Устните ѝ омекнаха. Никълъс изсумтя, когато ръцете му се плъзнаха надолу и я обхванаха отзад, притисна я до изпъкналия си член.

Замаяна от емоциите, които изпълваха тялото ѝ, Тес прие със задоволство действията му; през ума ѝ не премина и най-малката мисъл да се възпротиви. Потрепера, когато по-силни усещания успяха да разрушат макар и малките бариери, които си беше изградила срещу него. Трябваше да признае, че ѝ беше липсвал... неизмеримо; че се чувстваше полужива-полумъртва, след като си тръгна вчера вечерта; че нетърпеливо очакваше завръщането му. В този момент разбра, че вече беше взела решението си относно него — всъщност това бе станало още в мига, когато го видя...

Беше Никълъс, който развали целувката и я отблъсна от себе си. Когато я погледна, изражението му беше сърдито.

— Как го правиш? — грубо попита той, а в очите му ясно се четеше страст. — Нямах намерение да те целувам, още повече да те натискам върху масата и да се потривам о меките ти бели бедра. И все пак щом те погледнах, ми се прииска да го направя. Каква си ти? Вещица?

Все още разтърсена от силните емоции, които толкова лесно възбуди у нея, Тес отчаяно се опитваше да се върне към реалността. Никълъс като че ли не забеляза състоянието ѝ, вдигна я на ръце и я занесе върху канапето. Потри с устни ухото ѝ и промърмори:

— Съкровище, не исках да те изплаша — знам, че досега не съм ти го показвал, но аз не съм чудовище. Никога не трябва да се страхуваш от мен — усмихна ѝ се закачливо. — Дори и когато съм в дяволско настроение, което подозирам ще се случва често, когато и ти си тук...

Взе едната ѝ ръка и нежно я целуна.

— Знам, че лошо се изразих... И преди съм правил необмислени неща, но никога не съм отвличал човек. За проклятие, но май не усещам никакво угризение за това. Няма да те нараня, въпреки че ми е трудно да държа ръцете си настрана от теб. Не бива да се боиш, че ще те изнася.

Тес го наблюдаваше с широко отворени очи. Беше толкова красив, странно мил, изражението му решително и загрижено, кичур черна коса падаше върху челото му. „Не е честно“, помисли си тя тъжно. Трябваше да го мрази, но само да я докоснеше и тя се разтапяше в ръцете му. Щеше да ѝ е по-лесно, ако той се държеше брутално, а не мило с нея.

Пое си дълбоко въздух и небрежно дръпна ръката си, решена да изпита силата на думите му.

— Това означава ли, че ако кажа, че не искам да съм ти любовница, ще ме пуснеш да си отида?

Никълъс се намръщи.

— Не точно — призна неохотно той.

В очите ѝ проблесна тревога.

— Тогава какво точно имаш предвид?

Погали бузата ѝ и я погледна в очите.

— Искам да кажа, че няма да те насилвам, но си запазвам правото да се грижа за теб и да те задържа тук на сигурно.

— Няма повече да се любиш с мен? — недоверчиво попита Тес, изплашена и засрамена от чувството на разочарование, което премина през тялото ѝ.

Долната му устна чувствено се изви и Никълъс дрезгаво отвърна:

— Не съм казал това, а само, че няма да те насилвам, защото съм сигурен в способността си да те накарам да го желаеш.

— Така ли? — студено попита Тес.

Бузите ѝ пламнаха от гняв.

— Да — нощта, която прекарахме в „Черното прасе“ както и целувката, която току-що си разменихме, само доказват твърдението ми. Можеш да се преструваш, че не ме искаш; можеш да казваш, че не ме искаш, но забравяш, че вече съм вкусил от сладката ти страст. Много добре си спомням как ми се отдаде с охота.

— Разбира се, след като ме напи с бренди! — разгорещено отвърна Тес. — Бях изтощена и объркана, и ти се възползва от мен! Знаеш, че беше така!

— Искаш ли да ти докажа, че лъжеш? — настоя той. — Сега не си изморена и се съмнявам, че си пила.

— Това няма нищо общо! — отвърна тя отчаяно, като знаеше, че само ако я докосне ще забрави всичките си разумни доводи.

— Нима?

Никълъс се протегна и я хвана здраво за раменете. Въпреки съпротивата ѝ, той я сложи в скута си и я притисна до гърдите си.

Тес предположи, че е много ядосан, че думите ѝ са накърнили честта му и се сви. Очакваше устните му насилствено да се впият в нейните и беше готова да се възпротиви с всички сили, но за нейна изненада целувката му беше нежна и копнееше за нейния отговор. Тя се сдържаше, опита се да не реагира, но при допира на устните му чувствата ѝ изригнаха, гърдите ѝ изтръпнаха, непокорното ѝ тяло лудешки се отзова.

Той не бързаше, целуваше я спокойно и леко хапеше стиснатите ѝ устни. Ръцете му галеха врата и тялото ѝ. Тес почувства, че отслабва, отпусна се и се облегна на него, притисна устни към неговите. Докосна гърдите ѝ и тя издаде глух стон на безпомощност.

— Ще помогне ли, ако призная, че губя контрол що се отнася до теб — достатъчно е само да те докосна и не мога да мисля за нищо друго, освен колко си сладка и за насладата, която ще получа, когато се плъзна в теб и чуя стоновите ти на освобождаване?

Тес не му отговори, но той сякаш съзря нещо издайническо в изражението ѝ. Мълчаливо я вдигна на ръце и я понесе към стълбите. Тя не направи никакво усилие да му избяга. Мислите ѝ бяха замъглени и неясни, във вените ѝ се надигаше неудържима страст.

Никълъс не се поколеба — насочи се към стаята ѝ и ритна вратата. Едва прекрачил прага, в мига, когато краката ѝ докосваха земята, я притегли силно към себе си и я целуна страстно. Целувката му не беше нежна, а възбудена мъжка целувка, устните му бяха бързи и настоятелни, езикът — горещ и смел. Тес му позволи да прави с нея каквото си поиска — устните ѝ се разтвориха, за да може той да проникне, ръцете ѝ обвиха врата му, тялото ѝ се притисна към твърдия член между бедрата му.

Когато най-накрая той повдигна глава, двамата дишаха тежко и Тес знаеше, че в очите ѝ блести същата силна страст, която виждаше в неговите, че бузите ѝ пламтят като неговите и че и двамата са изпълнени с влудяващ копнеж. Тя го желаше — беше толкова просто и толкова объркано...

Сложи ръце на кръста ѝ и я избути в средата на стаята, като не сваляше очи от лицето ѝ. Пусна я и припряно развърза възела на вратовръзката си като я хвърли на земята. Последва я сакото му. С полуразкопчана риза отново я притегли към себе си.

Тес едновременно мразеше него и себе си, но охотно се озова в прегръдките му и послушно вдигна устни, за да усети неговите. Той страстно я целуна и когато устните ѝ бързо се отвориха, я притисна по-силно и целият потрепера.

Измърмори нещо и бързо я вдигна на ръце. Отнесе я върху леглото и легна до нея върху меките завивки. Тес напълно съзнаваше, че още веднъж му позволява да я прелъсти, но докосването, целувките, ласките му бяха твърде силни, за да устои.

Тялото ѝ копнееше — устните ѝ за целувките му, гърдите ѝ за допира му, желаше го вътре в себе си. Прокле се за слабата си воля и се отказа от всякакви преструвки. Тя искаше това, искаше него, искаше да усети как бясно се движи в нея и не можеше да го отрече. С всяка

измината минута горещата ѝ страст я изгаряше, зърната ѝ изпъкнаха, долната част на тялото ѝ се отпусна и запулсира. Първичната нужда да се слее с него притъпи всичките ѝ други чувства.

Почти без да съзнава какво прави, Тес нетърпеливо вдигна ризата му и пръстите ѝ напипаха зърното му. Никълъс потрепера при първата ѝ несигурна ласка, устните му притиснаха нейните още по-жадно и тя се зарадва на полудивия, полунежен натиск. Когато устните му се отделиха от нейните, за да се плъзнат надолу по шията към гърдите ѝ, тя се почувства странно изоставена, но щом обхванаха зърното ѝ през тялото ѝ премина вълна на удоволствие. „Той не ме привлича само със страстта си“, замаяно си помисли тя, „не копнея само за допира му... има нещо повече. Много повече!“

Никълъс внезапно вдигна глава и дрезгаво изръмжа.

— Съжалявам, съкровище, но просто ще трябва да махна тези ужасни дрехи.

Надигна се и бързо свали ризата и бричовите си. Тес затаи дъх при вида на прекрасното му голо тяло, не можеше да откъсне поглед от набъбналия му изправен член. Но нямаше много време да се мае, защото той се протегна към нея и нетърпеливо, грубо разкъса дрехите ѝ.

Когато дългото му мускуесто тяло най-накрая се притисна към нейното, топлината му едва не я изгори и Тес се зачуди как си е представяла, че ще забрави това безкрайно чувствено удоволствие. Устните му се върнаха върху гърдите ѝ и двамата въздъхнаха, когато езикът му еротично се изви около зърното ѝ.

— Знаеш ли... — промълви нежно той върху гърдите ѝ, — ...че през последните двадесет и четири часа почти не помислих за друго, освен за това, как ще се любим? Бях истински глупак да те оставя сама снощи, но се заклет, че няма да те насилвам, че ще ти дам време да свикнеш с положението.

Погледна я, на устните му играеше закачлива усмивка.

— Поне се опитам, но открих, че щом съм близо до теб, първичните инстинкти на тялото ми надмогват всичко друго. Желая те, съкровище, и ако си честна към себе си — ти също ме желаеш, също толкова страстно.

Без да чака отговор докосна настръхналите ѝ зърна с топлите си устни, едната му ръка се плъзна надолу и обхвана къдравия хълм

между краката ѝ. Дишането ѝ се ускори и за нейна почуда бедрата ѝ се разтвориха, за да го приемат. Той я погледна, очите му блестяха от удовлетворение.

— Пак ли ще ми кажеш, че не ме искаш, че не жадуваш, колкото и аз, да споделиш удоволствието, което се породило между нас? — попита я дрезгаво.

В този момент Тес почти го мразеше — караше я да си признае, веднъж завинаги, колко безпомощна беше пред него, колко силно го желаше. О, мили Боже, наистина го желаше, копнееше за него, изгаряше...

Никълъс спокойно наблюдаваше борбата ѝ и после отново наведе глава, устните му преминаха по зърната ѝ, единият му пръст нежно проникна надълбоко във влажната ѝ плът. Тес изстена от удоволствие.

— Искаш ли ме, съкровище? — отново я попита той и леко захапа гърдата ѝ.

Тя въздъхна безпомощно и се изви нагоре, когато втори пръст се присъедини към първия и възбуждащо разтегна прилепналата плът.

— Проклет да си! — изплака тя, теменужените ѝ очи бяха пълни със страст. — Да!

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Капитулацията ѝ трябваше да го изпълва с удовлетворение, но не беше така. Знаеше много добре, че победата му е половинчата — тялото ѝ го желаше, но тази част от нея, която я правеше уникална, сърцето и душата ѝ — не. Освен да е сигурен, че партньорката му получава също такова удоволствие от любовния акт, Никълъс никога не се бе интересувал какво става в женската глава. Но този път не беше така, защото го интересуваше, горчиво си призна той.

А не би трябвало — все пак тя беше само една малка интригантка, безкрайно привлекателна, която се опита да изиграе не мъжа, когото трябваше, и сега си плащаше за това. Но за своя изненада той откри, че не иска само тялото ѝ, а нещо повече, нещо, което никога не бе очаквал от друга жена — искаше тя да изпитва чувства към него, някакви неопределени емоции, които не смееше да характеризира. Всичко това го ужасяваше.

Тес помръдваше с невинна необузданост под допира на пръстите му, бедрото ѝ докосна набъбналият му член и той внезапно изгуби контрол. Тя беше толкова сладка, толкова гореща, а той бе толкова готов да ги издигне до екстаза, който жадуваха, че мислите му се въртяха само около това колко я иска, колко отчаяно копнее да се плъзне бавно в хлъзгавия ѝ отвор.

Прокле се, че го занимават други неща вместо внезапната физическа награда да се озове между бедрата ѝ. Тялото ѝ потрепера от удоволствие и това му беше достатъчно, за да загърби размишленията си. Плътна пръсти по-надълбоко в нея и се изгуби в плътските сладости, които ги очакваха.

Замаяна от първичните нужди, които контролираха тялото ѝ, копнееща за момента, когато щяха да съединят телата си, Тес неспокойно се мятеше на леглото, бедрата ѝ се движеха в ритъм с проникващите му пръсти. Копнееше за него. Този път сладките усещания бяха по-силни; този път тя знаеше какво ще се случи и го очакваше нетърпеливо. Всеки тласък на пръстите му в нея

увеличаваше копнежа ѝ и тя изстена. Не можеше повече да чака. Искаше го сега!

Обхвана с ръце главата му и го придърпа нагоре. Когато устните им се срещнаха, тя го целуна дълбоко, езикът ѝ се плъзна между устните му, за да се оплете с неговия. Опиянена от вкуса на устата му, Тес се отдаде на сексуалното удоволствие — нищо нямаше значение освен това диво горчиво-сладко чувство, което я държеше в робство. Пръстите му мърдаха и тя безпомощно се изви, копнежът между бедрата ѝ я влудяваше.

— Моля те! — изстена тя, допряла устни о неговите, засилващите се движения на тялото ѝ разкриваха копнежа, както и думите ѝ.

Той напълно загуби контрол; извади пръсти от топлия влажен отвор и обхвана бедрата ѝ, разтвори ги, за да направи място за себе си. Никълъс трепереше от силната страст, която го беше завладяла, мислеше само за меката топлина на кожата ѝ, за вкуса на устните ѝ и за сладката жегга, в която можеше да изгори.

Когато разтвори бедрата ѝ и се отпусна между тях, Тес за миг се почувства уязвима, но това изчезна, когато гърдите му допряха нейните и почувства тежестта му — остана очакването. Нежно погали хълма ѝ и насочи члена си към топлия мек отвор, скрит под огненочервените къдрици между краката ѝ.

Беше стегната, но толкова влажна и гореща, че с малко усилие Никълъс успя да се плъзне докрай в нея. Отново хвана бедрата ѝ и я придърпа по-близо до себе си, устните му прилепнаха към нейните и езикът му изпълни устата ѝ, също както твърдият му член бе изпълнил отвора ѝ.

Тес го прие охотно — обгърна с ръце раменете му, притисна с крака бедрата му и отвори устни за езика му. Той я беше изпълнил — всеки нерв, всяка фибра от тялото ѝ бяха наситени с него. Болеше я, но сега болката беше различна — по-силна, по-настойтелна. Дивашки се издигаше към него. Удоволствието я заля, когато Никълъс простена и нежно захапа долната ѝ устна.

— Жив ме изгаряш, съкровище — промърмори той и стисна бедрата ѝ по-силно. — Но това е огън, в който се радвам да горя — и устните му се плъзнаха по шията ѝ.

Тес не можеше да мисли, нито да говори, а само да чувства и когато той започна да се движи в нея, когато устните му се плъзгаха по врата към гърдите ѝ и обратно към устните, тя се запита дали човек може да умре от удоволствие. Силата на емоциите нарастваше до момента, когато тя не можеше повече да се сдържа — изпъваше се, за да посрещне всеки негов тласък, тялото ѝ изгаряше от необуздан копнеж да достигне дългоочакваната кулминация. Изведнъж тялото ѝ се сви, разпадна се на хиляди парченца и тя изплака, когато екстазът изригна в нея.

Никълъс погълна стона ѝ с устни, тялото му потръпна, когато се изпразни и потъна в сладкия делириум на крайното удоволствие. Дълбоко в нея той забави движенията, но ръцете му още стискаха здраво бедрата ѝ и той поемаше всеки тласък, който идваше от телата им.

Тес плуваше, струваше ѝ се, че е прегърнала слънцето. Изгаряше, но нетърпението го нямаше, сега по тялото ѝ бавно се разливаше някаква ленивост.

Целувките на Никълъс омекнаха, сега когато кулминацията на страстта бе отминала, но въпреки това той с неохота се откъсна от нея и легна на леглото. Притегли я към себе си и я обгърна с ръце. Дълго лежаха така без да продумат, всеки зает със собствените си мисли.

Тес не искаше да мисли за това, което току-що се беше случило между тях, но не можеше. Имаше неприятното чувство, че беше загубила битката. Каквито и нечестни способности да беше използвал, оставаше си фактът, че я беше накарал да признае, че независимо какво казва или прави, тя го желае. Тес знаеше, че няма връщане назад. Защо да продължава тази битка, след като знаеше, че отново ще я загуби? Независимо дали ѝ харесваше или не, тя беше станала любовница на графа на Шерборн.

Тогава Никълъс се размърда и прошепна в ухото ѝ:

— Желая те. Пак. Сега.

Тя дори не се възпротиви, бяха стигнали твърде далеч. Отлично бе тренирал тялото ѝ и само думите му я накараха да потрепери от възбуда, дори зърната ѝ настръхнаха. Когато той легна върху нея и устните му намериха нейните, Тес забрави мислите си и остави плътта да я ръководи.

Този път имаше по-малко прелюдии. Когато се увери, че тялото ѝ е готово за него, той бавно проникна в стегнатия отвор и почти без усилие стигнаха до края и заедно пропаднаха в бездната на плътското удоволствие.

След малко Никълъс с нежелание стана от леглото. За свое учудване, той можа два пъти за толкова кратко време да достигне екстаза с нея. Откри, че с много малко усилие можеше охотно да продължи да го прави. Тъжно се усмихна. Не е бил толкова буен от младостта си — нито толкова издръжлив!

Бързо се облече с гръб към нея. Следобедът не мина както го планираше да я посети и да ѝ донесе подаръците, които цяла сутрин дискретно беше обикалял да купува от шивачите в радиус от двадесет мили. Двуколката му беше наполовина пълна с всякакви женски дрънкулки. Въпреки че не беше много чувствителен мъж, Никълъс знаеше, че след това, което се случи между тях, малката Доли няма да се зарадва на щедростта му. Беше ясно, че ще прилича на заплащане за услугите ѝ. „По дяволите, не трябваше да я докосвам!“, помисли си той, докато се мъчеше да приведе в ред измачканите си дрехи.

Но стори точно обратното и погледна към износената розова рокля на пода — беше я скъсал, докато бързаше да я свали от тялото ѝ. Въздъхна. Изглежда нямаше да може да изчака до утре, за да ѝ даде новите дрехи.

Разгневен от ситуацията и особено от липсата си на самообладание, Никълъс се извърна към нея. Изражението му омекна. Изглеждаше прелестна сред купчината чаршафи, устните ѝ все още бяха червени от страстта му, огнените ѝ къдрици бяха разпръснати върху бялата ленена възглавница, а едно от шоколадовите ѝ зърна се подаваше изпод чаршафите, които очертаваха стройното ѝ тяло. Беше много привлекателна и Никълъс едва се сдържа да не се върне до нея на леглото.

Притесни се от очевидната си възбуда само при вида ѝ, но спокойно каза:

— Съжалявам за роклята ти — боя се, че съм я съсипал.

Тес би била доволна, ако имаше нещо толкова обикновено, като състоянието на дрехите ѝ, за което да мисли. Като притискаше чаршафа плътно до себе си, тя се надигна и се огледа за роклята.

Забеляза я и скочи от леглото, за да я вдигне. Не искаше да му повярва, но явно дрехата вече не подлежеше на поправка.

Погледна го обвинително.

— А сега какво да правя? — отчетливо попита тя. — Може би възнамеряваш да ме държиш гола — винаги готова за употреба?

Никълъс потрепера при думите ѝ. Не искаше тя да гледа на отношенията им по такъв начин и се ядоса. Не можеше ли просто да приеме ситуацията? Нито една от предишните му любовници не му беше създавала такива неприятности и когато тази мисъл мина през главата му, той си даде сметка, че тя не е просто поредната жена в живота му, а означава нещо повече за него. И въпреки това му беше любовница — нямаше защо да го отрича. Така че какво повече искаш от нея? — вбесен се запита. Но нямаше отговор. Реши да се измъкне от неприятното положение.

— Въпреки че идеята е прекрасна, не е необходимо. Може да не са ти точно по мярка или да не са твой стил, но в двуколката има няколко рокли за теб. Надявам се да ги одобриш, докато намеря други, които да са ти по вкуса.

Звучеше твърде официално. Почувства се объркан и се извърна.

— Ще наредя на Роуз и Джени да ти донесат нещата.

На Тес ѝ се искаше да запрати думите му обратно в арогантното му лице. Но след като нямаше намерение да се разхожда гола, беше по-добре да преглътне гнева и гордостта си и да носи проклетите дрехи. Може и да не ѝ харесваха, но се налагаше да ги приеме — това ѝ се стори най-унизителното. Погледна кисело към вратата, която се затвори зад гърба му. Защо той винаги печелеше? — тъжно си помисли тя. Защо винаги тя трябваше да отстъпва?

Проклинаше го тихо и увита в чаршафа чакаше появата на слугите. Мислеше ту за деспотичната му натура и изброяваше всичките му недостатъци, ту как се разпадна в ръцете му, спомняше си как тежкото му тяло притискаше нейното, вкуса на устните му и как лесно му позволи да я манипулира...

Изведнъж от килера се чуха гласове и Тес извърна глава натам. Видя как Том и Джон се мъчат да сложат огромна вана в центъра на стаята. Те също я видяха и ѝ се усмихнаха.

— Графът предположи, че може би ще ви хареса временно да сложим тук една вана. Водата се топли на печката и много бързо ще ви

я напълним. Съгласна ли сте?

Притеснена, и като че ли някой бе вързал езика ѝ, Тес поклати рошавата си глава. Спомни си, че не е облечена и притвори вратата. Замисли се колко чудесно би било да се изкъпе — истинска баня, не само плискане с вода. Напомни си, че не бива да се трогва толкова от една подобна случка, но не успя — графът може да беше непоносим, арогантен, деспотичен мъж, но не можеше да му се отрече досетливост.

Четиридесет и пет минути по-късно килерът се изпълни с безброй кутии и пакети, натъпкани с дантели, панделки и муселин. Тес лежеше в месинговата вана и въздишаше блажено. Водата беше толкова топла и мека, а из въздуха се носеше мирис на рози и карамфили. За нейна радост в един от пакетите откри благоуханни сапуни и масла, и не се поколеба да ги използва.

Дълго се наслаждава на водата, като си тананикаше весело. Съдбата, може би с няколко грешки от нейна страна, я беше довела дотук и за момента Тес беше готова да се остави в нейни ръце, но само, помисли си тя за стотен път, ако знаеше коя е. Едва тогава можеше да взима решения. Дали се криеше от истината? Но засега бе довольна там, където си беше...

Намръщи се и бързо излезе от ваната като се загърна с голяма хавлия. Разкъсана между благодарност за много скъпите подаръци от графа и отвращение към това, което означаваха, Тес предпазливо надникна в някои от кутиите. Най-накрая си избра корсет от батиста с дантели и ябълковозелена муселинена рокля, както и тъмнозелена панделка, чехли и копринени чорапи, и бързо се облече. Роклята с висока талия ѝ беше малко широка в раменете и бюста, но иначе ѝ прилягаше добре. Върза мократа си коса с тъмнозелената панделка и я сплете на плитка, която зави на кок.

За последен път се огледа в огледалото и си пое дълбоко въздух. По-лесно беше да остане тук горе, далеч от графа, но беше глупаво. Изправи рамене, повдигна самодоволно брадичка и излезе.

Когато се появи в гостната, графът се топлеше до огъня с ръце, стиснати на гърба. Беше успял да прикрие следите от лудориите им в леглото — дрехите му бяха изгладени и изглеждаше елегантен, както винаги.

На прага Тес се поколеба — за миг почувства неудобство. Но това беше смешно — спомни си как преди по-малко от час бе лежала гола в прегръдките му. Преглътна и решително отпрати еротичните образи от съзнанието си.

Малко сковано седна на стола до огъня и обърна лице към него.

Никълъс не можеше да откъсне очи от нея. Дори в старата износена розова рокля, с коса, небрежно вързана с панделка, изглеждаше привлекателна, но сега... бе прекрасна, високо вдигнатата коса разкриваше теменужените ѝ очи и високите скули. Доколкото разбираше нещо, роклята ѝ прилягаше идеално — зеленият цвят подчертаваше бялата кожа и огнената коса. За първи път се почувства безпомощен. Тя приличаше на дъщеря на аристократи, от главата до петите. Не се лъжеше — нали последните няколко месеца бе ухажвал същества като нея: добре възпитани, подходящи разглезени момиченца, предлагани от родителите или попечителите си на най-висока цена на Амък, най-големият лондонски брачен пазар. Всички съмнения, които имаше относно историята ѝ за изгубената памет, се изпариха. От начина, по който изглеждаше сега ставаше ясно, че първото му предположение беше вярно — целта ѝ беше брак и нямаше да се спре пред нищо, за да успее.

Но продължаваше да го гложди въпросът — защо с красотата си и очевидно доброто си възпитание бе избрала такъв начин? Нямаше зестра? Някакъв ужасен скандал в миналото? Без достатъчно връзки? Или просто беше амбициозна? Какъвто и план да имаше тя и съучастниците ѝ, той нямаше да успее. Тя му беше любовница, а не съпруга!

Между тях увисна неудобна тишина. Огънят прашеше в камината, а часовникът отмерваше минутите.

Никълъс се прокашля.

— Харесаха ли ти подаръците?

— Да.

Никълъс се намръщи. Не беше свикнал щедростта му да се оценява толкова категорично и кратко, и въпреки че не обичаше да го ласкаят прекалено, думите ѝ го засегнаха. Никоя от предишните му... Веднага отхвърли тази мисъл. Вече беше решил, че тя не е като другите му любовници.

Почувства се неудобно и затова почти извика.

— Искаш ли да си тръгна?

Тес го погледна. Искаше да си тръгне, нали? Не, отчаяно си призна тя, не искаше той да си тръгва и това нямаше нищо общо с дългите самотни часове, които я очакваха, след като той затвореше вратата след себе си. Дори и къщата да беше пълна със забавни хора, нейният свят щеше да е празен и глупав без него.

Беше ѝ трудно да си го признае и Тес затаи дъх. Да не би да се влюбваше? Разтревожи се — това не ѝ харесваше. За да прогони тези мисли, погледна към пантофките си и каза.

— Не, милорд, не искам да си тръгвате.

Той тихо изсъска:

— Никълъс, името ми е Никълъс или Ник, и след всичко, което стана между нас, мисля, че трябва да забравим тези формалности!

— Добре тогава, Никълъс — покорно повтори тя. — Не искам да си тръгваш.

Изпълнявайки задълженията си на домакиня, тя добави:

— Ще останеш ли за вечеря?

— Не, не тази вечер, благодаря ти.

Тишината заплашваше да стане твърде неловка, когато Джени почука на вратата. Изглеждаше разтревожена.

— Извинете, че ви прекъсвам, милорд, но мама каза, че било спешно. Слава Богу, че сте още тук! Контрабандистите, сър! Използват мазетата на кулата, за да складират стоките си! Том ги открил, когато слязъл да прибере ликьора, който донесохте от имението.

След няколко минути Никълъс сам се убеди в думите на Джени. Тес надничаше зад рамото му.

Не беше негова идеята Тес да го придружи, но след кратък спор, който той изгуби, двамата последваха Джени към кухнята. Сара им даде свещи и през килера за храна по ниското стълбище се отправиха към мазетата.

Водени от мъждукащата светлина на свещите, те се озоваха в просторна стая, от която се разклоняваха няколко тунела, явно към околността. Мястото беше мрачно и страшно, с прашни паяжини от тавана и застоял въздух. Том и Джон бяха слезли преди тях и ги посрещнаха.

— Милорд, вижте какво открихме — извика Том. — Контрабандистите крият стоките си точно под носа ви!

Вниманието на всички беше привлечено от щайгите и сандъците, безразборно натрупани по средата на стаята. От многото стъпки по пода и от липсата на паяжини там личеше, че не за първи път кулата е използвана за тази цел.

Никълъс не можа да реагира веднага, трябваше му време да огледа.

— Само през килера ли може да се слезе в мазето?

— Не, милорд — бързо отвърна Том. — Елате да ви покажа външния вход. С Джон го открихме, докато ви чакахме, но не успяхме да разгледаме тунелите. Може да има и други входи, за които да не знаем.

Явно утре го чакаше работа — налагаше се да блокира всички други входи.

Том и Джон успяха с лекота и съвсем безшумно да отворят хоризонталните дървени капаци, при което се откри сивото дъждовно небе — явно това бе входът, който контрабандистите редовно използваха. Те бяха толкова сигурни, че никой няма да разкрие стоките им, че не си бяха направили труда да заключат входа. Никълъс огледа внимателно пантите — бяха добре смазани.

Обърна се към двамата млади мъже и ги попита:

— Вчера бяхте ли тук долу?

— Да, вчера следобед — отвърна Том. — Слязохме да изчистим лавиците, но тогава тук нямаше нищо.

— Искаш да кажеш, че са внесли тези неща тук снощи? Докато сме спали в леглата си? — почти извика Джени.

Никълъс стрелна с поглед Тес, но освен лека тревога, лицето ѝ не изразяваше друго. Побиха го студени тръпки като си помисли, че е можела да пострада, ако се бе събудила и натъкнала на тези престъпници, докато нагло са си вършили работата.

Като прецени, че не иска очевидно нервната Джени да влияе на Тес, ги изпрати горе при Сара. След това разговаря с Том и Джон, за да решат какво трябва да се направи. Никълъс не искаше да уведомяват местния съдия за откритието си, защото присъствието на Доли в кулата щеше да стане обществено достояние. И без това имаше доста резерви относно настаняването ѝ толкова близо до имението, както и до баба му и сестра му. А и съществуваше възможността да шпионира контрабандистите и така да изпълни молбата на Роксбъри.

Докато Никълъс разговаряше със слугите, Тес обмисляше как сама да разследва случая. Толкова беше вгълбена в мислите си, че когато Никълъс застана зад нея, тя подскочи от уплаха.

— Не се промъквай така зад мен! Изплаши ме!

Той леко се усмихна.

— Извинявай. Долу беше доста неприятно, нали?

— Да, предполагам. Но бих искала да огледам това място — всички тези тайнствени тунели. Не бих се изненадала, ако търговците използват това място от години — очите ѝ блесяха от вълнение. — Възможно е тунелите да извеждат до други стаи.

Никълъс се намръщи при мисълта тя да обикаля из тези тъмни галерии, които извеждаха Бог знае къде.

— Не мисля, че идеята да ходиш сама на разузнаване е добра.

Решителното ѝ изражение го предупреди, че засяга болна тема. Знаеше, че ако ѝ забрани да влиза в мазето, тя щеше да го стори напук.

— Може би много скоро ще можем заедно да отидем на разузнаване.

— Надявам се — небрежно отвърна Тес, а в главата ѝ вече зрееше планът за утре.

Никълъс присви очи.

— Доли, това не е игра. Контрабандистите са опасни. И адски нагли, щом снощи са пренесли тези стоки, независимо, че къщата е обитавана.

Тес замислено го погледна.

— Може да не са разбрали, че в къщата има някой. Ако следват нормалното си разписание, трябва да е било доста след полунощ, когато са разтоварили корабите и са скрили стоката. Къщата е била тъмна и е нямало кой да ги предупреди, че вече някой живее тук. Не забравяй, че пристигнахме едва вчера. През деня промяната би била очевидна, но не и през нощта... Но се съмнявам, че присъствието ни би ги спряло — контрабандистите си правят каквото искат и определено не биха очаквали да се възпротивим. Не би било много умно от тяхна страна.

— И как, любов моя, знаеш толкова много за контрабандистите в Кент? — сухо запита Никълъс. — Паметта ти постепенно се завръща, а?

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Тес го стрелна с поглед, думите му се въртяха в главата ѝ. Наистина — паметта ѝ не се беше върнала, но тя знаеше доста за контрабандистите в Кент. По тялото ѝ се разля вълнение. Сигурно беше някъде от тази област! Или, помисли си тя с по-малко ентузиазъм, беше живяла в околностите. Информацията за контрабандистите се беше появила в главата ѝ съвсем естествено, това сигурно значеше нещо. Вълнението ѝ съвсем изчезна, когато разбра, че може да има и друг отговор на загадката — съществуваше ужасната възможност да е била близка с някой, който да е познавал търговците и да ѝ е разказал за тях. Този факт помрачи радостта ѝ от първоначалното разкритие.

Посрещна направо циничния поглед на Никълъс.

— Фактът, че съм осведомена за контрабандистите не би трябвало толкова да те изненадва. Всеки, който живее в областта Ромни Марш, знае за тях — контрабандистите от Кент са прочути. А колкото до начина, по който работят, той не е тайна за никого.

— Имаш много пъргав език — строго отвърна Никълъс. — Но прости ми, ако не приема думите ти за чиста монета. Паметта ти изглежда доста подбира, и затаил дъх, очаквам момента, когато ще си спомниш всичко.

Очите на Тес потъмняха от гняв.

— Ако не беше такъв ужасен донжуан, противен и непоносим мъж, щеше да разбереш, че казвам истината!

Беше красива като се разсърди, очите ѝ светеха, бузите ѝ пламтяха, малката ѝ упорита брадичка се повдигна гордо.

На Никълъс му дойде наум, че вместо да спори с нея, можеше да я занесе в спалнята и отново да я люби...

Прокле се и отпрати мислите за насладата, която можеше да открие между бедрата ѝ.

— Ще се опиташ да ги хванеш, когато довечера се върнат за стоките, нали? — проникателно предположи тя.

— Не само пъргав език, но и остър ум. Каж ми, скъпа, вече планирала ли си как бих могъл да ги хвана?

Погледна го несигурно.

— Нима просто ще разкажеш всичко на сър Чарлз?

Никълъс въпросително повдигна вежда.

— Сър Чарлз?

Изведнъж Тес се обърка.

— Сър Чарлз Уедърби — местният съдия — каза тя почти недоловимо.

— О, да не би това да е още едно парченце от паметта ти? — саркастично попита той.

Тя кимна разсеяно.

— Това име изведнъж изскочи в главата ми. — Погледна го сериозно. — Мислиш ли, че паметта ми постепенно се връща?

Очите ѝ бяха толкова тъжни, че Никълъс преглътна язвителния коментар, който беше на езика му. Беше дяволски добра актриса. Сви рамене и каза:

— Вероятно. Кой знае — току виж си се събудила и си си спомнила коя си...

— Разбира се — равнодушно отвърна тя.

Тъй като не можеше повече да издържа присмехулния му поглед, Тес извърна очи.

— Какво смяташ да правиш с контрабандистите?

Ник въздъхна.

— Не знам — призна той, като изненада и двамата. — Най-логично е да предам информацията на сър Чарлз, но ми се искаше да се срещна с тези нагли господа. Или поне да ги проследя.

— Искаш да кажеш да ги шпионираш? — почти без дъх попита тя, а теменужените ѝ очи блестяха от вълнение. Явно очарована от идеята, Тес оживено продължи: — Можем да се скрием в мазето, да изчакаме завръщането им и да ги проследим. Можем дори да разберем кой е водачът им.

Точно това възнамеряваше да стори и Никълъс, но доста се разгневи на явното ѝ желание да се срещне с водача на контрабандистите. Разтревожи се, и това пролича в думите му.

— Да се криеш в мазето и да шпионираш бандити не е забавление за теб! Тези мъже са способни да убият всеки, който се

изпречи на пътя им. Те са безразсъдни и потрепервам при мисълта какво може да ти се случи, ако попаднеш в ръцете им. Искam да стоиш далеч от всякакви неприятности, и независимо какво впоследствие ще реша да предприема, няма да позволя да надничаш през рамото ми, докато си върша работата!

Внезапно се разгореци и почти извика:

— В никакъв случай няма да се занимаваш с тези проклети търговци!

Погледът му стана леден и той сурово добави:

— Ако единственият начин да съм спокоен, че няма да се забъркаш в нещо опасно, е да те вържа за леглото, повярвай ми, съкровище, ще го направя. А сега имам ли обещанието ти да не се месиш?

— Откъде знаеш, че ще удържа на думата си? — презрително попита тя. — Нали ме мислиш за лъжкия.

— Но не и затова.

Знаеше, че казва истината. Не можеше да го обясни, но инстинктивно усети, че ако тя даде дума, ще я спаси. „Как, по дяволите, мога да съм сигурен?“

— Е, имам ли думата ти?

Тес въздъхна. Знаеше, че той не ще отстъпи и би било безполезно да продължава спора. Никълъс можеше да е такъв инат!

— Добре де, имаш думата ми.

— За да бъда ясен, скъпа, на думата ти вярвам, но не и на историйките ти! Знам колко ти струваше да ми дадеш това обещание, но е за твоя сигурност.

По лицето ѝ се изписа отвращение.

— Не знам защо само мъжете имат право на авантюри. Ще се опиташ да ги заловиш, нали?

Никълъс бавно кимна.

— Знаех си! — измърмори Тес и се изправи.

Направи няколко крачки из стаята и намръщено го погледна.

— А аз какво да правя, докато ти се занимаваш с тези мошеници?

Той се приближи до нея, притегли я в прегръдките си и я целуна по носа.

— Ти, съкровище, ще си лежиш на сигурно в леглото и ще чакаш триумфалното ми завръщане.

Тес направи физиономия и се изплъзна от ръцете му.

— Колко досадно! Като съдя по последните два дни, да си любовница ми се вижда доста глупаво занимание — язвително рече тя.

Устните му чувствено се извиха и Никълъс отново я притегли към себе си. Възбуждащо потри устни о нейните и промърмори:

— Бях те позабравил, нали? — Сърцето на Тес започна лудо да бие. — Обещавам, че следващото ми посещение няма да е толкова кратко и тогава ще ти покажа, че да си моя любовница не е чак толкова досадно.

После я целуна. Жадно. Горещо. С огромно удоволствие.

Въпросът за контрабандистите и за досадната съдба на любовница се изпариха от ума на Тес. Страст, сладка и настояща, премина през тялото ѝ и тя издаде лек стон, когато ръцете ѝ, напълно против волята ѝ, обгърнаха врата му. „Поне е против волята ми“, каза си тя.

Никълъс изруга.

— Несъмнено си най-вълнуващото същество, което за щастие — или нещастие — съм виждал! Щом те докосна и веднага пламвам, а ако не те докосвам, целувам, прегръщам, мисля само колко ми се иска да го направя. Истинска магьосница си! — целуна я силно и бързо. Не мога да остана — имам други планове за вечерта, — но ще се върна колкото се може по-скоро — усмихна ѝ се със съжаление. — Вероятно ще е след полунощ и колкото и да ми се иска да дойда при теб в леглото, тогава сигурно ще се заема с бандитите.

Все още леко замаяна от целувката му, Тес осъзна, че това, в което той се забърква, можеше да е ужасно опасно. Ако тези нагли контрабандисти са и убийци, значи и животът му е застрашен. Какво ли щеше да стане с него, ако го заловяха да ги шпионира? Щяха ли да го убият?

Обхвана я страх. Очите ѝ потъмняха.

— Ще внимаваш, нали? Няма да поемаш глупави рискове, нали? Няма... — преглътна трудно — ...да им позволиш да те наранят.

Думите и явната ѝ загриженост дълбоко го трогнаха. Никой, освен баба му, не беше се тревожил така за него. Лицето му беше изпълнено с нежност и той я привлече към себе си.

— Не, съкровище, няма да им позволя да ме наранят.

Целуна огнената ѝ коса и прошепна със странен глас:

— Имаше време, когато си мислех, че нищо не може да ме уплаши, че никой риск не е прекалено голям... Повярвай ми, хитрушо, нямам намерение да позволя на някакъв си контрабандист да ме отдели от компанията ти!

Отново я целуна, сложи си пелерината и излезе.

Тес гледаше отворената врата, през която беше излязъл. Какво ставаше с нея? Как беше възможно този невъздържан, но и примамлив мъж да промени живота ѝ само за четиридесет и осем часа? Защо само от присъствието му се чувстваше щастлива? А отсъствието му я караше да се усеща изоставена и самотна. И как ставаше така, че уж понякога го мразеше, а само мисълта, че се излага на опасност я докарваше до ужас?

Като караше бързо през дъжда, Никълъс се намръщи занимаваха го същите мисли, които не даваха мира и на нея. Питаше се какво в Доли караше кръвта му да кипи и сърцето му силно да бие. Никога не беше изпитвал подобни чувства към никоя жена! Освен в онези щастливи дни, когато вярваше, че е влюбен в Мериан...

Отклони мислите си от малката палавница, която току-що беше оставил, и се съсредоточи върху приближаващата вечер. Не я очакваше с нетърпение, но не може да откаже на баба си; когато тази сутрин го помоли да вечеря вкъщи. Беше поканила няколко близки приятели на импровизирано парти по случай завръщането му в околността. Съмняваше се, че ще присъстват точно приятелите на баба му, но можеше да се обзаложи, че ако не всички, то поне някои от споменатите млади дами ще дойдат довечера у тях.

След няколко часа той — елегантен както винаги — стоеше от едната страна на баба си. На лицето му стоеше хладна учтива усмивка, докато посрещаше гостите — но по изражението му не можеше да се разбере какви мисли се въртят в главата му. Всички бяха тук — лорд и лейди Спенсър, синът и дъщерите им; адмирал Брайтънинг, съпругата му, двамата им сина и дъщеря им — Джейн; Джон Фрамптън и приятелят му от Лондон — Едуард Дикерсън. Атина също дойде и всеки път щом го погледнеше, погледът ѝ издаваше съжаление. „Вечерта ще е дълга“, тъжно си помисли Никълъс.

Вечерта наистина излезе дълга и отегчителна. Когато не беше обект на смеховете на младите дами и острите погледи на родителите, беше заобиколен от група любопитни млади мъже, които го засипваха с въпроси за сър Артър Уелсли и войната на полуострова. Беше минала почти година, откакто се отказа от поста си и се върна в Англия, и въпреки че информацията му беше стара, това ни най-малко не притесняваше господата — дори лорд Спенсър и адмирал Брайтънинг се хващаха на историите му. В началото му беше приятно, но скоро стана твърде досадно и на Ник му се искаше да бе казал на баба си, че има други планове за вечерта.

Трябваше да признае, че имаше скрит мотив, за да приеме уж привидно натрапчивото сватосване на Палас: тази вечер можеше да наблюдава Джон Фрамптън и Робърт Брайтънинг в неутрална обстановка и да реши как да използва информацията на Палас за възможната им връзка с контрабандистите... или този, който изпращаше жизненоважни тайни на французите!

Очевидно на Робърт — тъмнокос мрачен младеж на двадесет и четири, трябваше да му позволят да се запише в армията, докато все още силно го желаше. Никълъс внимателно го наблюдаваше, след като дамите излязоха от гостната и оставиха мъжете насаме. Представяше си как Робърт, отегчен и неспокоен, изпълнен с младежки дух и нямащ какво да прави тук в провинцията, охотно се бе присъединил към авантюристичните действия на Джон Фрамптън. Вторият син на Брайтънинг — Джеръми — беше миловиден младеж две години по-млад от Робърт. От сложния възел на колосаната му вратовръзка и от бялата избродирана жилетка, се виждаше, че най-високата амбиция на младока е да замае контетата на Лондон. Изглежда Робърт взимаше брат си на присмех: устните му винаги се изкривяваха, когато брат му започнеше да говори — темата беше кройката и стилът на дрехите.

Никълъс плъзна поглед по кръглата маса. Пропусна закръгления плешив адмирал Брайтънинг и стройния елегантен лорд Спенсър, и се спря за миг върху наглите черти на земеделеца. Джон Фрамптън приличаше повече на скоро починалия си баща, отколкото на милата си майка; косата му беше тъмнокафява, устните му бяха пълни и изглеждаха нацупени, а очите му тъмносини. В него се долавяше нещо просташко, въпреки модното облекло, и Никълъс много ясно си го

представи как броди из околността в малките часове на нощта в компанията на селяци контрабандисти или охрана от войници.

Приятелят му Дикерсън беше от същото тесто. Никълъс небрежно наблюдаваше и двамата, докато говореха с младите мъже и се питаше защо ли си губят времето в провинция като Кент. От кройката на саката им и небрежния възел на белите вратовръзки личеше, че са спортни натури — разговорите им се въртяха около нощите в Лимър Хотел и боксовите мачове във Файвс Корт.

— Бих казал, Шерборн, че идеята ви да прекарате зимата тук е много добра — каза адмирал Брайтънинг и наруши мислите на Никълъс. — Може би вашето присъствие ще сложи край на наглостта на контрабандистите! Знаете ли, че... — добави той вбесен — ...имаха нахалството да откраднат три от най-добрите ми ловни коне вчера вечерта, за да прекарват стоките си? Безсрамници!

След коментара на адмирала настъпи момент на тишина. Беше Линдзи, синът на лорд Спенсър, чието изражение напомняше на подплашен елен, който бързо каза:

— Е, знаете, сър, че Колдуел Хаус е близо до една от пътеките, които търговците често използват. В тази област се случват такива неща. Никого не нараняват и винаги оставят една-две каси бренди за компенсация.

Като пренебрегна думите на сина си, лорд Спенсър се намеси:

— Наистина трябва да се направи нещо по въпроса — обикновените хора не могат да спят спокойно, когато те са наблизо.

Никълъс беше вперил поглед в чашата си — не знаеше как да реагира. Искаше да увери двамата възрастни мъже, че има намерение да се заеме с контрабандистите, но щеше да е глупаво да си признава, че е повече от бегло заинтересован по случая. Определено нямаше да споменава за скритите стоки в мазето на кулата.

— Напълно сте прав, но не виждам какво очаквате от мен. Казаха ми, че в околността са разположени войски — те сигурно ще успеят да се справят — небрежно отвърна той.

Фрамптън леко се подсмихна, което накара адмирала да почервенеет от гняв.

— О, да! Сигурен съм, че вие, млади контета, мислите това за забавно — стигали са до мен слухове за ужасните ви веселби — но помнете ми думите, няма вечно да надхитряте войските на Негово

Величество. Мислите, че е голям майтап, но все някоя нощ ще се провалите!

— О, стига, сър — започна Джон Фрамптън. — Това наистина е майтап! Какво толкова има в това да пощипнеш скованите задници на войниците?

— Да, татко, какво толкова? — настоя Робърт, лицето му излъчваше решителност. — Няма нищо лошо в това просто да яздиш с контрабандистите, защото всъщност нищо не крадеш или пренасяш. Бог знае, че тук няма никакви забавления!

Адмиралът почервения от яд, ококори очи и погледна по-големия си син така, сякаш виждаше чудовище.

— Какво толкова ли? Ще ти кажа, нехранимайко такъв — това е престъпление! Контрабандистите ги бесят!

— По-добре обесени, отколкото да гният в това досадно място! — оплака се Робърт.

Адмиралът стана още по-червен. Никълъс се изправи, за да прекъсне спора.

— Мисля, че доста се застояхме тук. Да отидем ли при дамите?

Никълъс ги поведе към синия салон, където дамите си говореха на групички и пиеха чай. При пристигането на господата и по-специално на Никълъс, сред младите момичета настъпи оживление. Оправяха си роклите, поглеждаха го свенливо, отмятаха глави и се смееха. Той въздъхна. Да, определено вечерта беше твърде дълга. Господата се разпръснаха из стаята, а Никълъс зае обичайното си място пред огъня. Започнаха обикновените разговори. Никълъс забеляза, че Линдзи се насочва към Джени Брайтънинг, следван от Дикерсън. За негова изненада, Фрамптън отиде директно при Атина и започна лек флирт с нея. Фрамптън и Атина? Добре, добре! Може би баба му все пак точно бе усетила положението.

Атина го погледна и Никълъс въпросително изви вежда. Тя мило му се усмихна и хладно се обърна към събеседника си. Точно тогава Палас привлече вниманието.

— Никълъс, скъпи, с Атина говорихме с другите дами и мислим, че ще е чудесно, ако в близките седмици организираме бал по случай връщането ти в областта. Как ти се струва идеята? Младите дами вече заявиха, че е наистина наложително. Казах им, че изцяло зависи от теб, скъпи.

В следващият миг Никълъс бе залят от хихикане, умолителни погледи, пастелните им муселинени рокли се разпърхаха, когато го наобиколиха. Той стрелна баба си с огорчен поглед. Беше го надхитрила и здраво хванала в капана.

Погледна младите дами, които стояха в очакване около него и им се усмихна:

— А какво е вашето желание, госпожици — да направим ли бал?

— О, моля ви лорд Шерборн, кажете да! — помоли Джени Брайтингтън, която стоеше точно пред него, русата ѝ коса блестеше на пламъка на свещите.

— Ще бъде много вълнуващо — възкликна Франсис Спенсър, по-голямата дъщеря на лорд Спенсър. Тя беше високо и едро момиче, но лицето ѝ беше приятно и големите ѝ кафяви очи искряха привлекателно.

Сестра ѝ Розмари също се включи:

— Бал в имението Шерборн! О, би било божествено! Със задоволство в очите, Никълъс погледна към нетърпеливо вдигнатите лица.

— Как мога да откажа на такива очарователни дами? Разбира се, че ще има бал в имението.

Измъкна се от писъците и пляскането с ръце и седна до баба си.

— Доволна ли си сега?

— Знаеш, че винаги ме правиш щастлива, скъпи! — и свенливо го погледна.

Никълъс сдържа смеха си и си наля чай от сребърния чайник пред себе си. Огледа се из стаята и се заслуша в разговорите наоколо. Отляво младите дами обсъждаха оживено бала; Линдзи и Джеръми се присъединиха към тях, изглежда бяха привлечени от голямото угощение, което предстоеше, въпреки че се държаха така, сякаш бал в имението Шерборн не беше нещо толкова необикновено.

Атина, лейди Едуина Спенсър — привлекателна жена на около петдесет и съпругата на адмирала — Софи, огромна дама с червеникавокафява сатенена рокля и диаманти, седяха в полукръг пред Никълъс и баба му. След като размениха няколко учтиви приказки с него, възрастните дами също заговориха за бала. Останалите господа се бяха събрали в другия край на стаята и по отгласите, които се

чуваха, Никълъс предположи, че разговорът е за бой на петли, който скоро се е състоял в околността.

За момента всички изглеждаха заети. Разговорът за контрабандистите беше най-интересен. От реакциите беше ясно, че Джон Фрамптън, без съмнение, следван от Дикерсън, се забавлява като се присъединява към търговците — също така и Робърт, но по-рядко. Никълъс спря поглед върху тъмните решителни черти на този млад човек. Да, само в кавалерията Робърт щеше да превърне тази безразсъдна млада енергия в нещо полезно. Чудеше се защо адмиралът не го беше уредил досега. Нямаше достатъчно пари да му купи чин? Това го наведе на мисълта за финансовото състояние на Брайтънинг и Спенсър.

Той премести поглед от искреното лице на адмирал Брайтънинг към изтънчените черти на лорд Спенсър. И двамата бяха сравнително нови в околността и можеше да се предположи, че за да осигурят прехраната на семействата си, са прибегнали до незаконни средства. Вярно, че говориха срещу контрабандистите, но това не доказваше нищо. И все пак Никълъс трябваше да признае, че е малко вероятно някой от тях да е неговият шпионин, но все пак не биваше и да пренебрегва тази възможност. За момента подозренията му падаха върху Фрамптън, който познаваше пътищата на търговците по-добре от всеки друг в околността.

Никълъс леко се намръщи, искаше му се да знае повече за новия земеделец и богатството на Фрамптънови. Дали старият беше толкова сърдечен, колкото всички предполагаха? Или юмручните му способности бяха родени по необходимост? Дали липсата на състояние бе обвързала сина му с опасни и незаконни дейности, за да запази доброто лице на семейството за пред света?

Вечерта не се оказа толкова безполезна, колкото очакваше. Имаше възможност да срещне някои от заподозрените. Брайтънинг, Спенсър, Фрамптън и не на последно място Дикерсън. За известно време тези четиримата щяха да окупират вниманието му. А колкото до Робърт, Джеръми и Линдзи... възможно беше някой от тях да е невероятно умен младеж и вече да е станал опасен дилетант — Александър Велики бе покорил света на тридесет, но Никълъс се съмняваше, че точно тези тримата притежават такива забележителни способности.

Софи Брайтънинг направи забележка на господата и те прекъснаха разговора си, за да се присъединят към групичката около Никълъс и Палас. Същото направиха Джеръми и Линдзи. За момент всички притихнаха и точно тогава баба му го попита:

— О, сега се сетих — какви са тези слухове, че си закарал половината ми слуги в старата кула и я почистваш?

Никълъс се бавеше с отговора и се проклинаше за лекомислието, че начинанието му щеше да мине без коментар. Точно тогава той усети възглас до себе си, който беше бързо сподавен. Последва трясък — чашата, която Атина подаваше на един от мъжете — Фрамптън? Дикерсън? Или може би Спенсър, се строши на пода. Горещ чай опръска всичко наоколо. В суматохата, която последва, въпросът на Палас беше напълно забравен. Но дълго, след като всички си тръгнаха, Никълъс не можеше да забрави тази сцена.

Остана насаме в кабинета си и бързо написа бележка до Роксбъри, в която го информираше за това какво е открил и за плановете си за тази вечер. Сложи восъчен печат на плика и позвъни на Лъвджой.

— Искам Роксбъри да го получи колкото се може по-бързо. Моля те, погрижи се за това.

Лъвджой кимна и излезе, като здраво стискаше писмото в сигурните си ръце.

Няколко минути по-късно Никълъс тихо се измъкна от къщата, като се надяваше срещата с контрабандистите да се осъществи, но сцената от салона не му излизаше от главата. Информацията за кулата беше разстроила някого. Но кого? И защо? Дали заради стоките? Или имаше нещо по-специално?

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Никълъс все още нямаше отговор на въпросите си, когато стигна до кулата. Дъждът, който валя силно цял ден бе преминал в мъгла; на небето нямаше никакви звезди, нито луна. „Нощта е идеална за всеки самоуважаващ се контрабандист“, с усмивка си помисли той, докато връзваше коня си в последното отделение на конюшните.

Доста умува дали да остави животното там — присъствието на оседлан кон, ако го откриеха, щеше да предупреди контрабандистите, че има човек наблизо. Но явно, поне засега, те не бяха стъпвали там. Завърза торба със сено за муцуната му, за да е сигурен, че животното ще стои мирно, дори и ако наблизо има други коне.

След това тръгна към къщата и се промъкна от задната страна. Беше заповядал всички огньове да се изгасят рано и да се спуснат завесите, за да не се виждат никакви светлини отвън. Всичко беше изпълнено и той беше спокоен, че контрабандистите ще продължат да си мислят, че кулата е необитаема. Освен, ако новините от тази вечер не бяха вече стигнали до бандитите по някого от гостите на баба му...

Никълъс влезе през задната врата и забеляза слаба светлинка откъм кухнята. Възможно ли е да са вече тук? Провери дали револверът му е зареден и тихо се промъкна по посока на светлината.

Спря на прага на кухнята и като видя Тес да седи на масата и да хрупа ябълка, си отдъхна. Беше видял светлинката от малката й свещ.

Прибра револвера и прекрачи, обзет от радостта, че я вижда и разтревожен, че не е горе под меките завивки. Не го беше усетила да влиза и когато внезапно изникна от мрака, тя тихо извика и подскочи. Сърдито го погледна.

— Изплаши ме!

— Добре, че аз те изплаших, а не онези бандити — сухо й отвърна той. — Мислех, че си в леглото.

Загърна се още повече в новия светлосин пенъар и го погледна виновно.

— Бях — призна тя. — Но огладнях и слязох да хапна нещо — всички завеси и капаци са спуснати и мислех, че не ще пропуснат светлина.

— Не пропускат, но все пак си поела риска да бъдеш открита — и меко добави: — Не го допускай отново — не искам риск.

Тес направи физиономия.

— Не мислех, че е толкова опасно. Освен това е твърде рано за контрабандистите да са навън, нали?

Никълъс сви рамене.

— Може би, но е доста след полунощ и се съмнявам, че имат точен час, в който да започват работата си. Надявам се само да не съм закъснял.

— Защо? — стресна се тя изведнъж. — Да не мислиш, че вече са идвали и са си отишли?

— Не, но тази вечер се случи нещо неприятно...

Това още повече я разтревожи и тя се приближи до него.

— Какво? Какво е станало?

— О, нищо толкова трагично, но баба ми ме попита — и то пред всички — какво става тук в кулата. Всички я чува и новините, че мястото отново е обитавано, предизвика доста силна реакция у един от гостите.

И той набързо ѝ разказа какво се беше случило.

Изненада се, че въобще ѝ разказва инцидента — обикновено не обичаше да говори за работите си — но почувства, че е съвсем естествено да обсъжда любопитния епизод с нея. С още по-голяма изненада откри, че му се искаше да узнае какво мисли тя за това и дали е стигнала до същите заключения като него.

Едва беше свършил с разказа си, когато тя възкликна въодушевено:

— Някой от тези хора знае за скритите стоки! И, ако е така, ще бързат да ги изнесат, преди да си ги открил — предполагат, че още не знаеш за присъствието им.

— Това е и моето мнение! Затова се качваш горе още сега, а аз слизам долу и ги чакам да дойдат.

— О, не! — изплака тя развълнувано. — Не сега! Може да ти устроят капан. — И когато той не се трогна особено от думите ѝ, тя го

сграбчи за реверите и го разтърси. — Не разбираш ли — може би те чакат!

Сложи ръце върху нейните.

— Шшт! Постарах се да не издавам, че нещо с кулата не е наред. Сигурно си мислят, че стоките още не са открити и ще бързат да ги преместят незабавно. Не виждаш ли, скъпа, това е луд късмет! Кой знае кога щяха да дойдат отново? Можеха да минат седмица или две преди да се решат да ги преместят. През това време трябваше да седя в студеното влажно мазе и да ги чакам. Но вече не могат да рискуват — сигурно ще дойдат тази вечер. — Гласът му стана по-твърд. — Сега, когато сме в кулата, колкото повече протакат, толкова по-опасно става.

— Но Ник, нима не виждаш? Щом знаят, че някой живее тук, ще са два пъти по-предпазливи от обикновено. Това, което смяташ да правиш преди беше опасно, а сега е безразсъдно! Откажи се!

— Не мога. Трябва да го направя. Нещата са по-сложни от обикновена контрабанда — щом думите излязоха от устата му, той прокле бърбивия си език.

Боже мой! Тази жена наистина го беше омагьосала. В нейно присъствие започваше да бръцолечи като стара селска клюкарка и изглежда забравяше всичко научено във войската и по-специално, че тайната си е тайна.

Отвратен от себе си, той я отблъсна.

— Стига вече! Трябва да слеза и да заема позиция преди да са дошли. — И рязко добави: — Всяка секунда, докато стоя и споря тук с теб увеличава вероятността да бъда разкрит. Качваш ли се горе в леглото?

Тес се извърна и излезе, отнасяйки свещта със себе си. Никълъс остана в тъмната кухня; намръщи се. Жените са истински дяволи! — помисли си той с раздражение.

Нямаше време да мисли за това и тихо се насочи към килера. Там беше още по-тъмно. Спъваше се в разни предмети, разпръснати по пода и реши да запали малката свещ, която си беше взел. След няколко секунди безпрепятствено стигна до вратата на мазето и духна свещта. Постоя няколко минути, като се заслушваше за шум, но не чу нищо. Не му се искаше да слиза по стълбите в абсолютна тъмнина, но нямаше друг избор — ако бандитите бяха наблизко щяха да видят светлината

му. Разбира се, ако паднеше и си счупеше врата всички планове щяха да отидат на вятъра.

Пое си дълбоко въздух и предпазливо отвори вратата. Бързо слезе по стълбите и отново запали свещта. Хвърли бърз поглед и видя, че всичко си е така, както го бяха оставили контрабандистите. Но все пак, въпреки че Том бе заличил техните следи, личеше, че някой наскоро е слизал в мазето. Никълъс въздъхна. Надяваше се, че ще дойдат и ще си приберат стоката, а няма просто да оглеждат.

Не знаеше къде ще е най-добре да се скрие и едновременно с това да има добра позиция за наблюдаване. Един от многото коридори, които се разклоняваха от главното помещение, му се стори добър избор и той се насочи към него. Беше точно срещу външните врати, а можеше да вижда и струпаната стока. Удовлетворен, той загаси свещта. Облегна се на стената и се запита колко ли ще се наложи да чака и дали въобще щяха да дойдат.

Времето се точеше ужасно бавно, тъмнината беше потискаща, тишината — тежка и изнервяща. Изминаха около петнайсетина минути; после още толкова — или поне Никълъс си мислеше така. И тъкмо когато вече реши, че е сгрешил, чу шепот.

Никълъс се вцепени на мястото си, сърцето му започна лудо да бие. Ето отново — идваше откъм външните врати. Стисна револвера си и зачака. Не усети кога отвориха вратите — нямаше луна, а и пантите бяха добре смазани, долавяше само слаби шумове. Изведнъж го заслепи силна светлина, после и втора, и той разбра, че който и да беше слязъл, е запалил фенер. На бледата светлина, която изпълни помещението, Никълъс различи четирима мъже с оръфани дрехи, които се насочиха към струпаните стоки. После се заеха да изнасят сандъците навън — личеше си, че са обикновени работници и Никълъс се почувства разочарован. Явно водачът им нямаше да се появи тази вечер. Трябваше да ги проследи и да се надява да го отведат при него.

Наистина, в околността се вихреха няколко групи от контрабандисти и за първи път му проблесна, че точно тези тук може и да не са замесени в пренасянето на секретни данни. Ако това беше истина, той само си губеше времето. А му се удаваше такава възможност! Контрабандни стоки съвсем под носа му и неочакван шанс да наблюдава крадците почти веднага след пристигането си в Кент! Нямаше да се занимава да задава дискретни въпроси и да души

насам-натам. Всичко изглеждаше като дар от Бога. И снощи този инцидент у баба му... Дали не му придаваше твърде голяма важност? Дали не беше просто случайност?

Едва ли... С Роксбъри бяха стигнали до заключението, че шпионинът сигурно е от аристокрацията. Някой, който спокойно се движи сред висшестоящите и може да подпитва тук-там, без да го заподозрат.

Никълъс беше убеден, че човекът, когото търсеше, беше сред гостите на баба му тази вечер. Беше също убеден, че тези мъже ще го отведат при онзи човек и че независимо по какви причини — случайност или съдба — той имаше голям късмет да открие контрабандни стоки в собственото си мазе!

Мъжете бързо и тихо изнасяха сандъците и точно когато вече бе убеден, че водачът им няма да се появи, на прага на вратата застана висок мъж с пелерина. На светлината на фенера Никълъс можа да го огледа — държанието, както и дрехите му показваха, че е човек с положение. Беше нахлупил шапката си толкова надолу, че не се виждаше лицето му. Трябваше да направи само една крачка, за да излезе от сянката. Ник побесня. „Дай ми да видя лицето ти, по дяволите!“

Четиримата мъже го посрещнаха с ентузиазъм.

— Време беше да се появиш — изръмжа един от тях. — След като ни извика толкова спешно си помислих, че ще дойдеш и сам ще помогнеш да изнесем проклетия товар, щом било наложително да го махнем оттук.

— Закъде си се разбързал, бе тъпак? — попита го един от другарите му, нисък, с прошарена брада. — От години крием стоката тук без проблеми. Не ми казвай само, че обитателите на къщата са ни открили!

Новодошлият каза нещо, но Никълъс не можа да чуе; от реакциите на другите обаче предположи какво може да е било.

— Брей! За к'во му е да го прави. Т'ва място е запустяло откакто се помня.

— Да живее тук! Проклетите графове имат голяма къща, за к'во му е тая кула?

Мъжът с пелерината отново измърмори нещо. След това изведнъж извърна глава и Никълъс можеше да се закълне, че е

погледнал точно към него. Инстинктивно се прилепи до стената, като се скри в сянката и чак тогава забеляза, че светлина идваше не само от фенера в мазето, но и зад гърба му.

Разсърди се на себе си, че не беше проучил подземията по-обстойно и тъкмо понечи да се извърне, когато нещо силно го удари. Едва успя да види мъж, приличащ много на новодошлия, преди болката да експлодира в главата му и да му причернее.

Още един мъж се надвеси над тялото на Никълъс, като го гледаше хладнокръвно. Държеше фенера си високо и извика останалите.

— Елате тук, глупаци, и вижте колко близо сме били до провала тази вечер.

Петимата се скупчиха в тесния тунел.

— Боже! Брей, мистър Браун! Това е графът! К'во прави тука? — каза учудено един от работниците.

— Няма значение — отвърна господинът, наречен мистър Браун. — Това, за което трябва да се погрижим, е да занесем това тук на ново място. А сега побързайте и следващия път като ви кажа да се оглеждате — правете го! Ако не бях решил да използвам тайния вход за мазето, щяха бързо-бързо да ни спипат.

Четиримата носачи се заловиха за работа, а двамата мъже с пелерини останаха при тялото на Никълъс.

— Сега какво ще правим? Това усложнява нещата, нали? — Въпросът бе зададен към мистър Браун.

Мистър Браун се намръщи.

— Обърква ги много повече, отколкото си мислиш. Не беше никакъв каприз, който ме накара да мина през тайния вход — преди да дойда се поогледах наоколо и открих, че нашият приятел използва кулата като любовно гнезденце за последното си пиленце. Подозирах, че може да е наблизо, но не и че ще го открия тук долу!

Другият мъж изглеждаше разтревожен.

— Очевидно знае, че използваме кулата за скривалище на стоки, докато стане безопасно да ги транспортираме до Лондон. Чудно, защо ли не е информирал сър Чарлз?

Мистър Браун злобно се усмихна.

— О, предполагам, че нашият граф е имал нужда от тръпка след големите му подвизи на полуострова. Вероятно се е смятал за герой.

— Може и така да е, но все пак, ако каже на сър Чарлз какво е открил? Тогава какво? Това местенце беше идеално. Не мога да се сетя за друго такова.

— Твърде много се притесняваш! Когато графът се съвземе, всички следи от нас ще са вече заличени. Ще прилича на истински глупак, ако отиде при сър Чарлз да се оплаква от контрабандисти. Съмнявам се също, че ще иска да се разчуе, че е бил повален от обикновен бандит. Но стига сме говорили за него — ще трябва да преместим стоката за няколко месеца и после, когато му се разтури любовното гнезденце, ще се нанесем отново — този път с по-голяма предпазливост.

— Ами, ако любовната му авантюра продължи по-дълго? Възможно е да е абсолютно завладян от нея и историята им да се проточи с месеци. Тогава какво ще правим?

Мистър Браун замислено се вгледа в тялото на Никълъс.

— Съмнявам се, че положението е такова, но за да сме сигурни, че кулата скоро отново ще е празна, на дамата ще ѝ се случи инцидент. При това фатален.

— Искаш да кажеш да убием жена?

Погледите им се срещнаха.

— Защо не? С предишните случаи беше съгласен. Каква е разликата, ако сега е жена? Залозите определено са високи... или предпочиташ да рискуваш и каналите ни да бъдат разкрити? Нали заради парите пренебрегна скрупулите си?

По-високият мъж сви устни.

— Знаеш много добре, че е така — никога нямаше да стана изменник, нито убиец, ако не беше онзи глупак...

— Това никъде няма да ни отведе. Затънали сме твърде дълбоко и няма да позволим на нищо да застане на пътя ни, още повече една жена! Другите си тръгнаха. Хайде и ние да се омитаме — ще обсъждаме нещата по-късно.

— Ами той?

Мистър Браун се усмихна с презрение.

— Остави го. Като се съвземе ще има ужасно главоболие.

Думите му излязоха верни. Известно време след това, когато Никълъс дойде в съзнание, първото нещо, което усети бяха пронизващи болки в главата, а после твърдия студен и влажен под на мазето. След това разбра, че не е сам — Доли се беше надвесила над него, разтърсваше го и викаше името му.

Отвори очи, но веднага ги затвори, защото светлината от фенера ѝ остро рикошира в главата му като пробождаше с нож.

— Махни проклетата светлина, преди да съм ослепял — извика той и седна. — И какво, по дяволите, правиш тук долу?

— Исках да разбера дали си жив или мъртъв! — процеди Тес през зъби. Изправи се и вдигна фенера от земята. — Щом си жив, а не мъртъв, както се опасявах, мога спокойно да те оставя тук! Лека нощ!

Никълъс се намръщи.

— Чакай! — каза той, вече по-спокойно. — Извинявай, че ти се троснах, но в момента имам дяволско главоболие.

— О, Ник! — извика Тес, а гневът ѝ за миг се изпари и тя му подаде ръка да се изправи. — Толкова се тревожех за теб! Знам, че ми каза да стоя горе, но когато минаха часове и ти не се върна, се изплаших и дойдох да те търся.

Погледът ѝ разтревожено се плъзна по него.

— Бях сигурна, че контрабандистите или не са дошли тази вечер, или са те... Знаех, че нещо не е наред и когато те намерих да лежиш тук студен и неподвижен... — замлъкна, бореше се с емоциите си и най-накрая тихо промълви: — Помислих, че си мъртъв!

— Нужно е повече от удар по главата, за да ме убие, съкровище — отвърна той нежно и я притисна до себе си. — Благодаря ти, че дойде да ме търсиш. Хайде да се качваме горе и да си запалим огън — тук долу е дяволски студ.

Отправиха се към кухнята и скоро огънят вече прашчеше в огнището, а Тес сложи чайник с вода да се топли. Докато открие къде Сара държи чая, Никълъс вече беше донесъл брендито.

Главоболието на Никълъс постепенно изчезваше и сега усещаше само пулсираща болка в слепоочията. Изглеждаше по-здрав, отколкото беше и започна да разказва на Тес какво се беше случило. Когато свърши, тя го гледеше ококорено.

— Таен вход! Водачът им те е ударил изотзад! О, колко вълнуващо!

Никълъс повдигна вежди.

— Можеше да проявиш малко симпатия към мен, преди да се развълнуваш толкова за водача на контрабандистите и за тайния вход — каза той със закачлива нотка в гласа.

Тя направи физиономия.

— Вече напълно се възстанови. А и си е вълнуващо да знаеш, че към мазето има таен вход. Не можеш да го отречеш! О, Ник, помисли си само — вход, за който никой друг не знае освен водачът им. — Очите й искряха. — Не е за приказване какво можем да открием.

— Направо си непоправима! — засмя се той. — Но съм съгласен — трябва да намерим този таен вход.

Усмихнаха се един на друг и помежду им премина електричество.

— Ще ми позволиш да помогна в търсенето, нали? — с надежда попита тя.

Изражението на Ник се промени.

— Мисля, че да — съгласи се той против волята си и крайно изненадан от себе си. — Но първо трябва да ми дадеш дума, че няма сама да тръгнеш на разузнаване.

Тес нетърпеливо кимна.

— Имаш я. Кълна се! Кога започваме?

Никълъс внезапно се прозя.

— Боя се, че не веднага. След тежката вечер предполагам, че ще се събудим чак към обяд. Така че засега ще ти пожелаая лека нощ и ще се видим в ранния следобед. — Хвърли й предупредителен поглед. — И никакви самоинициативи преди да съм дошъл.

— Да, да — отвърна радостно тя, доволна, че й беше разрешил да му помага.

Целуна я продължително и си тръгна. Като остана сама в кухнята, Тес не знаеше да се радва или да се тревожи от това, че той не пожела да прекара остатъка от нощта с нея.

Излезе от кухнята намусена и се отправи към стаята си. След като бандитите бяха идвали и открили Никълъс, вече нямаше смисъл да е толкова предпазлива. В стаята беше хладно и тя запали огън. Погледна леглото с досада. Трябваше да е около пет часа през нощта и, въпреки че прекара будна почти цялата нощ, Тес се съмняваше, че ще може да заспи.

Запали няколко свещи и закрачи из стаята. Новината, че има таен вход към мазето я очарова, а също и това, че Никълъс не възразяваше да го придружи в търсенето.

Най-накрая седна пред огъня, твърде възбудена и нетърпелива за приключения, за да заспи. И както си седеше, почти неусетно я обзе чувството, че преди също бе седяла в тази стая в очакване на новия ден...

Потрепера — тези странни откъслеци памет не ѝ харесваха много. Дали бяха поглед към миналото ѝ или нещо друго? Имаше усещането, че не изживява собственото си минало, а това на някой друг. Дали беше човек, когото познаваше?

Чувството на близост, на познатост беше толкова силно, че я притискаше, подлъгваше, молеше, настояваше да си спомни. Безпомощно огледа стаята, като се мъчеше да открие някакво обяснение за странното си чувство. За момент погледът ѝ се плъзна по леглото, на което тя и Никълъс се бяха любили вчера следобед, ярките цветове на копринените завивки бяха леко избелели от времето... Като в транс Тес седеше и гледеше леглото, а пред слисания ѝ поглед се появиха призрачните фигури на мъж и жена, които поразително приличаха на нея и Никълъс. Седяха на колене върху леглото един срещу друг — нежно се прегърнаха и се целунаха със силна страст. Като омагьосана Тес не можеше да свали очи от тях — сякаш гледаше себе си и Никълъс.

Призрачните фигури се изпариха. Силно изпращяване на съчките в камината я стресна и развали магията — върху леглото имаше само купчина разхвърляни завивки.

Погледна към огъня и разтърси глава, като че ли искаше да дойде на себе си. Дали не полудяваше? Отново огледа стаята и се намръщи. Имаше нещо в тази стая, в кулата... Бяха ѝ толкова познати и все пак беше сигурна, че никога преди не е била тук.

Неочаквано огънят се разгоря, шумно запраща, пламъците се издигнаха, като че духнати от вятър и това привлече вниманието ѝ. Погледът ѝ се плъзна по каменната облицовка на камината. Нещо по-силно от нея я накара да стане и да се приближи. Протегна ръка към един ръбест камък, който бе забелязала по-рано и започна да го дърпа. За нейна изненада той се помръдна и падна в ръцете ѝ. Очите ѝ блестяха; след миг пред погледа ѝ се откри черна дупка. Взе една свещ

и я приближи. На мъждукащата светлина различи стара малка метална кутия, скрита навътре. Сърцето ѝ започна лудо да бие и Тес с треперещи ръце я извади от мястото, където бе стояла кой знае колко време — може би десетилетия, дори векове...

Остави свещта на масата и се отпусна на стола близо до огъня, като здраво стискаше кутията с една ръка. Сърцето ѝ все още биеше силно и тя остана за дълго време неподвижна, вгледана в неочакваната си находка.

Пое си дълбоко въздух и с едно бързо движение я отвори. За нейно разочарование в нея нямаше нищо друго освен малък тефтер с кожена подвързия. Изведнъж ѝ стана любопитно какво ли е съдържанието му. Някой си беше направил труда да го скрие доста добре от чужди погледи. Защо беше толкова важен, че собственикът му се беше погрижил да го сложи на толкова потайно място?

Тес го взе в ръце и го разгърна. Страниците бяха изписани с черно мастило — приличаше на дневник. Погледът ѝ падна на датата на страницата, където беше отворила — 5 октомври 1742 г.:

Снощи тя отново дойде при мен — въпреки обета, който си дадохме да не се виждаме повече. Тази тайна и бърза любов разбива и двама ни и все пак, о Боже, не мога, дори и да обричам душата си на вечен огън, да се откажа от тази жена! Обичам я безумно — тя е другата ми половина. Ако не я видя отново — усмивката ѝ, прекрасното ѝ лице, ако не я прегърна, целуна или не усетя тялото ѝ да се движи под моето, ще умра. Но става твърде опасно — съпругът ѝ, проклетникът, подозира...

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

С треперещи пръсти Тес затвори кожения тефтер. Не можеше да чете по-нататък. В изписаните ситно думи имаше нещо толкова лично, че тя се смути — като че ли надничаше в най-интимните чувства на някой непознат. Все пак... имаше нещо... нещо ѝ се наби на очи. Погледна отново датата — 5 октомври 1742 г.

Какво значение можеше да има тази година за нея? Дата отпреди седемдесет години? Можеше да се досети какъв е бил собственикът на дневника по почерка и съдържанието — определено образован човек, а не портиер. А не спомена ли Никълъс, че един от роднините му бе построил кулата за своята любовница? Трябваше да е някой от прадедите на Никълъс. Но кой от всичките? Дядо му? Прадядо му? А жената — коя ли беше тя?

Внезапно я налегна неустоима дрямка и тя усети, че очите ѝ щипят от безсъние. Примигна — наистина беше много изморена. Остана загледана в дневника още няколко минути — искаше ѝ се да чете по-нататък, да узнае нещо повече за собственика му, макар че имаше нещо неприлично в това да се ровиш в чужди тайни. Нуждаеше се от сън.

Върна малкото тефтерче в металната кутия и я постави на мястото ѝ, след това сложи и камъка. Това е невероятно, помисли си Тес като отстъпи от камината; ако някой не знаеше, че има таен отвор, никога нямаше да бъде открит. Камъкът пасваше идеално с другите и по нищо не личеше, че има ниша. Това правеше още по-странен факта, че тя го забеляза...

Отново се прозя и тръгна към леглото. Свали пенъора си и се сгуши под дебелите завивки. Замисли се за дневника. Трябваше да каже на Никълъс, когато се видеха следващия път... Това беше последната ѝ мисъл — заспа дълбоко след по-малко от секунда.

Никълъс се върна в имението Шерборн и успя безшумно да се качи до стаята си. Свали прогизналите си дрехи, загърна се с копринения си тъмночервен халат и си напълни чаша с бренди. Седна до огъня и започна да прехвърля в главата си събитията от тази вечер.

Не можеше да се оплаче, че му е било скучно. Дори вечерята на баба му се оказа доста интересна. Внимателно докосна мястото, където все още го болеше.

Фактът, че имаше друг вход към мазето беше доста обезпокоителен, както и това, че контрабандистите го откриха, докато ги шпионираше. Сега щяха да внимават двойно повече и едва ли щяха да са толкова глупави, че да продължат да използват кулата за скривалище. Никълъс въздъхна за пропуснатата възможност, допи брендите и си легна. Заспа на минутата.

Събуди се едва към обяд и предполагайки, че Доли също е спала до късно, реши, че няма смисъл да бърза, за да отиде при нея. Следобед щяха да имат достатъчно време, за да започнат проучването си.

С кафето Лъвджой му донесе и някои добри новини: бележката му до Роксбъри беше тръгнала преди часове, а Атина и баба му бяха отишли на покупки и да посетят приятели в Ромни и щяха да се върнат по здрач.

Като си спомни за бележката до Роксбъри, Никълъс се намръщи — трябваше веднага да изпрати още една, в която да опише последните събития. Подаде я на Лъвджой.

— Боя се, че ще трябва още един от слугите на баба ми бързо да потегли за Лондон. Добре, че тя не е тук — иначе щеше да ме засипе с въпроси за изчезващите слуги.

Благоприятното пътуване беше предизвикано от желанието на баба му да си купи някакъв специален цвят мулине, за да завърши бродерията си и от една отдавнашна покана да посети приятелката си лейди Трокмъртън. Лъвджой му предаде още, че ако времето се влошало, двете жени щели да останат да нощуват там. Новината, че през следващите двадесет и четири часа ще принадлежи само на себе си, доста го зарадва — поне успя за миг да забрави някои проблеми, които не му даваха мира.

Когато избра кулата, за да настани любовницата си, Никълъс не беше предвидил какви хитрости ще трябва да проявява, за да се

измъква и да отива при нея. Палас вече знаеше, че е отворил кулата и той се примири, че тя все някога щеше да разбере причината. Потрепера. Може би се държеше като страхливец, но предпочиташе баба му да не научава, че безсрамно е настанил жена в семеен имот. Трябваше по-добре да обмисля положението, печално се укори той. Сега, когато вече беше твърде късно знаеше, че е трябвало да настани Доли в уютна малка къщичка в Хайт или Ромни — но не и под носа на баба си. Но стореното — сторено и той знаеше, че на Палас няма да се хареса фактът, че има любовница, а това къде я беше настанил. Жените, помисли си той като потъна по-дълбоко в голямата вана, са истински дяволи!

Малко след един часа следобед слезе в трапезарията да закуси. Сервираха му препечен бекон, пресни бърбечета, печен телешки врат, бъркани яйца и сладки кифли, още топли от печта. Когато привърши закуската, си наля още една чаша кафе и изпружи крака. Отпочинал, с пълен стомах, Никълъс се чувстваше доволен в този момент и единственото нещо, което можеше да направи денят му идеален, беше Доли, седнала на другия край на масата.

Стори му се, че за разлика от другите му любовници, тя много добре щеше да пасне на имението Шерборн. Имаше особено излъчване... Никълъс се намръщи. Бог знаеше какво са си мислили роднините ѝ, когато са я оставили в „Черното прасе“.

Докато си седеше така и наблюдаваше през прозореца есенния пейзаж, той се запита, не за първи път, кога ли семейството ѝ щеше да му се представи. Досега трябваше да са разбрали, че той няма намерение да се жени за нея. Беше странно, че още не са се появили да настояват за някаква компенсация — все пак главната цел на плана им сигурно са парите. Беше съгласен да им даде прилична сума, а когато историята с Доли приключеше, щеше да се погрижи и за нея. Неспокойно се размърда, не искаше и да си помисли за деня, в който тя щеше да напусне живота му. Все едно, раздразнено си каза той, дотогава има много време.

В този момент в стаята влезе Билингам и разсея мислите му.

Билингам се поклони величествено, външността му беше както винаги безупречна. Поднесе на Никълъс сребърна табла с две визитни картички.

— Сър, имате посетители.

— Ами да, разбира се, че има посетители! — чу се раздразнителен глас откъм коридора и в трапезарията влязоха двама елегантни господа. — Щяхме да бъдем и по-скоро тук, ако не беше толкова строг, старче. Знаеш, че Ник веднага би ни приел, така че нямаше нужда да ни пробутваш измислицата, че си щял да провериш дали приемал посетители. Освен това ние не сме точно посетители!

Билингам притвори очи, като че ли от болка.

— Сър, както виждате, барон Рокуел и брат му са се отбили.

Никълъс се усмихна.

— Да, виждам. Благодаря ти, Билингам. О, и може ли да помолиш Кук да приготи още храна. Приятелите ми без съмнение са гладни.

— Всъщност да — отвърна Александър Рокуел, като небрежно подаде пелерината и ръкавиците си на Билингам и свойски се настани на един стол до Никълъс. — Мина доста време откакто ядохме онази жалка закуска по пътя тази сутрин. Кълна се — мога да погълна и кон! О, Ник, мислим да останем за известно време — няма проблеми, нали? Том ще ти разкаже всичко.

Никълъс се усмихна на иконома си.

— Нали ще се погрижиш да се приготвят две стаи за барона и брат му? А също и за слугите им.

— Разбира се — сковано отвърна Билингам и излезе от стаята.

С блясък в очите Никълъс погледна двамата си приятели, които удобно се бяха настанили на масата до него. Дрехите им бяха стилни — тъмносини сака, кожени панталони и излъскани черни ботуши. И, разбира се, бели колосани вратовръзки.

Лорд Рокуел беше забележително елегантен мъж със сламеноруса коса и светлосини очи и беше учудващо, че заможен човек като него беше стигнал четиридесетте и още не се беше оженил. Александър — брат му, не беше чак толкова привлекателен, но не беше и за пренебрегване. Той нямаше титла, но богатството му беше почти толкова голямо и беше също така висок и строен. Въпреки че къдравите му бакенбарди бяха кафяви и очите му не притежаваха привлекателната бистрота на тези на брат му, беше успял да накара доста девизи да се надпреварват за вниманието му. За ужас на майките-сватоснички, Александър навърши тридесет и шест през март

и, също като брат си, не показваше никакви признаци да изостави забавленията и да си намери съпруга.

Никълъс познаваше и двамата откакто се помнеше. Барон Рокуел всъщност беше приятел на Рандъл, но беше по-сърдечен от предишния граф и винаги намираше време да обърне малко внимание и на младия Ник. Всъщност именно Том, за раздразнение на Рандъл, беше завел Ник на първия му професионален бокс и дори напътстваше нетърпеливите и несигурни стъпки на Никълъс и Александър в доста по-неприлични начинания...

Ник и Александър станаха неразделни приятели от момента, когато се запознаха в имението Корнуел на Рокуел; семействата им дружаха и по едно време имаше големи надежди, че Том ще направи предложение на Атина. За щастие баронът успя да избегне тази зловеща съдба, помисли си с усмивка Никълъс.

Двете по-млади момчета ходиха заедно на училище и дори служиха заедно в армията, но за кратко. Александър се отегчи от военната кариера и след като нямаше нужда да си изкарва прехраната, за разлика от Ник, се отказа от чина си няколко години по-рано. Братята Рокуел бяха сред първите, които радостно приветстваха завръщането на Ник в Англия.

Въпреки че не бяха известни със сдържаността си, Рокуел се задоволиха с приятен разговор, докато не сервираха храната и напитките. Едва когато слугите излязоха, Александър каза:

— Вече си мислех, че тия хора няма да ни оставят насаме! Не че не ми е приятно да видя колко добре обучен е персоналът ти — но имаме проблем и не можем да говорим пред слугите!

Никълъс си наля още една чаша кафе и вдигна въпросително вежди.

— Проблем? Какъв?

— Много сериозен — раздразнено отвърна лорд Рокуел. — Проклетият Авъри! Ужасно ми се иска войските на Бони да го бяха пратили по дяволите!

— Каквото е и моето желание — каза сухо Ник. — Но какъв проблем може да ви създава Авъри?

— Племенницата ми — мрачно каза Рокуел и тревога се появи върху обикновено слънчевото му лице.

— Наследницата? Теа? Теда? Или нещо такова — запита Никълъс.

— Тес, съкратено от Тереза. Кръстена е на прабаба си. Онази, която избягала с дядо ти — обясни Александър.

— Знам коя е. И защо тя да ви е проблем? Да не е избягала с учителя си по танци или е нещо още по-скандално?

Докато отхапваше от парче печен телешки врат с горчица, Том каза:

— Де да беше толкова просто. Работата е там, че Авъри иска да се ожени за нея. Погледни го от наша гледна точка — не можем да понасяме Авъри, също като Тес. Не искаме да се обвързва с гадняр като Авъри!

— Да, разбирам проблема ви, но тя ви е племенница, защо просто не я отведете в Корнуел?

— Не можем — лелите... — отвърна Александър.

Никълъс изглеждаше напълно объркан.

— Лели? А те какво общо имат с това?

— Те са две и Тес не иска да ги изостави. Това стиснато копеле Грегъри не им остави почти никакви средства. Зависят от Авъри. Тес твърди, че Авъри ще ги унижава, ако тя не е там да го възпира.

— Ами тогава — вие сте достатъчно гостоприемни — купете им къща и ги настанете там заедно с Теа, т.е. Тес, така ще са далеч от Авъри. Какво по-лесно от това?

— Имат принципи, лелите, особено Хети — кисело отвърна Александър. — Не позволяват на Тес да харчи парите си за тях, още повече ние нашите, за да ги освободим от Авъри.

— Е, тогава просто ще трябва да обясните всичко на Тес и за нейно добро ще я накарате да дойде с вас в Корнуел. Ако положението на лелите стане непоносимо, мисля, че ще можете да надвиете принципите им.

Барон Рокуел погледна проникателно Никълъс.

— Някога срещал ли си Тес?

— Том, тя е Мандъвил! Ти как мислиш? Не бих я разпознал дори и да почука на външната врата.

— Там е работата — мрачно отвърна Том, — че ако познаваше Тес, щеше да знаеш колко глупаво е предложението ти. Не можеш да я

накараш да отиде никъде, ако тя сама не иска. Няма да изостави лелите си. Доста твърдоглава е нашата Тес.

Никълъс го стрелна с поглед.

— На колко години е тази ваша племенница, все пак?

— През април навърши двадесет и една.

— Боже мой! — сприхаво измърмори Никълъс. — Защо по-рано не сте се заели с нея? Или поне да я омъжите като е свършила училище? Ако толкова се тревожите да не би Авъри да се ожени за нея, намерете подходящ човек, който ви харесва и я оженете. Така съпругът ѝ ще я научи да уважава мъжкия авторитет и той ще се погрижи за лелите.

Рокуел и Александър се спогледаха. Настъпи тишина. Рокуел уверено се наведе напред.

— Вече мислихме за това — направи пауза, погледна брат си и бързо каза: — Мислим, че ти си подходящ за Тес!

Никълъс погледна двамата си приятели невярващо.

— Мислили сте... какво? Като знаете охладнелите отношения между Талмъдж и Мандъвил, вие сте смятали, че аз може би... — въпреки усилията си той повиши глас — ще искам да се ожения за Тес Мандъвил! Мили Боже! Да не сте си изгубили ума?

— Казах ти, че няма да му хареса — обърна се Александър към брат си.

— Ами тогава имаш ли по-добра идея? — измъчено отвърна баронът.

— Не казах, че идеята е лоша, а само, че на него няма да му хареса — замислено рече Александър.

— Идеята е направо абсурдна! — отвърна Никълъс засегнат.

Двамата братя го погледнаха невинно.

— Помисли, Ник — твърдо настоя Александър. — Освен онова копеле Грегъри, е, и Авъри разбира се, във вените на останалите Мандъвил тече добра кръв. Имат и добри връзки. Семейството е уважавано. Тес е едно прекрасно малко същество — и тъжно призна: — Е, не е покорна, момичето е с характер. — После изведнъж лицето му светна. — Но има голямо наследство. Ти имаш нужда от съпруга, а тя — от съпруг. Добре ще е, ако се съберете.

— Няма да се женя за проклетата ви племенница! — процеди Никълъс през зъби.

Александър въздъхна и погледна брат си.

— Казах ти, че няма да му хареса.

Баронът, обикновено приятен и тих човек, погледна обичания си брат със силно недоволство.

— Стига си го повтарял! Знам, че не му харесва, но ако не се ожени за нея, тогава какво ще правим?

Никълъс малко се поуспокои, напомни си, че отдавна е приятел с Рокуел и би трябвало да е свикнал на странните им идеи.

— Защо не отидете да поговорите с Тес? Разкажете ѝ за опасенията си. Ако е разумна млада дама, ще разбере опасността, в която се намира..., освен ако не иска да се ожени за Авъри.

И двамата Рокуел поклатиха глави.

— Не може да го понася — отвърна баронът.

— Тогава просто ѝ кажете, че ако не иска да се компрометира, ще трябва да последва съвета ви и да се премести заедно с лелите си в Корнуел — разумно предложи Никълъс.

— Искахме, но не можем. Казахме ти, че имаме проблем — възмутено каза Рокуел. — Авъри не ни пуска да я видим! Днес вече бяхме там. Мястото е заключено по-здраво и от девствен колан. Показва се само отвратителният му прислужник Лоуъл. Не пожела дори да ни пусне вътре! Казва, че господарят му е заминал за Лондон, което вероятно е блъф, и че дамите не приемали посетители! — светлосините му очи пламнаха. — Посетители! По дяволите, та аз съм ѝ чичо! Тя знаеше, че ще идваме. Писах ѝ, че пристигаме днес. За дълго. Споменах, че ще заминем за Корнуел по Коледа.

Въпреки че си каза, че не е негова работа, че няма да се меси, особено в работите на някой с името Мандъвил, Никълъс усети първите признаци на тревога за Тес Мандъвил. Знаеше от собствен опит, че Авъри е безскрупулно копеле — в Португалия беше разрушил едно прекрасно семейство — и сега почувства как старият гняв и ужас се върнаха в него. Ако новият барон бе решил да се ожени за племенницата на Рокуел, то тя със сигурност се намира в опасност.

— Възможно ли е Авъри да е прочел писмото ти? — внезапно попита той.

Двамата братя го погледнаха смаяно.

— Защо не — бавно отвърна баронът. — Ако е пристигнало, когато Тес не си е била вкъщи. Авъри си е достатъчно голям мошеник,

за да чете и чужди писма.

— Ако е знаел, че ще идвате и ако наистина иска да се ожени за Тес, по нейна воля или не, то новината за неочакваното ви пристигане трябва да го е вбесила. Не е нужно да е гений, за да разбере, че сте чули разни слухове в Лондон и идвате да проверите как стоят нещата. По съдържанието на писмото става ясно, че докато сте тук племенницата ви ще бъде непрекъснато в компанията ви... и под ваша закрила. Авъри е узнал също, че планирате да я отведете в Корнуел и че посещението ви ще продължи до края на годината — дори и по-дълго. През това време бихте могли да я убедите да не се връща в имението Мандъвил. Това не би се харесало много на скъпия ни Авъри.

— Проклет да е! — извика гневно Александър, сините му очи пламтяха. — Ако това копеле е посегнал на Тес или Хети, аз ще... — и думите секнаха върху устните му.

Никълъс се намръщи.

— Знаете ли, че е възможно Лоуъл да казва истината — че Авъри е в Лондон. — Когато и двамата го погледнаха, той добави: — Преди няколко дни се разминах с него на път за тук. Беше сам и караше бясно в посока към града. Но ако Авъри е в Лондон, защо тогава дамите не искат да ви приемат?

Настъпи ужасяваща тишина. Александър пребледня и едва преглътна.

— Не мислиш, че е убил Хет... тях, нали?

— Въпреки че е напълно способен на убийство — мрачно отвърна Никълъс. — Не мисля, че е в негов интерес да убива младата дама, за която иска да се ожени. Нито пък лелите ѝ — поне не и докато не си осигури наследството ѝ. Мисля, че трябва да се срещнете с Тес колкото е възможно по-скоро.

— Знаем това — промърмори Александър. — Дори имаме и план.

— План ли? — разтревожено попита Ник. Семейство Рокуел бяха известни с привлекателната си външност, но не и с високия си интелект. — Какъв план?

Братята радостно се спогледаха.

— Чакаме до след полунощ и нахълтваме в къщата. Намираме дамите и ги отвеждаме. Просто!

— Да предположим, че Авъри го няма, какво си мислите, че ще направят Лоуъл и другите слуги като ви чуят да влизате в имението, а?

— Ще спят, разбира се — обнадеедено произнесе Александър.

Тогаваш се намеси Рокуел.

— Работата е там, Ник, че се нуждаем от помощта ти. Имаш опит и знаеш как да се вмъкваш и измъкваш от разни места без да те усетят. Помислихме си, че ще ни помогнеш.

Никълъс притвори очи. Да, само Рокуел можеха да замесят приятелите си в подобен шантав план, нито пък щяха да се поколебаят да се включат в такъв, ако ситуацията беше обратната. Ник знаеше, че въпреки причините да им откаже — а те бяха няколко — щеше да направи всичко възможно, за да им помогне.

Въздъхна.

— Ще ви помогна при едно условие. Да правите точно каквото ви кажа и когато ви кажа. Никакви импровизации. Закълнете се!

И двамата го направиха с готовност и в следващите няколко минути изготвиха плана за нападение на имението Мандъвил. Никълъс им каза, че да влязат вътре е най-лесната работа, но след това нещата се усложняваха. За щастие Рокуел бяха гостували няколко пъти в имението и бяха запознати с разположението на стаите, което им спестяваше лутането. Най-големият проблем бяха дамите: ако ги държаха заключени, от Никълъс и Рокуел зависеше не само да ги освободят, но и да намерят място, където да ги скрият.

По очевидни причини имението Шерборн не можеше да им предложи убежище. В избора на място трябваше да избегнат и евентуален скандал. Въпреки че Рокуел по принцип не бяха твърде дискретни, не искаха да се разнасят никакви слухове за племенницата им и за бягството тази вечер. Така че не можеха да заведат жените където и да е.

Никълъс въздъхна — решението беше точно под носа му, ако Доли се съгласеше за няколко дни да поеме ролята на прислужница. Сви устни. Нямаше да ѝ е толкова трудно — нима в нощта, когато се запознаха не беше точно такава? Решението беше взето — Тес Мандъвил и лелите ѝ щяха първоначално да бъдат настанени в кулата. Усмихна се. Баба му може и да не харесваше Мандъвил, но би одобрила по-скоро тяхното присъствие, отколкото това на любовницата му. Никълъс поклати глава. Кой би помислил, че ще

дойде време да е благодарен на Мандъвил? Поне за момента присъствието им му служеше като извинение за отваряне на кулата.

Когато свършиха с изготвянето на плана, Никълъс осъзна, че намеренията му за следобед драстично се бяха променили. Трябваше лично да обясни на Доли необходимостта временно да се изнесе от стаята си и да се пренесе долу при слугите. Погледна двамата мъже, които удобно се бяха разположили на масата до него — изглежда нямаше да може скоро да се освободи. Стана и помоли да го извинят за няколко минути. В стаята си бързо написа бележка до Доли, в която ѝ казваше, че е възпрепятстван, но по-късно през деня ще отиде да я види. Молеше я в никакъв случай да не тръгва на разузнаване сама и ѝ обещаваеше, че колкото се може по-скоро двамата ще отидат да търсят тайния вход.

Предаде бележката на Лъвджой с думите:

— Погрижи се младата дама да получи това. И го направи дискретно. Смятам, че не е нужно да ти казвам, че не искам баба ми и сестра ми да се месят в личния ми живот.

Лъвджой се изчерви и го погледна възмутено.

— Извинете, сър! Не съм аз този, който се е разприказвал! Беше глупавата Джени — дойде да вземе някои неща оттук и преди да успее да я предупредя, тя вече седеше на масата в кухнята и разказваше за новините в кулата. Когато останахме насаме ѝ се скарах и мисля, че повече няма да се повтори.

На Тес не ѝ се понрави съдържанието на бележката. Също като Ник беше станала доста късно. Имайки предвид това, тя се облече и закуси бързо, и го очакваше да дойде всеки момент. Минаха няколко часа, а той все не идваше и нетърпението на Тес растеше; затова и съдържанието на бележката толкова я разочарова. Разбра колко много бе очаквала пристигането му; разбра също и това, че ако останеше негова любовница трябваше да се научи да приема факта, че много пъти плановете му относно нея можеха внезапно да се променят. Намръщена закри из гостната. Нямаше да седне и да тъгува за отсъствието му, нито да проучва тайния вход — беше дала дума. Тогава какво да прави цял следобед?...

Като погледна през прозореца и видя слънчевия ден мигновено взе решение — щеше да отиде на разходка. Наметна шарен кашмирешал около раменете си и каза на Роуз, че излиза. Не знаеше накъде ще се отправи, но искаше да се поразтъпче и да подиша чист въздух. Нямаше търпение да излезе за малко от кулата и си призна, че иска да огледа наоколо, за да види дали нещо няма да ѝ се стори познато.

Тръгна бодро надолу по пътя, като любопитно се оглеждаше. Не се надяваше веднага да разпознае къща или градина, таеше надеждата нещо да ѝ напомни за дома — където и да беше той!

Беше вървяла около половин миля, когато през дърветата и храстите забеляза стара ябълкова градина. Любопитна, Тес се отклони от пътя и като вдигна полите си, за да не ги изцапа, си проправи път към няколкото стари ябълкови дървета.

Градината не събуди у нея никакъв спомен, но беше приятно местенце и тя поостана там. Изведнъж почувства някаква тревога да се разлива по тялото ѝ. Неизвестно защо ѝ се стори, като че ли градината и гората я притискат и внезапно ѝ се прииска да не е сама, около нея да има и други хора.

Без да се обръща назад, Тес забърза към гората, която я отделяше от пътя. Въпреки че бързаше, тя разбра, че някой я преследва!

Сърцето ѝ заби силно и тя се впусна в лудешки бяг. Пътят беше само на няколко метра от нея, когато внезапно около врата ѝ започна да се затяга копринена панделка. Тя едва не се строполи на земята от изненадващото нападение — диво се бореше, въртеше се, риташе, дърпаше с ръце панделката, която безмилостно се връзваше във врата ѝ.

Изминаха няколко минути, в които Тес и нападателят ѝ се бореха мълчаливо, но опитите ѝ да се измъкне бяха неуспешни. Панделката жестоко прерязваше нежната кожа на шията ѝ, дробовете ѝ сякаш изгаряха, а пред очите ѝ танцуваха черни петна. Изпълни я ярост — нямаше да позволи животът ѝ да свърши по този начин! Като луда удвои борбата си за въздух, за живот, но напразно. И тогава ѝ се стори, че наистина ще умре... без да знае коя е, от ръката на непознат нападател, неизвестно защо, на място, което ѝ беше непознато...

После я обгърна тъмнина и всичко стана черно.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

— О, мис! Мили Боже! Не умирайте! Томас? О, Том, побързай!
— извика Роуз Лайдлоу разтревожено.

Роуз бе седнала на земята, а отпуснатото тяло на Тес лежеше в скута ѝ. Тя нервно се огледа наоколо, но не видя нищо застрашително. И все пак, невероятно, но преди няколко минути някой се беше опитал да убие любовницата на графа!

Чу бързи стъпки, след това и гласа на съпруга си. С облекчение видя Том и брат му да си проправят път през дърветата и храстите, които ги разделяха. Когато стигнаха до нея и видяха отпуснатото тяло в ръцете ѝ, двамата останаха без дъх.

— Какво стана? — попита Том. — Да не е припаднала?

Безмълвно Роуз им показва тъмночервената ивица, врязана в шията на девойката.

— Да не искаш да кажеш, че някой се е опитал да я убие! — извика недоверчиво Джон.

— Не знам какво стана — отвърна Роуз почти през сълзи. — Мис каза, че иска да отиде на разходка и след като излезе, аз си помислих, че понеже околността не ѝ е позната, е редно да я придружа. Казах на майка ти къде отивам и тръгнах след нея.

Нежно отметна един от огнените кичури от бледото лице на Тес и продължи с треперещ глас:

— Щом не я видях на пътя се разтревожих, а после си спомних за старата ябълкова градина и си казах, че сигурно е решила да... — очите ѝ се разшириха от ужас. — О, Том! Беше ужасно! Погледнах насам и ги видях — мис се бореше с всички сили, а един господин — висок, с пелерина като на господаря, стоеше зад нея и я душеше с тази панделка — преглътна сълзите си прислужницата. — За секунда останах вцепенена, не можех да повярвам на очите си и после мис като че ли се отпусна и се свлече. Сигурно съм извикала, защото господинът ме погледна. О, толкова се изплаших, че ще се затича към мен, но той просто я пусна на земята и се скри в гората.

Двамата мъже клекнаха до жените и докато Том успокояваше съпругата си, Джон се увери с облекчение, че младата дама, въпреки че беше в безсъзнание и с доста ожулен врат, е жива. Том помогна на Роуз да се изправи, а Джон вдигна лекото тяло на Тес на ръце и всички забързано се отправиха към кулата.

Когато пристигнаха, в кухнята настъпи бъркотия. Сара и Джени изплашени се вайкаха, а другите набързо им обясняваха какво се беше случило. Единственото нещо, което донякъде ги успокояваше бе, че Тес все още дишаше.

Не искаха дори за миг да я оставят сама, затова ѝ приготвиха легло в кухнята. Все пак това беше сърцето на къщата и всичко необходимо за един болен беше под ръка. Едва когато я настаниха се сетиха, че трябва да уведомят графа за ужасния инцидент. Джон — с мрачно лице и кама във вътрешния джоб, тръгна за имението Шерборн. Някой беше нападнал мис, но нямаше да се измъкне невинен, ако опитахше да измери силите си с него!

В имението доста трябваше да спори с чичо си Билингам, че трябва да види графа незабавно и то насаме. Неохотно и мърморейки, Билингам най-накрая отиде да потърси Никълъс.

Ник се изненада, когато икономът му прошепна, че в кабинета му го очаква посетител, който настоява да го види веднага, но не го показва. Извини се на братята Рокуел и ги остави да играят билиард — така убиваха часовете, докато станеше време да тръгват за имението Мандъвил.

Като отвори вратата и видя лицето на Джон, Никълъс почувства сякаш буца в гърлото си. Нещо ужасно се беше случило с Доли! Знаеше го с всяка фибра на тялото си и мисълта, че може да е наранена го изпълни с истински ужас. Никога през живота си не беше изпитвал подобно нещо — дори и в ситуациите, когато бе рискувал собствения си живот.

Секундата, в която вратата се затвори зад иконома, Никълъс грубо го попита:

— Доли? Ранена ли е?

Джон бързо му разказа какво се беше случило. Новината, че Доли е в безсъзнание, но жива, го успокои донякъде.

Историята на Джон звучеше невероятно и за няколко минути Никълъс го гледа с недоверие. Мили Боже! Та това беше селската

провинция Кент, не престъпният Лондон! Защо, по дяволите, някой ще иска да убива любовницата му? Нямаше причина... Внезапно присви очи. Контрабандистите! Дали не бяха нападнали Доли, за да го накарат да напусне кулата? Дали нападението не беше предупреждение? Разгневен изгони тези съмнения от главата си. В момента причините нямаха значение, а само фактът, че някой се беше осмелил да удари жената, която той смяташе за своя. Отново го изпълни гняв. Ръцете му се свиха в юмруци и за миг си помисли за удоволствието, което щеше да изпита като се изправи пред глупака, който беше ударил беззащитна жена.

Внезапно му се прииска да види Доли, сам да се увери, че е наистина жива. Направи знак на Джон да го последва и двамата излязоха от стаята. След по-малко от пет минути възседнаха два коня и бързо се отправиха към кулата.

Докато яздеха, Никълъс се опитваше да контролира емоциите си. Не искаше да мисли за това какво се беше случило с Доли или как би се чувствал, ако новините на Джон бяха лоши — ако нападателят ѝ беше успял и тя беше мъртва... Побиха го тръпки и той отклони мислите си от посоката, която бяха поели против волята му. Единственото, което имаше значение бе, че тя е жива и че трябва да е при нея колкото се може по-скоро.

Кулата се показва и Никълъс изведнъж спря коня си. Подаде юздите на Джон, скочи в движение и се затича към вратата. Като луд нахлу в кухнята, но се стъписа при вида на Доли, която подкрепяна от Сара, с труд преглъщаше топло мляко.

Тя беше жива! Като се бореше с обърканите си чувства, Никълъс за миг остана загледан в нея. После бавно, вече възвърнал пословичното си самообладание, пристъпи прага.

Леглото на Тес, отрупано с много възглавници и завивки, беше в единия край на кухнята, близо до камината. Джени и Роуз се занимаваха с търкането на някакви съдове, из въздуха се носеше мирисът на печен хляб, а Сара със загрижено лице се суетеше около Доли. Никълъс почти не забелязваше другите жени, погледът му беше прикован върху слабичката фигурка на Доли. Като я видя седнала в леглото, с разпилени огненочервени къдрици около бледото лице, почувства, че страхът му се изпарява. Тя бе в сигурни ръце!

Опита се да каже нещо като приближи леглото ѝ, но върху устните му играеше закачлива усмивка, а гласът му прозвуча дрезгаво.

— Разбрах, че този следобед си имала приключение — предполагам това ще ми е за урок да не те оставям сама.

— Ник! — извика Тес; очите ѝ се насълзиха при вида му. Не беше осъзнала колко отчаяно ѝ се искаше да го види, докато той не се появи.

Мигновено се отпусна до нея и нежно я прегърна. Забравил за всичко друго освен за крехката жена в прегръдките си, той я задържа продължително, лицето ѝ бе сгушено в топлата му яка, къдриците ѝ гъделичкаха устните и носа му. Ако нещо ѝ се беше случило... Притиснал по-силно и болезнено преглътна.

— Как се чувстваш? Наистина ли си добре?

— Гърлото ужасно ме боли, ръцете и краката ми треперят, но като изключим тези подробности, вече съм добре.

Никълъс неохотно я пусна да се облегне на дебелите възглавници, които Сара ѝ беше подредила. Погледна я, искаше да провери истинността на думите ѝ. Наистина изглеждаше добре, освен червената линия върху нежния ѝ врат. Едва в този момент той проумя какво беше преживяла Тес и от какво се беше измъкнала. Някой несъмнено се бе опитал да я убие! Отново изпита гняв, но го отблъсна — сега той нямаше да му помогне. Не, в този момент се нуждаеше от ясен ум. Логична мисъл. Премерени емоции. План. Трябваше да открие нападателя ѝ. Едва тогава щеше да позволи на разгневения звяр в себе си да излезе наяве...

Придърпа един стол до леглото и задържа ръката ѝ.

— Искаш ли да поговорим за това? — попита я нежно той.

Тес се намръщи.

— Не искам, но знам, че трябва. О, Никълъс, беше толкова невероятно! Както си вървах и в следващия момент... — очите ѝ се разшириха като си спомни ужаса.

Той приближи ръката ѝ до устните си и нежно я целуна.

— Шшт. Не е нужно веднага да ми разкажеш какво се случи. Ще говорим после за това, когато дойдеш на себе си.

Тес кимна.

— Главата ме боли ужасно. Май я ударих на нещо, когато се свлякох на земята.

— Достатъчно — смъмри ги Сара, хвърли строг поглед на графа и подаде на Тес чаша топло мляко, този път подсилено с доста бренди. — Горкото същество едва си отвори очите няколко минути преди да влетите в кухнята. Недейте да ѝ се нахвърляте така с тези въпроси.

Без въобще да се обижда от фамилиарниченето на Сара, Никълъс ѝ хвърли чаровна усмивка.

— Ще последвам съвета ви, мадам. — В очите му искреше закачливо пламъче. — Ще говоря с младата дама, когато вие прецените, че може.

— О, продължавайте, сър! — отвърна тя и развеселено се усмихна. — Държете се така още от малък, господарю Ник — правите точно това, което искате.

Никълъс се разсмя.

— Виновен съм, мадам, но в този случай ще последвам съвета ви.

В този момент Джон отвори вратата.

— Томас? Къде е той?

Отвърна му Роуз, по лицето ѝ се четеше тревога.

— Върна се на мястото, където се случи. Помолих го да изчака вас и Джон, но той искаше веднага да огледа.

Никълъс кимна одобрително.

— След като вие, дами, очевидно се справяте добре, ние ще го последваме да видим какво можем да открием, преди да е станало твърде късно.

Бързо и нежно целуна Тес по устните и излезе. Джон го последва.

След няколко минути съзряха Томас, който се задаваше по пътя срещу тях. Щом го приближиха, той започна да им разказва какво е видял.

— Намерих дървото, за което е бил вързан конят му, но за съжаление нищо повече.

Въпреки това Никълъс искаше лично да види мястото и тримата се отправиха натам. Нямаше какво толкова да се види: стъмваше се, а и на мястото, където се беше борила Доли, нямаше нищо. Последваха Томас зад старата ябълкова гора — нямаше нищо, абсолютно нищо, освен купчина изпражнения, където е бил завързан конят на нападателя. Колко лесно щеше да е, ако беше изпуснал пръстен или

шал с инициали, помисли си огорчено Никълъс. Това бе малко вероятно, но все пак му се искаше да намери следа...

На връщане към кулата той попита:

— Доли не е ли видяла кой е бил? Или може би Роуз?

Томас поклати глава със съжаление.

— Нито една от тях. Това беше първото, което попитах мис веднага щом се свести. Тя каза, че въобще не е успяла да го види — нападнал я е изотзад. Твърди, че бил висок и силен мъж. Роуз, от друга страна, е могла по-добре да го огледа, но пак не може много да ни каже. Носел шапка, която закривала лицето му. Когато отначало го зърнала, главата му била наклонена към Доли, така че видяла само шапката. После той погледнал към нея, но от хрусталаците Роуз не могла ясно да го види. Не го е разпознала, но е сигурна, че е бил джентълмен. Не само заради това, че шапката му била като вашите, но и заради пелерината му. Каза, че ѝ направил впечатление на мъж с положение, не приличал на браконьер или работник.

На Никълъс би му станало по-добре, ако Роуз бе видяла браконьер или някой от местните контрабандисти — би имало повече смисъл. Поне щяха да имат мотив за нападението, ако Доли бе налетяла на човек, който е искал нещо да скрие. Но един „джентълмен“... трудно се вписваше в такъв инцидент...

Но чакай, чакай... Нали и него снощи го нападна не работник с оръфани дрехи, а явно — мъж с положение в обществото.

По лицето му премина тъжна усмивка. Не беше съвсем сигурен, но залагаше половината си наследство, че нападателят на Доли и неговият бяха един и същи мъж. „Джентълменът“ дори можеше да бъде и мистериозният мистър Браун, споменат от Роксбъри.

При спомена за ужаса, който Доли беше преживяла, всички други мисли се изпариха от главата му и той почувства вина. Ако не беше позволил неочакваното пристигане на братята Рокуел да го отклони от намеренията му, Доли нямаше да пострада. Вината беше негова.

Като изпитваше едновременно гняв и вина, Никълъс нетърпеливо се отправи към кухнята. В мига, когато видя Доли, настроението му магически се възвърна. Очевидно вече се чувстваше по-добре, въпреки че лицето ѝ беше бледо и в дълбочината на очите ѝ

прочете болка, от която сърцето му се сви. Потиснатият му гняв се бореше да излезе на повърхността.

Погледите им се срещнаха и тя разтревожено попита:

— Открихте ли нещо?

Никълъс поклати глава. Седна на стола до леглото ѝ и отново хвана ръката ѝ.

— Можем ли вече да поговорим за това?

— Няма какво толкова да ти кажа. Реших да изляза на разходка и забелязах ябълковата градина. Отправих се в тази посока и после... поколеба се, очите ѝ потъмняха. — Не знам, беше много странно, но изведнъж усетих страх. Нещо вътре в мен ми прошепна, че трябва веднага да се махна оттам.

Никълъс присви устни.

— Слава Богу, че си послушала вътрешния си глас. Ако беше останала там, Роуз можеше и да не те намери навреме. Няколко минути още с тази проклета панделка около врата и нямаше да седиш тук и да ми разказваш за това.

Тес леко му се усмихна.

— Знам. Тази мисъл ми дойде наум поне сто пъти след случилото се — и тя оживено продължи: — Както и да е. Излязох от градината и бях на няколко метра от пътя, когато той ме нападна — спря, не можеше да продължи, тялото ѝ се разтрепери.

Никълъс целуна тясната ѝ длан и бързо каза:

— Ако не искаш, недей повече да ми разказваш. Отговори ми на два въпроса и повече няма да те измъчвам. Имаш ли някаква представа защо някой ще иска да те убива? И би ли разпознала нападателя си?

Тес бавно поклати глава.

— Забрави ли? — попита тихо тя. — Не знам коя съм и затова не мога да ти кажа защо някой би искал да съм мъртва. А дали ще мога да го разпозная... — тя горчиво се усмихна. — Бях твърде заета да се боря за живота си, за да видя кой ме души!

Тес не му каза цялата истина. Вярно беше, че не разпозна нападателя си и все още не знаеше коя е, но след като дойде в съзнание в главата ѝ започнаха да се появяват откъслечни спомени от миналото ѝ. Видя дълга галерия с портрети, където един портрет се набиваше на очи — на една жена, която много приличаше на нея, но Тес знаеше, че портретът не е неин. Но преди да успее да го осъзнае, споменът

изчезна. След няколко минути се появи друг образ: видя голямо имение и същият господин, когото срещнаха по пътя като тръгнаха от „Черното прасе“, слизаше по стълбите. Но още не успяла да свърже фините, но арогантни черти с някое име, и този спомен се стопи. Точно преди Ник да влезе, в мислите ѝ изплува женско лице — прекрасно, с теменужени очи, досущ като нейните. Тес беше сигурна, че ако успее да се съсредоточи ще си спомни името на жената... и на мъжа.

Въздъхна и тъжно погледна Никълъс. След като не вярваше, че си е изгубила паметта, какъв смисъл имаше да му казва какво става в главата ѝ.

Никълъс продължително се вгледа в лицето ѝ. Дори и след такова брутално посегателство върху живота ѝ, тя все още упорито държеше на смешните си истории... Несигурното подозрение, че тя може би казва истината, се загнезди по-здраво в главата му. Ако тя наистина не знаеше коя е... ако нямаше алчно, потулено в сянка семейство, което чакаше да получи наградата си..., ако това беше истина, тогава Господ да му е на помощ, защото подло се беше възползвал от загубата на паметта ѝ, беше изнасилил и отвлякъл невинна девойка!

Гневно отблъсна това неприятно заключение. Беше напрегнат заради нападението срещу нея — толкова пленен от чара ѝ, че бе способен да повярва на всичко, което му кажеше. Точно така — позволяваше на увлечението си по нея да надвие здравия му разум. Разбира се, че знаеше коя е. Рано или късно семейството ѝ щеше да се появи и да настоява за своето. Но това не даваше отговор на двата въпроса, които в момента най-много го вълнуваха — кой и защо се бе опитал да я убие?

Изражението му не подсказваше за какво си мисли и той бодро каза:

— Е, ти направи най-важното, съкровище — оживя и единствено това има значение.

Тя леко му се усмихна.

— О, Ник — искрено въздъхна. — Бях толкова изплашена!

Прегърна я още веднъж, целуваше нежно къдриците ѝ и я успокояваше. Думите му като че бяха вълшебни — след няколко минути тревогата от лицето ѝ почти изчезна. Като засегна чувството му за вина, тя каза:

— Тази вечер ще спя тук, в кухнята. Джени каза, че ще донесе един матрак за себе си, а Сара ще остави вратата на стаята си отворена. А Роуз и Том са в дъното на коридора. — После добави: — Знам, че имам идеално легло горе, но поне за тази вечер мисля, че ще се чувствам по-добре тук, долу.

Никълъс се поколеба за миг и после бавно каза.

— Мисля, че идеята е много добра — прочисти гърлото си и неловко добави: — Всъщност преди всичко това да се случи, щях да говоря с теб за едни гости, които може би ще останат тук за няколко дни...

— Гости? — изненада се Тес. — Ще настаниш гостите си при любовницата си?

Никълъс неудобно се размърда на стола. Хвърли небрежен поглед към слугите и се успокои, като видя, че са в другия край на стаята, заети с работа. Бяха добре обучени и бяха оставили Ник и Тес насаме.

— Е, те не са точно гости, а просто дами, които се нуждаят от временно убежище — прошепна той.

Тес го погледна.

— Ти си най-арогантното, безчувствено чудовище, което познавам! Отвлечаш ме и не ми даваш друг избор освен да ти стана любовница. Превръщаш ме в затворница. Едва успях да оцелея след това нападение и ти искаш да ме преместиш от собствената ми спалня, за да настаниш някакви жени?

Никълъс потрепера при тона ѝ. Ни най-малко не я обвиняваше — наистина беше безчувствено чудовище, но нямаше друг избор. Не, и ако искаше да удържи обещанието си към братята Рокуел.

— Знам, че звучи невероятно — призна той, — но подробно ще ти обясня всичко по-късно. Междувременно... — погледна я огорчено, но като реши, че няма какво да губи, нахално я попита. — Ще имаш ли нещо против нещата ти да бъдат преместени от горе и само за няколко дни да се настаниш в стаите в задната част на къщата? — Изражението на лицето ѝ го накара бързо да добави. — Знам, че моментът не е подходящ, но обещавам, ще останат само докато им намеря по-подходящо място.

Тес не можеше да повярва на ушите си. Вратът я болеше, главата също, чувстваше се замаяна, едва не изгуби живота си, а той искаше да

доведе гости в кулата? Беше прав само за едно — моментът не беше подходящ. Но сега беше твърде изморена, за да спори.

— Както искаш. Все пак аз съм само твоя любовница. Къщата е твоя и можеш да правиш каквото си искаш — безразлично отвърна тя.

Никълъс въздъхна, вината го прободеше като нож. По дяволите Рокуел! И Авъри! И тази Тес Мандъвил затова, че е толкова глупаво упорита! Взе малката ръка на Доли в своята и тихо каза:

— Съкровище, какъв ужасен звяр съм! Не трябваше да те занимавам с това, особено сега. — Усмихна й се. — Идеята не беше добра от самото начало. Не се притеснявай — ще измисля някъде другаде да настаня дамите, а ти се възстановявай — това е най-важното сега. И разбира се, че можеш да спиш тук долу щом искаш. След като няма да мога да прекарвам нощите с теб през следващите няколко дни, вероятно ще се чувстваш по-сигурна с Джени и другите слуги наблизо.

Тес го погледна с раздразнение. Беше напълно прав и твърде хрисим.

— О, доведи дамите си тук — троснато отвърна тя. Искаше й се да не е толкова злъчна с него, а и той да не е толкова привлекателен. Той беше чудовище, но изглежда тя не можеше да му устои — дори и когато беше най-непоносим. — И без това няма да използвам стаята си през следващите няколко дни — добави сухо тя.

Никълъс я погледна изучаващо.

— Сигурна ли си? Удобството ти е най-важно за мен — изражението му стана печално. — Наистина не искам да се разстройваш — независимо какво си мислиш. Не трябваше да засягам тази тема, особено сега.

— Тогава защо го направи? — измърмори Тес.

— Глупост? — предположи той, в дълбоките му черни очи танцуваха закачка, която я склони да се присъедини към унижението му.

Въпреки болката Тес му се усмихна.

— Това беше и моето предположение!

Като наблюдаваше сладката извивка на розовите й устни, Ник изведнъж разбра, че с радост би се клеветил, би се правил на глупак, би правил всичко, за да я защити и направи щастлива. Тя, призна той, го пускаше да се измъкне твърде леко. Това, че повдигна въпроса за

пристигането на Мандъвил само час след ужасното нападение, не беше най-умното нещо, което беше правил през живота си. Напротив — най-глупавото може би!

Той се наведе към нея. Гласът му прозвуча дрезгаво.

— Простено ли ми е, съкровище?

— Да, но не го заслужаваш! — Гласът ѝ стана по-сериозен. — Ник, казах го сериозно — доведи дамите си тук. Нямам нищо против.

Погледна я изпитателно. Изглежда изражението ѝ го увери и той бавно кимна.

— Добре тогава. Сега трябва да тръгвам. Не знам кога ще пристигна с тях, но ще е много късно. Тогава ще говорим — поколеба се, едва не я беше загубил и това го ужаси. Не искаше да я оставя, но знаеше, че се налага. Наведе се и шумно я целуна. — Никога не позволявай подобно нещо да ти се случи отново! Заклевам се, че ще намеря и убия мръсника, който ти посегна!

Със замечтан поглед Тес го проследи като се приближи до Томас и другите слуги. Няколко минути разговаря с тях и след един последен, дълъг, разтапящ поглед към нея, излезе. Присъствието му беше заглушило чувствата ѝ на ужас и отчаяние, а топлото усещане за закрила и нежност си отиде с него...

Тес преглътна и болката в гърлото ѝ я накара тихо да изстене. Сара веднага се озова до нея и ѝ подаде още топло мляко.

— А сега, мис, починете си. Господарят се погрижи за всичко, така че вие не трябва да се тревожите.

Тес беше твърде изтощена от следобедното изпитание, за да възрази, затова се отпусна на дебелите възглавници. Не искаше да мисли за това, което току-що ѝ се беше случило. Нито да се опитва да отгатне кой се бе опитал да я убие и защо. Вратът непоносимо я болеше, както и главата, и тя затвори очи, за да избяга от болката. Топлината на огъня, приятелските гласове наблизко, брендите — всичко това ѝ помогна да заспи. На сутринта, помисли си тя сънливо, всичко това ще е само сън...

Но се събуди не на сутринта. Събуди се изведнъж, малко след полунощ, по средата на най-ужасния кошмар, който можеше да си представи. В мига, когато си отвори очите, паметта ѝ я засипа като лавина.

О, Боже! Тя си спомни! Всичко! Авъри. Писмото на чичо й. Лелите й. Бягството. Контрабандистите. О, Боже! Лелите й. Какво ли се беше случило с тях? Не смееше дори да си помисли каква е съдбата им.

Затвори очи от болка, когато си спомни за собствената си съдба. Беше напуснала имението Мандъвил като невинна девойка, избяга, за да не бъде обезчестена от мъжа, когото ненавиждаше... а сега, някакви си пет дни по-късно, се събуждаше и откриваше, че вече не е девствена и макар и неохотно бе станала любовница на един от омразните графове на Шерборн. Беше обезчестена и унижена! За неин огромен ужас, тя разбра и нещо друго, което през последните няколко дни се беше промъкнало в ъгълчетата на съзнанието й — боеше се, че е влюбена в мъжа, който я беше докарал до това жалко състояние! Мъжът, който се беше заклел, че никога няма да се ожени за нея — независимо от това коя е. В краен случай, мрачно си помисли тя, докато лежеше в тъмната кухня, поне Авъри й беше предложил брак!

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

С връщането на паметта ѝ и срамът, който изпита като разбра какво се беше случило през последните няколко дни, първият инстинкт на Тес беше да побегне. Да избяга колкото се може по-бързо и по-надалеч. Но скоро разбра, че няма къде да отиде.

Не можеше да се върне в имението Мандъвил, нито при чичовците си, защото репутацията ѝ беше съсипана и не искаше да ги забърква в скандал.

Но се налагаше да се погрижи за лелите си, дори и след като нейният живот бе опропастен. Беше решена да настани Хети и Мег някъде на сигурно, далеч от машинациите на Авъри.

Устните ѝ се изкривиха в кисела усмивка. Каква ирония! Нейният дядо беше откраднал годеницата на наследника на графство Шерборн, а сега настоящият граф беше обезчестил жената, която барон Мандъвил искаше за съпруга. Странно, че също като Тереза беше безумно влюбена в графа на Шерборн..., а бракът им явно не беше предопределен.

За Бога, какво щеше да прави сега? Да каже на Никълъс беше немислимо. Представи си недоверчивия му поглед и цялата потрепера. А каква ли щеше да е реакцията му, ако ѝ повярваше? Щеше да е направо бесен! Признаването на истинската ѝ самоличност щеше да опровергае обвинението му, че си търси заможен съпруг, но нямаше да сваля всичките му подозрения. Беше упорито решен да вярва на най-лошото за нея и щеше да реши, че щом парите не са били целта ѝ, то тогава е титлата графиня! И тогава, въпреки негодуванието му, би се оженил за някоя жена при същите обстоятелства, но не би бил склонен да го направи за Мандъвил! Не че аз непременно искам, убеждаваше се Тес. Кой би желал да е омъжен за мъж, който мрази целия ти род? Тя определено не искаше!

Въздъхна изтощено. И така, какво щеше да прави? Да си държи устата затворена и да продължи да се преструва, докато измисли някакъв начин да се измъкне от положението? Не. Не можеше да го

направи. Не и сега, когато знаеше коя е и кой е той. А това, че го обичаше...

Една сълза се търкулна по бузата ѝ. Почти ѝ се искаше паметта ѝ да не се беше връщала или поне да си беше спомнила, че е обикновена прислужница, за която да остане любовница на чаровен и елегантен аристократ не беше чак толкова ужасна съдба.

Примири се, колкото и болезнено да беше. Рано или късно някой щеше да я разпознае. За късмет, добър или лош, това не се беше случило досега.

Шумът на дъжда, който трополеше по покрива привлече вниманието ѝ. Докато лежеше, Тес взе няколко трудни решения. Въпреки първоначалното си намерение, тя щеше да каже истината на Ник. Той трябваше да знае — не тази вечер, но още сутринта. И въпреки че не ѝ се искаше, ще трябваше да се върне в имението Мандъвил. Веднъж се опита да избяга от проблемите си и ето къде се озова!

Неприятното ухажване на Авъри беше най-малкият ѝ проблем в момента, а и със сигурност той нямаше да се интересува от нея, щом веднъж разбере истината. Поне, помисли си тя мрачно, ще имам удоволствието да видя физиономията му като разбере как бързо съм се отдала на друг. Сега няма да иска да се ожени за мен дори и за наследството ми! А колкото до лелите ми... трябва да се съгласят да се преместим и да живеем заедно. Присви устни. Авъри определено нямаше да я остави да живее в имението Мандъвил!

За известно време се успокояваше с картината на живота, който щеше да има с лелите си. На повърхността нищо нямаше да се промени, освен че ще имат собствена къща и слуги, и никой мъж нямаше да се меси в живота им. Съмняваше се, че освен близките ѝ, много хора щяха да научат за скандала, заради който тя щеше да се уедини. Щяха да се разнесат слухове и спекулации с името ѝ, когато тя се откъснеше от обществото и заживееше като самотница с лелите си, но приказките бързо щяха да заглъхнат. Никълъс определено нямаше да каже на никого. А Авъри — тъй като скандалът щеше да се разпростре и около него, щеше да пропилее шансовете си в търсенето на нова наследница. Щяха да се породят неприятните въпроси като — защо, например, Тес е избягала от дома и протекцията му. Това определено нямаше да му хареса!

Внезапно се чу трясъкът на гръмотевица и Тес подскочи. Трополенето на дъжда се усили и тя разбра, че е била достатъчно умна да се откаже от идеята да побегне веднага. Все някак щеше да преживее нощта, а на сутринта, когато кажеше истината на Никълъс, той несъмнено щеше с радост да я изпрати да си върви.

Болката в сърцето ѝ беше по-силна от всяка друга болка, която някога бе изпитвала през живота си. Лежеше и наблюдаваше бавно умиращите пламъци на огъня. Тя обичаше Никълъс Талмъдж! Това беше неоспорим факт и обясняваше толкова много, особено лекотата, с която се остави да бъде прелъстена от чара му. Дори онази първа нощ... нима толкова внезапно се беше влюбила в него?

Беше страшно да си помисли, че щом бе видяла изтънчените му черти, щом бе погледнала в онези омагьосващи черни очи, се беше влюбила безумно в него. Но точно така и стана, болезнено си помисли тя. Щом го погледна, почувства привличане, почувства го, както не ѝ се беше случвало с никой друг мъж преди. Това признание я изпълни с болка.

С всеки друг мъж, въпреки жалките обстоятелства на първата им среща и нейните последствия, имаше шанс да намери щастлив край, но не и с графа на Шерборн. Не и Мандъвил с Талмъдж! Между семействата им зееше прекалено дълбока пропаст от времето, когато дядо му беше избягал с нейната баба.

Дневникът! Сигурно е бил на Бенедикт Талмъдж. А жената, за която пишеше толкова страстно трябва да е прабаба ѝ Тереза. Тя въздъхна. Това не променяше нищо. Както ѝ любовта ѝ към внука на Бенедикт.

Тес стисна очи, за да спре сълзите си. Преглътна трудно и болката в гърлото извика спомена за неприятното нападение. Беше почти благодарна за напомнянето — така мислите ѝ взеха друга посока. Печално си призна, че ѝ е по-лесно да мисли за неуспешния опит да я убият, отколкото за нещастните безкрайни дни, които я очакваха без Никълъс.

Защо някой се беше опитал да я убие? Тес се намръщи. Виждаше ѝ се глупаво. Тя нямаше врагове. Освен може би... Възможно ли беше нападателят ѝ да е бил Авъри? Малко вероятно. Той искаше да се ожени за нея, а не да я убива! Освен това с Никълъс го бяха видели да отива към Лондон във вторник... Дали не я беше забелязал и след това

проследил? Сърцето ѝ бясно заби. След като се е навъртал насам и е открил как съм се обезчестила дали просто не е решил да ме убие, опитвайки се да скрие срама ми? Срамът ѝ не би го заинтересувал, той искаше само наследството ѝ! Дали не беше измислил някакъв план да се добере до парите, ако тя умре? Тес сбърчи нос. Това не изглеждаше твърде правдоподобно. Парите идваха от семейството на майка ѝ. Ако тя умреше, по документи наследството ѝ щеше да се раздели между лелите Мандъвил и чичовците Рокуел. Бракът беше единственият акт, чрез който Авъри можеше да сложи ръка на парите ѝ.

Тес отново се намръщи. Не можеше да е Авъри, но ако не той, тогава кой? И защо? Тя изведнъж се надигна, когато възможният отговор проблесна в главата ѝ. Контрабандистите! Разбира се! Защо не се беше сетила за тях по-рано? Нещата пасваха идеално. Бяха използвали кулата вероятно години наред и като са открили, че сега е обитавана, са се разочаровали. Беше съвсем логично да са предприели стъпки да направят живота на сегашните обитатели непоносим.

Беше убедена, че е напипала правилната посока. Остана доволна, че има нещо, с което да отвлече вниманието си и да притъпи болката в сърцето си, докато чакаше Никълъс да се върне. Каза, че щял да се върне късно през нощта с гостите си...

Внезапно я завладя ужасно подозрение. Неговите гостенки стари моми. Не, не можеше да бъде. Не би си мръднал и пръста, за да помогне на лелите ѝ. Как можеше да научи за бедата, в която се намираха? Мигновено направи връзката — чичовците ѝ. Въпреки хладните отношения между Мандъвил и Талмъдж те бяха добри приятели на семейство Талмъдж, нещо повече — близки приятели!

Господи! Чичовците ѝ планираха да пристигнат днес, т.е. вече вчера. Ами ако нещо ги беше изплашило? Ако бяха научили за изчезването ѝ?

„О, Боже!“, разкаяно си помисли Тес. Досега не си беше задавала въпроса как щяха да се почувстват лелите ѝ, когато нямаше да получат съобщение за безпрепятственото ѝ пристигане в Лондон. Почувства се ужасно виновна. Досега сигурно са умрели от притеснения.

Това все още не значеше, че те са мистериозните гости на Никълъс. Но ако допуснеше, че чичовците ѝ бяха пристигнали в имението Мандъвил и бяха заварили положение, което доста ги е разстроило, дали щяха да се обърнат за помощ към Ник? Не можеше

да повярва. Още по-малко ситуация, в която графът на Шерборн да помага на лелите ѝ или да ги доведе тук. Цялото предположение изглеждаше абсурдно! Неговите гости не можеха да са лелите ѝ! Въпреки това подозрението ѝ не изчезна. Трябваше просто да изчака и да види какво ще последва.

Времето си минаваше. Дори и не си помисляше, че може да заспи. Вече беше доста късно и Никълъс отдавна трябваше да е тук. Къде ли се губеше?

В този момент Никълъс стоеше под плющияция дъжд и помагаше на две изплашени и объркани дами да се качат на карета, скрита в гората до имението Мандъвил. Братята Рокуел бяха впрегнали собствените си коне, за да дадат по-голяма възможност за маневри на бегълките, ако се наложи. За щастие не стана нужда.

Нахлуването в имението мина бързо и леко. Пресякоха задната градина без инциденти. След бързо проучване на къщата установиха, че вратите в задната част не са заключени. Дъждът и гръмотевиците направиха промъкването им безшумно.

Тримата знаеха, че единствените обитатели, които можеха да им попречат бяха двамата слуги на Авъри — Лоуъл и Колмън. Завариха ги и двамата пияни в кухнята на имението. Никълъс веднага ги разпозна и присъствието им още повече го убеди, че дори и да бяха омразни Мандъвил, дамите определено се нуждаеха от спасение. Лоуъл и Колмън бяха с Авъри на полуострова — човек трудно можеше да си представи по-големи престъпници и мръсници. След като се убедиха, че няма да им попречат, тримата мъже се отправиха към втория етаж. Когато стигнаха там, братята Рокуел се поколебаха.

— Какво има? — прошепна Никълъс.

Бяха запалили малка свещ, която да осветява пътя им и на мъждукация пламък Никълъс прочете несигурността по лицето на барона.

— Какво има? — попита той отново.

Том се намръщи.

— Работата е там, че не знам точно коя стая е на Тес, нито къде спят лелите. — После се усмихна. — Знам само, че етажът е този.

Ник изръмжа, не му хареса идеята да претърсва дузина спални.

— Мислех, че мястото ви е познато.

Баронът шокиран го изгледа.

— Не и спалните на дамите!

Като възпря желанието да го стисне за врата, Никълъс мрачно каза.

— Много добре, тогава ще трябва да се разделим и да проверим всяка стая.

Той грабна свещите им, запали ги и им ги върна.

— И за Бога, бъдете тихи. Ако ти намерите, гледайте да не ги изплашите и да започнат да крещят.

За късмет, не се наложи дълго да търсят. Втората врата, на която попадна Ник, се оказа заключена. Сигурен, че бурята ще го прикрива, той я блъсна по-силно с рамо и тя зейна. Като влезе в стаята откри две много изплашени дами, сгущени върху голямото легло. Сложи пръст на устните си и прошепна:

— Моля ви, тихо. Няма да ви сторя нищо лошо. Лорд Рокуел и брат му са с мен и ще се погрижим за безопасността ви.

По-младата от двете впери виолетовите си очи върху лицето му и каза разтреперано.

— О, благодаря ти, Боже! Тес е стигнала Лондон. Бяхме толкова разтревожени.

Никълъс се намръщи. Племенницата Тес била стигнала Лондон? За първи път чуваше такова нещо. Направи знак на дамите да останат на местата си и излезе да потърси двамата господа. Намери ги в дъното на коридора.

— Мисля, господа, че имаме друг проблем. Елате и вижте сами.

Жените си бяха наметнали вълнените шалове. При вида на по-младата от тях лицето на Александър се отпусна. Подаде свещта си на барона, бързо се приближи към нея и я притисна до гърдите си, като че ли в стаята бяха само двамата. Зарови устни в светлата ѝ коса и прошепна.

— О, Хети, моя любов! Никога повече не ме плаши така! Най-много се тревожех за теб. Когато днес не ни пуснаха да влезем знаех, че нещо се е случило. Добре си, нали?

Дори и на слабата светлина от свещта се видя как Хети се изчерви.

— Александър! Знаех си, че ще дойдеш! И си бил прав да се тревожиш — Авъри ни направи затворници в собствения ни дом. Замина за Лондон и остави този звяр Лоуъл и ужасно гадния си

камериер да се разпореждат с имението. Беше непоносимо! Заклучени сме в тази стая от сряда. Не пускаха дори камериерките ни. Никога през живота си не съм била толкова бясна и уплашена!

Никълъс наблюдаваше сцената между двамата с интерес. Вятърът в тази посока ли духа? — запита се той. Но бързо прогони от мислите си сърдечните увлечения на Александър.

— Преди малко казахте, че Тес трябва да е стигнала Лондон, какво имаште предвид?

В очите на Хети се появи тревога и тя погледна Александър.

— Тес не ви е открила? Нима не тя ви изпрати?

— Тя не е с вас? Тес не е в Мандъвил? — обади се по-възрастната от двете дами.

— О, Боже! Знаех си, че е опасно да се опитва сама да пристигне при вас в Лондон, но няхаме друг избор. Авъри щеше да я обезчести, без въобще да се поколебае. Наложил се да избяга — нежните ѝ сини очи се изпълниха със сълзи. — Бяхме толкова сигурни, че ще успее да ви намери. Нали няма вероятност да е попаднала в лапите на Авъри? Дали не я е скрил някъде и сега не се опитва да я накара да му се отдаде?

— За какво, но дяволите, говориш? Въобще не сме виждали Тес в Лондон! Мислехме, че е с вас — изрече барон Рокуел разтревожен.

Настъпи тишина, която Никълъс наруши със суровия си глас.

— Явно Тес не е успяла да стигне до Лондон. Нещо трябва да ѝ се е случило по време на пътуването, но по-добре да не губим време да го обсъждаме сега. Трябва да се махаме преди да са ни открили — опита се да вдъхне увереност на двете дами като им се усмихна. — Не се тревожете. Ще я открием жива и здрава. Без съмнение има някакво просто обяснение за забавянето ѝ, но сега най-важното е да измъкнем вас двете оттук. Вземете си някакви дрехи и да тръгваме преди Лоуъл и Колмън да са дошли да ни търсят.

Двете дами бързо се подчиниха и след няколко минути петимата вече пристъпваха по дългия коридор на долния етаж. Сгушени в дългите си пелерини, притиснали по един вързоп с дрехи, Хети и Мег бързо бяха изведени от къщата и качени на каретата. Никълъс седеше на капрата, а Томас и Александър язدهа отстрани и осветяваха пътя. Операцията премина успешно.

Никълъс би трябвало да се чувства удовлетворен, но изпитваше дълбоко безпокойство, фактът, че племенницата я нямаше доста го тревожеше, но освен това имаше чувството, че е паднал в черна бездънна пропаст... Нещо го човъркаше, някакъв факт, който бе пропуснал. Намръщи се и смушка конете под плющия дъжд. В обгръщащата ги тъмнина пътят им беше осветен само от фенерите на братя Рокуел, които яздеха точно пред каретата.

Пътуването беше доста неприятно. Нямаше изгледи дъждът да спре и когато стигнаха кулата, Никълъс въздъхна от облекчение. Беше предупредил за късното им пристигане и щом спря каретата пред входната врата в гостната светна слаба светлинка. Уютната гостна ги посрещна със запален огън в камината и поднос със сандвичи и напитки. Преживяното ги накара да оставят благоприличието настрана и те всички свалиха пелерините си и седнаха около огъня. Дамите получиха по чаша затоплено вино, а господата си наляха бренди.

След като отпи от брендите и топлината се разля по тялото му, Никълъс погледна двете си гостенки — жени, които до тази вечер бяха омразни непознати за него. Още бяха по нощници и пенъори, косите им разрошени, по лицата им се четеше уплаха, но той не видя нищо необичайно в това, че седят в неговата гостна.

Като усети мрачния му поглед върху себе си, Хети също го погледна. Плахо се усмихна и промълви.

— Не знам кой сте, но ви благодарим от дъното на душата си, че помогнахте на барона и брат му да ни освободят.

Ник огорчено се усмихна.

— Може би нямаше да го кажете, ако знаехте кой съм.

Мег издаде тих стон.

— Мисля, че ви разпознах! Познавах баща ви, но не можах да повярвам, че Талмъдж ще помогне на Мандъвил.

— Смея да кажа, мадам, че аз само помагах на барон Рокуел и брат му да освободят две чаровни дами, които отчаяно се нуждаеха от защита.

— О, стига. Въобще не беше така, стари приятелю — възрази лорд Рокуел. — Нямаше да се справим без теб. Планът беше твой, каретата, също и къщата. Всички знаят, че Рокуел не са от най-съобразителните! А мъжът, който ти е нужен във всяка заплетена

ситуация, е Никълъс Талмъдж — и погледна към двете дами. — Ник е печен!

Хети съсредоточено се вгледа в лицето на Никълъс и бавно попита.

— Прав ли е? Вие ли сте Никълъс Талмъдж... — сепна се, но бързо довърши — ...графът на Шерборн?

Никълъс ѝ се поклони.

— На вашите услуги, мадам.

— О, Боже! — тихо въздъхна Хети. — Авъри ще е абсолютно вбесен!

Ник сви устни.

— Най-вече поради тази причина изпитвам огромно удоволствие, че участвах в освобождаването ви, мадам...?

— Мис — бързо отвърна Хети. — Мис Хестър Мандъвил, но приятелите ме наричат Хети.

Ник галантно целуна протегнатата ѝ ръка и закачливо попита.

— А аз мога ли да се смятам за приятел?

— След тази вечер? — остро попита Мег. — Искате ли питане. Сега ела насам, млади човече, и бъди галантен и с мен.

Ник се приближи до нея. Хвана ръката ѝ и промърмори:

— А вие, мадам? Как е вашето име?

— Приятелите ме наричат Мег — дрезгаво отвърна тя и леко се изчерви от удоволствие.

Усмивката на Ник изведнъж се стопи.

— От дълго време между семействата ни има само омраза. Мислите ли, че събитията от тази вечер могат да зачеркнат старата вражда?

— Със сигурност не можеш да излееш мъстта си върху Хети и Мег — намеси се Александър, който седеше наблизко. — Те са ти гости! Освен това не са сторили нищо! — Поклати глава. — Като се замисли човек — ти също нищо не си направил. Няма причина да не сте приятели.

— Понякога, Александър — провлачено каза Ник, — направо ме изненадваш с брилянтния си ум — колкото и неочаквани да са проблясъците ти. — После се обърна към дамите, изражението му беше сериозно. — Сега, след като изяснихме подробностите, мисля, че е време да ни кажете какво стана в имението Мандъвил, за да се

окажете вие в такова ужасно положение. Трябва да разберем и какво е станало с племенницата ви...

Спокойствието изведнъж напусна уютната стая. По лицето на Хети се четеше угризение и тя изплака.

— О, каква ужасна жена съм — седя си тук на топло, а кой знае какво ѝ се е случило на горката Тес!

— Не искаше да ни оставя — тихо подзе Мег. — Но я убедихме, че единствената ни надежда е да ви открие в Лондон — очите ѝ се напълниха със сълзи. — Само ние сме виновни за изчезването ѝ.

— Вината е ничия или по-скоро само на Авъри — твърдо каза Никълъс. — Но преди да обвиняваме някого за нещо, мисля, че ще е най-добре да ни разкажете всичко от самото начало — от причината, поради която племенницата ви е трябвало да избяга.

Двете жени си размениха погледи, въздъхнаха и Мег започна.

— Всичко стана след пристигането на писмото от Рокуел...

Не ѝ отне дълго време да разкаже тъжната история и така скоро тримата мъже научиха какво се беше случило.

— Последните няколко дни бяха доста неприятни — каза Хети към края на историята. — Когато сряда сутринта Авъри откри, че Тес му е избягала, изпадна в ярост. И въпреки протестите ни, че сме невинни, не успяхме да го заблудим. Знаеше, че сме сложили приспивателно във виното му и че сме помогнали на Тес да избяга. Заклучи ни в стаята, където ни открихте и веднага тръгна за Лондон, надявайки се да я настигне, преди да се е добрала до чичовците си. Нямаме представа какво е станало след това — нито с Тес, нито с другите слуги. Лоуъл и Колмън са единствените хора, които виждахме, след като Авъри ни заключи. — Хети си пое дълбоко въздух и продължи. — Съдбата ни ставаше все по-несигурна с всеки изминат ден, но винаги сме се надявали, че Тес ще намери чичовците си. Знаехме, че ще дойдат да ни спасят, но аз се страхувах, че ще е твърде късно — потрепера тя. — Лоуъл и Колмън започнаха да ни плашат. Няколко пъти, когато ни носеха вода и храна, бяха пияни и се опасявах, че ако някой не дойде — или Авъри от Лондон или... — тя погледна Александър, — те щяха да ни обезчестят, сигурна бях! Слава Богу, че пристигнахте навреме.

— Племенницата ви е избягала вторник вечерта? — попита Никълъс намръщен. Разглеждаше разтревоженото лице на Хети и в

главата му се загнезди несигурното предположение, че тя му е доста позната... Отново го обзе чувството, че пропада в бездна. — Когато е напуснала имението Мандъвил онази нощ сте я видели за последен път?

Двете жени кимнаха, в очите им се четеше страх.

— Да — с болка отвърна Хети. — След като приспахме Авъри отидохме в стаята ѝ. Кратко поспорихме за бягството ѝ — тя не искаше да ни оставя, но ние настояхме. Гледахме я докато бяга надолу по коридора към галерията и тогава я видяхме за последен път. О, къде ли може да е?

В кухнята обектът на оживения разговор се отказа от всякакви намерения да заспи. Тес чу пристигането на Никълъс и другите и с предчувствие и страх осъзна възможността лелите ѝ да се топят пред камината в гостната. Няколко минути се въртя в леглото като си представяше ужасната сцена, която можеше да се разиграе, ако предположението ѝ за гостите на Никълъс беше правилно. Изтощена от вътрешната си борба, тя най-накрая реши, че е време сама да разбере дали страховете ѝ са оправдани.

Тихо стана от леглото, наметна се със синия вълнен шал и излезе от кухнята. Приближаваше се към гласовете с известен страх и когато думите започнаха да се чуват по-ясно спря. Стоеше като вкаменена пред вратата на стаята, в която другите обсъждаха съдбата ѝ. Да, наистина лелите ѝ бяха вътре! Дори по-лошо, въпреки че не ги беше чула да говорят, тя знаеше, че и чичовците ѝ са там. Тес затвори очи от болка.

Мили Боже, какво щеше да прави сега? Отново да избяга? През бурята по нощница? Едва ли! Да изчака и да се опита насаме да каже истината на Ник? Потрепера. Смееше ли да чака? Ами ако личността ѝ бъде разкрита преди да има шанс да му обясни всичко? Това доста щеше да влоши нещата. Но накъде повече?

И така, какво щеше да прави? Не можеше да пристъпи напред, нито да се върне назад, и все пак не биваше да стои тук като някое глупаво животно, което чака последния удар...

В тъмнината някой се блъсна в нея и с изопнати нерви от събитията през деня, тя изпищя, както и горката изплашена Джени.

— О, мис! — възкликна Джени. — Как само ме изплашихте! Видях ви да излизате от кухнята и си помислих, че не трябва дама да

се мотаеете насам-натам. Последвах ви, но не разбрах, че сте спрели и стоите тук.

Никълъс бе чул писъците и пред учудените погледи на останалите грабна една свещ и изхвърча навън. Първата му мисъл беше, че нападателят на Доли се е върнал, но като ги видя двете с Джени да стоят в предверието, веднага разбра, че нищо толкова сериозно не се бе случило.

С лека усмивка в едното ъгълче на устните той попита закачливо.

— Какво има? Призраци или някоя мишка?

Тес чу възгласите на лелите и чичовците си в гостната и знаеше, че след секунди без съмнение щяха да надникнат иззад рамото на Ник. Отвори уста — искаше светкавично да обясни, но не се чу нито звук. Можеше само умолително да гледа красивото му лице, изплашена от предстоящата развръзка, но неспособна да я спре или предотврати. Никълъс усети уплахата ѝ и се приближи.

— Какво има, съкровище?

Светлината от свещта обля лицето на Тес и като се вгледа в теменужените ѝ очи, истината, която цяла вечер се опитваше да избегне, истината, която отбягваше и отричаше, откакто видя цвета на очите на Хети Мандъвил, експлодира в главата му. Затаи дъх, загрижеността в черните му очи отстъпи място на ледена непреклонност.

— Не е това, което си мислиш — прошепна Тес отчаяно. — Паметта ми се върна преди няколко часа.

— Мисля, че и преди го казах — имаш доста удобна памет — озъби се той.

— Кой има удобна памет? — попита Рокуел като излезе от гостната. Като забеляза стройната фигура в синия вълнен шал, с пламтяща като огън от светлината на свещта коса, той спря. Потвърждавайки най-големите страхове на Ник, той извика от изненада.

— Мили Боже, Тес! Какво правиш тук?

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Тес за миг отхвърли дузина невероятни обяснения за присъствието си по нощница в къщата на Никълъс по това време на нощта. Най-накрая разбра, че има само един отговор на въпроса на чичо ѝ — истината. С плаха усмивка тя отметна кичур коса, който падаше върху челото ѝ и каза.

— Това е една много дълга история.

— Която аз очаквам да чуя, затаил дъх — подкупващо промълви Ник.

Рокуел го погледна и се намръщи.

— Изглежда и ти ще трябва да даваш някои обяснения.

Никълъс кисело се усмихна.

— Всъщност да. Но струва ми се — добави той и иронично погледна Тес, — по-учтиво ще е да оставим дамата да говори първа, нали?

Точно тогава на вратата се показва Александър, следван от лелите. При вида на Тес всички внезапно спряха и се вгледаха в нея с недоверие. След това за няколко минути настъпи хаос — плач, възклицания от изненада и облекчение. Целуваха Тес и я прехвърляха от една прегръдка в друга.

Едва когато приятелите му се поуспокоиха, Никълъс си спомни, че Джени е тук и наблюдава цялата сцена. Погледна я, очите ѝ бяха широко отворени и каза:

— Мисля, че засега това е всичко.

Джени се сепна и бързо изчезна в кухнята. Никълъс подкани всички отново да влязат в гостната.

Първата изненада и облекчение от това, че Тес е в къщата на Никълъс започнаха да се уталожват, заместени от много неудобни въпроси. Вече никой не изглеждаше щастлив.

Тес се настави до огъня с краката свити под вълнения шал. Изражението ѝ беше неразгадаемо — някаква смесица от разкаяние, умора, отчаяние и облекчение. Никълъс стоеше наблизко пред нея,

облегнат на камината, лицето му изглеждаше строго и сковано. Другите ги наобиколиха. Настъпи тишина, нарушавана само от прашенето на съчките в огнището.

На Тес тишината ѝ се струваше оглушителна и точно когато си мислеше, че ще изкрещи, ако някой не каже нещо, Рокуел се прокашля и направо попита.

— Добре, Ник, какво става тук? Как така племенницата ми е по нощница в къщата ти?

— Защо не попиташ младата дама? — сурово отвърна Ник. — Тя е тази, която има отговор за всичко.

Изведнъж погледите на всички се насочиха към Тес, която започна нервно да се върти на стола, опитваше се да намери точните думи, с които да разкаже случилото се. Погледна умолително Хети, която с окуражителна усмивка се наведе напред и хвана студената ѝ ръка.

— Кажи ни, Тес. Какво стана, след като напусна имението Мандъвил вторник вечерта?

— Да, мишле, бихме искали да заем — обади се Александър. Очите му бяха мили, въпреки напрегнатото изражение.

Тес си пое дълбоко въздух и като задържа поглед върху пръстите си, с които мачкаше края на халата, започна своята история. Набързо разказа събитията от онази нощ: бягството от имението, бушуващата буря, бясното препускане по тесните пътечки в непрогледната тъмнина и неочакваната среща с контрабандистите. Тогава погледна Никълъс право в очите и отчетливо каза.

— Когато се събудих на другия ден следобед, паметта ми беше изчезнала. Не знаех името си, нито откъде идвам или накъде отивам. Нищо.

Никълъс не пророни и дума, само леко сви рамене и отпи от блендита си, като че пренебрегваше думите ѝ. На Тес ѝ идваше да го зашлеви.

— О, горката ми Тес! — възкликна Хети. — Сигурно си била ужасена.

Тес обърна поглед към леля си и леко се усмихна.

— Да, много — призна тя. — Но трябваше да тръгна нанякъде — не можех да остана и да лежа там. Искях да ме разпознаят, но в същото

време помнех, че се страхувах от някого — сега разбирам, че е било от Авъри.

И тя тихо продължи разказа си за заплетеното си пътуване, за фермера, чийто кон се казваше Доли, за това как попаднала на гостилницата „Черното прасе“ и се представила за сладураната на брата на собственика, която очаквали да дойде от Лондон. Не пропусна нищо, едва когато дойде моментът, в който се появяваше Никълъс, взе да се запъва и да спира.

Изчерви се и въпреки че усещаше топлината на близките си, не можеше да разкаже какво се беше случило по-нататък. Беше твърде смуцаващо, срамно и доста опасно. Докато разказваше историята си, наум ѝ дойде една грозна мисъл: Ами ако чичовците ѝ се почувстват задължени да защитят честта ѝ като предизвикат Никълъс на дуел? Притвори очи. Дали щеше да го понесе, ако Рокуел убиеше Ник? Или, ако Ник убиеше някой от чичовците ѝ? Вече бе загубила един обичан чичо в дуел... как щеше да живее, като знаеше, че заради нея бе умрял още един? Прехапа устни, опитваше се да измисли начин, по който безболезнено да премине опасната територия. И изведнъж се сети, беше рисковано, но си струваше.

Прати истината по дяволите и бързо каза:

— В един момент аз и графът останахме сами. Държеше се мило с мен и аз рискувах и му разказах историята си — преглътна мъчително и продължи. — Съдейки по говора и маниерите ми, той каза, че едва ли работата в „Черното прасе“ е част от миналото ми. Бях ужасно изплашена да не би човекът, от когото се страхувах да ме открие и затова в сряда сутринта той ме докара тук. Оттогава дискретно се опитваше да открие коя съм.

Хети и Мег погледнаха героя на разказа с благодарност.

— Много сме ви задължени, лорд Шерборн — промълви Хети.

— Май станяхте спасител на цялото ни семейство — съгласи се Мег. — Кой знае каква зла участ щеше да сполети скъпата ни племенница, ако не се бяхте намесили навреме.

Историята може и да изглеждаше правдоподобна на лелите, и въпреки че Рокуел не се славеха с интелекта си, те не летяха из облаците, затова тя им се видя доста измислена. Освен това добре познаваха Ник...

Рокуел смръщи вежди и настоя.

— Това ли е истината? Това ли се случи, Шерборн?

— Звучи ми като пълна измислица! — изръмжа Александър, погледът му беше съсредоточен върху лицето на Ник.

Със загадъчно изражение Никълъс погледна наведената глава на Тес.

— Нали чу младата дама — бавно отвърна той. — Нима се съмняваш във верността на думите й?

— Не става въпрос за това! — избухна Рокуел. После тъжно погледна Хети и Мег и изръмжа. — Трябва да говорим насаме.

— Не, не е нужно — твърдо каза Никълъс. — Ако имаш да казваш нещо, кажи го сега.

По-малко притеснен от присъствието на дамите, Александър кимна.

— Работата е там, Ник, че те познаваме — ходили сме заедно по жени и след като си видял такова съблазнително младо същество като Тес в „Черното прасе“ не ми се вярва да си пропуснал възможността...

Стаята се изпълни с мъртвешка тишина, всички мигновено разбраха как може да свърши всичко това. Със силно разтуптяно сърце Тес тъжно погледна напрегнатите лица на тримата мъже. Знаеше, че е рисковано когато скалъпи историйката си, но се надяваше съдбата най-накрая да е благосклонна към нея. Но очевидно не! Трябваше да каже нещо, да направи нещо, да се намеси преди да се произнесат фаталните думи, които щяха да поставят чичовците й в единия край на полето за дуел, а Никълъс в другия.

Никълъс стрелна Александър с черните си замислени очи.

— Да не би да ме обвиняваш, че съм прелъстил племенницата ти? — спокойно попита той.

Александър пребледня. Като си спомни колко е опитен Никълъс с пистолет и шпага, погледна към брат си. Рокуел отпи голяма глътка от брендите и остави чашата си на близката маса. Изправи рамене и дръзко посрещна погледа на Никълъс.

— Направи ли го? — попита той.

Тес не посмя да чака повече. Скочи на крака, сви ръце в юмруци и погледна чичовците си.

— Спрете! — ядосано извика тя. — Казах ви истината! Нямате право да го дразните така! Той ме спаси, не разбирате ли? Намери ме в „Черното прасе“ и ме доведе тук — това е, което се случи. А вие

вместо да му благодарите, че се е държал като джентълмен, го обвинявате, че ме е прелъстил! — Тя повиши тон. — Това е абсурдно!

Чичовците ѝ изглеждаха изненадани от бурната ѝ атака и несигурно се спогледаха. Ситуацията беше деликатна. С Ник се познаваха още от деца и никой от тях не искаше да се стига до дуел — освен че беше по-опитен, по дяволите, те бяха привързани към него! Но тук на карта беше заложена репутацията на племенницата им. Те бяха длъжни да я защитят. Дори и това, което казваше графът да бе истина, те бяха останали насаме няколко дни. Независимо дали се беше възползвал от нея или не, честта ѝ пак беше опетнена.

След страстната защита на Тес настъпи кратко затишие и напрежението се поутоля.

— Странна ситуация, Ник. Какво ще правим? — попита Рокуел замислено.

Ник знаеше, че ще се стигне дотам в мига, когато се разкриеше идентичността на Тес. И въпреки че се възхищаваше на бурните ѝ опити да го предотврати, той усещаше, че ще е напразно. Откакто истината блесна, в гърдите му бушуваха гняв за номера, който съдбата му беше изиграла, и примирение с последиците. Едновременно с това бе разкъсван от силното желание на удуши Доли... Тес и също толкова силното и странно чувство на удовлетворение. Не можеше да го обясни, нито да го разбере — но да се ожени за Тес му изглеждаше правилно — сякаш е било писано да стане... Нали си търсеше съпруга, защо тогава да не се ожени за малката? Освен семейната вражда, а това беше огромна пречка, тя беше забележително приемлива. Също и фактът, че беше девствена, когато за първи път опита от страстта ѝ и не можеше да отрече, че го възбужда и задоволява, както никоя друга жена досега. Не можеше да се прави, че не я иска в леглото си, всъщност желаше я отчаяно. Нямахше вероятност да се окаже дама от род с добро възпитание, но това не променяше нищо. Изпитваше силното отвращение, че е притиснат в ъгъла и като дразнеше Рокуел се опитваше безразсъдно да избяга от съдбата си. Нищо на света не можеше да го принуди, независимо колко скандални са обстоятелствата, да бъде въвличен в брак с жена, която не желае. Това повдигна един несигурен въпрос у него — той наистина ли не искаше да се ожени за малката Мандъвил?

Никълъс усети тишината, изпълнена с очакване, изпи остатъка от брендите си и тихо каза, загледан в чашата:

— Това, което ще направим е много просто. Призори ще отпътувам за Лондон, за да взема разрешителни. Вие и дамите ще останете тук. Когато се върна ще се оженя за племенницата ви, колкото се може по-бързо, като вие, заедно с баба ми и сестра ми, ще ни бъдете свидетели. След това веднага ще пуснем съобщение в „Таймс“ за състоялата се сватба. Изненадата от събитието ще трае три дни и слуховете бързо ще затихнат — разкривено се усмихна на Рокуел. — Изглежда все пак ще удовлетворите желанието си и ще ме ожените за племенницата си.

Тес се извърна към него.

— Аз не искам — процеди тя през зъби, — да се омъжвам за теб.

— За съжаление — меко я успокои Никълъс, — не ти остава избор — всичко е решено. Нали, Рокуел?

— Боя се, че е прав, Тес — отвърна Рокуел. — Нямах друг избор освен да се омъжиш за него, иначе ще последва голям скандал. Радвай се, че се жениш за богат аристократ.

— Също и привлекателен, и чаровен дявол — добави Александър. — Нямах да си намериш по-добър мъж от него, мишле. Май трябва да знаеш, че с Рокуел вече му предложихме да се свържете. Не искахме нещата да станат така, но все пак одобряваме.

Прониза я отчаяние и Тес умолително погледна лелите си. Мег бавно поклати глава.

— Не, скъпа — отвърна тя в отговор на мълчаливата молба на Тес. — Нищо не можем да направим. Бракът с Шерборн е единственият изход от тази ситуация.

Хети стана и прегърна Тес.

— Няма да е толкова лошо, миличко. Вече знаеш, че е мил и благороден човек — спаси те от „Черното прасе“, нали? Била си сама и беззащитна, можел е да се възползва от теб. Ти сама каза, че не го е направил. Това не говори ли достатъчно що за човек е?

Тес едва устоя да не се засмее язвително. О, Господи, ако Хети знаеше истината! Но това нищо нямаше да промени — дори и да им беше казала, че я е прелъстил, те пак щяха да настояват за този брак. Болеше я, че всички го смятат за толкова благороден, но като се замислеше, единствено тя беше виновна за това мнение. Не биваше да

се опитва да го защитава! Чувстваше се изтормозена и го погледна с крайно отвращение; вбеси се още повече като видя блясъка на задоволство в очите му.

— Повярвай ми, знам точно какъв човек е той — сдържано каза тя.

— Добре, тогава — сияещ се съгласи Рокуел. — Сега вече знаеш каква щастливка си! Помисли си само, скоро ще бъдеш графинята на Шерборн!

Точно в този момент Тес не се чувстваше особена късметлийка, но нямаше друг избор, трябваше да се преструва, че е така. За добро или лошо беше й съдено да се омъжи за Никълъс Талмъдж — мъжът, който се женеше за нея само заради лошата шега на съдбата...

Дори и някой да беше забелязал, че Тес е твърде тиха, докато се обсъждаха планове за бързата ѝ сватба с Никълъс, не ги изкоментира. Вероятно са благодарни, че се предадох толкова лесно, кисело си помисли тя, свита на стола и тъжно загледана в огъня. Най-накрая, когато всичко беше решено, трите дами се отправиха към стаите си, а братята Рокуел останаха пред огъня до края на нощта. Никълъс се отправи към имението Шерборн, а оттам почти веднага към Лондон.

Тес очакваше, че когато остане насаме с лелите си, те ще я обсипят с въпроси, но не стана така. Бяха изтощени от събитията тази вечер и след кратък разговор си легнаха.

За Ник тази нощ нямаше да има сън. Остави братята Рокуел да се грижат за кулата като ги предупреди за нападението над Тес и за подозрението му, че е работа на контрабандистите и че трябва да са нащрек. Като пристигна в Шерборн събуди Лъвджой и му даде заповедите си. Изкъпа се набързо, преоблече се, хапна и тръгна за Лондон.

Въпреки че имаше да свърши много работа докато е в Лондон, Никълъс успя да си уреди среща с Роксбъри. След като изслуша обърканата му история с непроницаемо изражение, Роксбъри най-накрая каза.

— Значи поздравления — ще се жениш?

Никълъс тъжно се усмихна.

— Така изглежда, сър, и въпреки че обстоятелствата са скандални, не съжалявам за нищо.

Роксбъри кимна и тихо добави:

— Трябва да те поздравя за това, което си открил за толкова кратко време. Мислех, че ще минат седмици преди да успееш да влезеш в контакт с тях. Информацията ти за този „джентълмен“ и за нападението над твоята дама са доста интересни. Склонен съм да се съглася с предположението ти, че именно той може би е нашият мистър Браун — в очите му се появи закачлив пламък. — Като имам предвид отличната ти работа, мисля, че за известно време... поне за няколко дни, можеш да забравиш за контрабандистите и да се концентрираш върху младата си съпруга.

Никълъс се усмихна и кимна.

— Така и възнамерявах да направя!

Докато Ник се усмихваше, на Авъри съвсем не му беше до това, когато се върна в имението Мандъвил. Прибра се там късно следобед в неделя, точно когато Ник се срещна с Роксбъри. Подаде юздите си на Лоуъл, който беше изтичал да го посрещне и изсумтя.

— Тя върна ли се? Има ли някаква вест от нея?

Лоуъл поклати глава и реши да остави на Колмън да съобщи новината, че и двете лели също са изчезнали. Като видя гневното изражение на Авъри, Лоуъл с охота заведе конете до конюшната и прекара там известно време като ги почистваше — нещо, което обикновено смяташе, че е доста под нивото му.

Авъри влетя в тихата къща и се отправи към кабинета си, където свали пелерината и ръкавиците си. Позвъни нетърпеливо за Колмън и, разхождайки се из стаята, обмисляше какво ще направи с Тес веднъж щом я спипаше. Нито за миг не се съмняваше, че ще може да я открие.

След няколко минути Колмън влезе в стаята притеснен.

— Позвънихте ли, сър? — попита нервно той.

Авъри, който разсеяно гледаше през прозореца и ругаеше съдбата, и в частност Тес Мандъвил, се извърна и го погледна.

— Разбира се, че позвъних, глупако! Доведи веднага онези две мошенички отгоре. Искам да говоря с тях и този път няма да бъда толкова добър.

Колмън пребледня.

— Лоуъл не ви ли каза?

Авъри присви очи.

— Да ми каже какво? — изрева той заплашително.

Колмън едва преглътна и изруга наум иконома.

— Дамите ги няма — тръгнали са си.

Авъри се плъзна със скоростта на змия и сграбчи Колмън за реверите, като силно го разтресе.

— Какво искаш да кажеш с това, че са си тръгнали?

Колмън се задави, като си спомни предишни гневни изблици на господаря си.

— Изчезнаха снощи. Занесохме им вечеря към осем и след час Лоуъл прибра подносителите и заключи вратата — не можеше да понесе гнева в погледа на Авъри, затова се извърна встрани и измърмори. — Тази сутрин като им носех закуската вратата беше разбира, а стаята — празна. През нощта някой трябва да е бутнал вратата и да ги е извел.

Авъри стисна по-здраво реверите му и саркастично произнесе:

— И предполагам, че с Лоуъл не сте чули нищо?

Когато Колмън тъжно кимна, той отново го разтресе.

— Двамата вероятно сте били толкова пияни, че не бихте забелязали и ако цяла армия се вмъкне в къщата. Защо ли, по дяволите, ви държа? Дадох ви една проста задача — да наглеждате две жени, а вие ги пуснахте да избягат!

Колмън се сви, сигурен, че Авъри ще го удари, но той просто го блъсна настрана и язвително каза:

— Ако ти и онзи глупак Лоуъл не искате да се окажете без работа, за в бъдеще изпълнявайте по-добре заповедите ми! Сега се махай оттук и ми донеси нещо за ядене. Кажи на Лоуъл да дойде, искам да говоря с него.

Останал сам в кабинета, Авъри крачеше гневно насам-натам, а ядът го изяждаше отвътре. Очевидно преди да открие Тес, трябваше да намери пари от другаде. Мистър Браун просто трябваше да бъде малко по-щедър — независимо дали влизаше в сделката им или не. Усмихна се лукаво. Като си помисли само каква катастрофа очакваше мистър Браун, ако дори и една дума достигнеше до ушите на подходящите хора, Авъри не се усъмни, че желанието му ще бъде удовлетворено. Усмивката му бързо изчезна и той стисна юмруци. Когато отново спипа тази червенокоса мръсница... радост си представи няколко начина за изтезание, но при пристигането на Лоуъл мислите му бяха прекъснати.

Авъри се държа също толкова гневно и с него, дори го удари, преди да му заповяда да му покаже разбитата врата. Загледа се намръщено в нацепеното дърво, умът му работеше трескаво.

Остави двамата си слуги и се върна в кабинета си, за да обмисли сполетялата го неприятност. Сигурно Тес стоеше зад бягството на лелите си. Съмняваше се, че точно тя е разбила вратата, но подозираше, че е замесена. Което означаваше, че е някъде наблизо... На сутринта щеше да изпрати непохватните си слуги на разузнаване. Присви очи — след мъмренето днес нямаше да посмеят отново да се провалят. Щеше да открие Тес и тогава...

Без да подозира за коварните планове на Авъри относно Тес, Ник напусна Лондон преди здрач същата вечер с разрешителните, пъхнати на сигурно във вътрешния джоб на самото му. Нямаше шанс да пристигне вкъщи преди да се е стъмнило, но искаше да измине няколко мили преди да спре за през нощта.

Черното небе беше вече изпълнено със звезди, когато спря пред голяма гостилница. След като се нахрани обилно, изморен се тръшна на леглото и заспа веднага.

Когато се събуди на другата сутрин сънливо се огледа и в първия момент не можа да си спомни къде се намира. Изнерви се — нищо не му изглеждаше познато и за секунда дори не можа да се сети как се е озовал на това място. Едва когато видя самото си праметнато върху близкия стол, всичко си дойде на мястото. Ами, ако Тес казваше истината за загубата на паметта си?

Присви устни. Сега нямаше причина да се съмнява в думите ѝ и отново изруга. Веднага щом я видя, трябваше да разбере, че Тес не е една от слугините, които се срещат по гостилници като „Черното прасе“. Но кой знае, може би го беше усетил. Проблемът беше, призна си той отвратен, че я желаше както никоя друга жена досега и не можеше да позволи нещо да застане на пътя му — дори и фактът, че тя съвсем явно не принадлежеше на мястото, където я беше намерил. Ако беше поне наполовина джентълмен, за какъвто се смяташе, щеше да ѝ се притече на помощ, а не да я обезчестява и насила да я прави своя любовница.

Чистата истина е, помисли си Никълъс като стана и се облече, че като глупак оставих тялото да доминира над ума ми. Щом погледна Тес, големите ѝ теменужени очи и меките розови устни, нищо друго нямаше значение, освен желанието му да я вкара в леглото си. Жлъчно се усмихна — за нещастие този факт все още беше в сила. По дяволите, дори беше склонен да пренебрегне коя, е само за да се ожени за нея и да я има винаги в леглото си! Беше му трудно да си го признае и настроението му се вкисна още повече.

Най-странното в цялата ситуация беше не, че ще се жени за Тес Мандъвил, а това, че не изпитва гняв и негодувание, както би станало, ако го бяха впримчили в брак с някоя друга жена. Ядоса се, когато узна истината, но след това изпита странното чувство на удовлетворение...

Когато гостилницата остана далеч зад него, Никълъс отново се замисли за проблемите, които го чакаха в Шерборн — и не на последно място за непокорната си булка. Усмихна се. Тес щеше да е своеволна, знаеше го, но предпочиташе да си мисли за това, че тя никога не го отегчава и можеше да я държи в прегръдките си където и когато си поиска.

Фактът, че тя беше Мандъвил щеше веднага да предизвика някои трудности... Баба му няма да се зарадва на избора му на съпруга. Когато ѝ бъдат обяснени обстоятелствата около бързата сватба, тя без съмнение щеше да се съгласи, че бракът е единственото разрешение, но Ник знаеше, че няма да ѝ каже пълната истина. Палас и без това щеше да се натъжи, че той се жени за правнучката на жената, която е избягала със съпруга ѝ и племенница на мъжа, който уби внук ѝ. Положително щеше да обвини Тес за създалата се ситуация, въпреки че вината беше негова.

Ник въздъхна. Не можеше да измисли как да намали удара, явно е, че ще трябва да каже истината — дължеше го на Палас, както и на Тес, в противен случай щеше да затъне още по-дълбоко. Вследствие дългогодишната вражда между двете семейства Палас със сигурност щеше да мрази Тес, дори и да бяха се срещнали при по-обикновени обстоятелства.

Никълъс пристигна в имението Шерборн следобед. Посрещнаха го с новината, че баба му си е вкъщи, но Атина е предпочела да остане още няколко дни при свои приятели. Това не му хареса — искаше Атина да присъства на сватбата му — щеше да има по-малко клюки —

но нищо не можеше да се направи. Не искаше да увеличава неразбирателството като настоява да се върне вкъщи незабавно, нито пък щеше да отложи церемонията заради това. Имаше твърдото намерение по това време утре следобед да е вече женен — независимо дали Тес искаше или не!

Въпреки уверението, че бракът с Тес е единственото разрешение за някои неотложни проблеми, нейният твърд отказ да се омъжи за него непрекъснато го преследваше. Не можеше да отрече, че гордостта му е накърнена. Всяка друга жена би почувствала облекчение и, да, по дяволите, би била благодарна, ако той постъпеше така честно с нея. Усмихна се мрачно — да, но нямаше да е очарователна като малката хитруша, която май вече се превърна в най-важното нещо за него на света...

Както си и знаеше, не беше лесно да разкаже на Палас за случилото се. Въпреки че не спести нищо от историята, по лицето ѝ личеше, че е убедена, че това е план на ужасните Мандъвил. Не можеше да я вини — нима и той не беше убеден, дори и с по-малко доказателства, че Тес се опитва да го впримчи? Сега разбираше глупостта си, както и напълно естествената реакция на баба му. Повече от всеки друг тя беше понесла тежестта на болезнения скандал преди почти седемдесет години. Не отдавна по-големият ѝ внук умря в ръцете на друг Мандъвил — раните ѝ бяха много дълбоки.

— Знам, че исках да се ожениш — тъжно каза тя, след като преминаха първоначалният ѝ гняв и недоверие. — Вярно е също, че никога не съм виждала младата дама и че тя може да е очарователна. Сигурна съм, че за всяко друго семейство това е един добър брак, но не и за мен!

Погледна го право в очите и сърцето на Никълъс се преобърна. Не искаше да наранява баба си, но, по дяволите, щеше да се ожени за Тес. По средата на болезнения разговор той внезапно осъзна, че наистина иска да се ожени за Тес Мандъвил и нямаше да позволи на нищо да застане на пътя му — дори и на Палас.

— Бабо, не можеш ли да загърбиш миналото? — нежно я попита той. — Тес не е виновна за това, което се е случило тогава. Вярно е и това, че тя не е виновна за компрометирането си. По-скоро трябва да ми се скараш, че се държах като мръсник.

— Знам — изморено отвърна Палас, сините ѝ очи бяха пълни с отчаяние. — Обясни ми подробно какво се е случило, но дори и да не е нейна вината, да не би да очакваш да приветствам децата на тази жена в дома си или нея като твоя съпруга!

Палас пребледня още повече. В очите ѝ се четеше ужас.

— О, Боже! Не! Не мога отново да преживея това!

Мъката ѝ разкъса сърцето му. Приклекна до стола, хвана ръката ѝ и нежно я целуна.

— Съжалявам, че ти причиних такава ужасна болка — дрезгаво каза той. — Бог ми е свидетел, не съм искал! И ако можех да ти спестя това изпитание, щях да го направя. Трябва да разбереш, че колкото и да не ти харесва, няма друг изход. — Внезапно си спомни за още една причина, която да направи избора му на съпруга малко по-приемлив. — Замисляла ли си се, че Тес може и да е бременна? За това, че първото ти внуче, единственото внуче, може би расте в утробата ѝ?

Палас се намръщи.

— Ожени се за нея щом искаш — каза тя унило. — Но не искам от мен да се радвам за това.

Палас изхлипа и се обърна настрани, за да се успокои. Никълъс се изправи и погледна баба си, която беше престанала да плаче.

— Тес и лелите ѝ ще останат в кулата до сватбата. Ще се постарая да отложа срещата ви колкото мога.

Палас избърса сълзите си с дантелена кърпичка и се усмихна.

— О, Ник, животът беше толкова спокоен и предвидим, преди да се върнеш вкъщи! Дните се редяха без нищо да се случва — мислехме единствено дали ще вали и какво ще има за вечеря. А виж ни сега: млада дама бяга от лапите на един мръсник; контрабандисти се врат навсякъде; изгубена памет; опит за убийство и внезапна сватба.

Никълъс настойчиво се вгледа в изпитото ѝ лице.

— Нима можеш толкова лесно да приемеш брака ми с Тес?

Изражението ѝ стана замислено.

— Не е това, което исках, но може би става за добро — най-после ще те видя женен. Има дори възможност преди да умра да държа едно-две внучета на скута си. Разбира се, съществува и още една причина, поради която бракът ти ми се струва приемлив...

Никълъс я погледна въпросително и тя весело и с палав блясък в очите отвърна.

— Само си помисли колко бесен ще е настоящият барон Мандъвил като разбере кой този път ще се ожени за наследницата!

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Авъри все още не беше разбрал обхвата на пълното си поражение, но подозираше участието на графа в някои от скорошните промени в живота си.

Последните няколко дни не бяха приятни за новия барон Мандъвил. Пристигането на писмото от Рокуел с неприятните новини за неочакваното посещение беше само началото. Авъри мислеше, че е имал късмет като е прочел писмото преди всички и е успял да пусне плана си в ход и насила да се ожени за Тес. Това, мислеше си той като седеше в големия салон на имението Мандъвил и пиеше чаша след чаша превъзходно бургундско вино, беше последното хубаво нещо, което му се случи.

След като пристигна в Лондон бързо се преоблече и освежи в къщата на Мандъвил на площад Гросвенър — по случайност точно срещу къщата на Шерборн. Точно когато излизаше, за да се качи в каретата си, се натъкна на един познат, с когото размени няколко приказки. Бъбровият господин знаеше всички градски слухове, но фактът, че беше закусвал тази сутрин с лорд Рокуел, заинтригува Авъри. След няколко деликатни въпроса получи интересната информация, че въобще не е споменал за Тес. Всъщност казал, че планира в събота да замине на посещение при племенницата си, а оттам за Корнуел до края на годината.

Авъри отпрати каретата и замислен се прибра отново вкъщи. Възможно ли беше Тес да не е пристигнала в Лондон? Дали той не беше стигнал преди нея? Изглеждаше малко вероятно — тя имаше доста часове преднина, но снощи пък се разрази буря...

Реши да не ходи до къщата на Рокуел, а вместо това да потърси стар свой познат. Авъри не беше много близък с Джак Денинг, но бяха правили няколко сделки в миналото. Така че Джак със своите връзки из Лондон се оказваше тъкмо човекът, който беше нужен на Авъри.

В петък сутринта Джак увери Авъри, че Тес не е в къщата на чичовците си. Къде ли можеше да е? Разтревожен, той помоли Денинг

да сложи човек, който да следи къщата на Рокуел и още няколко, които да претърсят пътищата от Кент за Лондон и нетърпеливо зачака. Тес все някога щеше да се появи. Ако успееше да се промъкне покрай хората на пътищата за града — въпреки че червената ѝ коса трудно можеше да се пропусне — шпионинът пред къщата щеше да я види. Изпрати и съобщение на слугите си в имението, за да ги предупреди, че по някаква случайност Тес може и да се върне там.

Докато чакаше появата на Тес или бележка от имението, на Авъри му хрумна все пак да посети Рокуел, но предпазливостта го възпря. Знаеше, че Рокуел и брат му не го харесваха по принцип и неочакваното му пристигане в града само щеше да засили подозренията им.

Но и на следващия ден нямаше следа от момичето. Получи бележка от Лоуъл, че в имението всичко е наред, но че младата дама не се е върнала там. Авъри започна да се съмнява, че нещо се е объркало. Шпионите се кълняха, че няма и следа от нея, нито по пътищата, нито около къщата на Рокуел. Нищо повече не можеше да постигне като седи в Лондон, затова реши да се върне и сериозно да си поговори с лелите. Възможно беше Тес да се е скрила някъде другаде... и той напълно грешеше като си мислеше, че тя ще се обърне за закрила към чичовците си. Може би щеше да е добре, ако Тес се беше скрила на място, откъдето щеше лесно да я отвлече, но това би създавало нови проблеми. Вбесен, той се метна в каретата си и тръгна за Мандъвил като само за минути пропусна пристигането на Ник в Лондон, който идваше, за да издейства разрешителни за сключване на брак.

Положението, което Авъри завари в имението при пристигането си, беше почти толкова нерадостно, колкото и изчезването на Тес. След бягството на лелите той вече започна да подозира, че Никълъс Талмъдж има пръст в някои от неприятностите му. Знаеше за приятелството между Рокуел и Талмъдж и какъвто си беше подозрителен разбра, че веднага щом им бе отказан достъп до имението Рокуел са отишли в дома на приятеля си, който живееше наблизо. Оттук лесно можеше да се направи връзка, че Ник е участвал в бягството на лелите от Мандъвил. Но къде беше Тес?

Присви ледено студените си сини очи. Имаше ли някаква вероятност Ник и Тес да са се срещнали? Известно време обмисля тази възможност, но после я отхвърли. Ако Тес беше при Ник той нямаше

да чака до събота, за да освободи лелите ѝ. Последното беше станало само защото братята Рокуел бяха надигнали вой. В това беше сигурен.

Авъри започна да си блъска главата и да умува какво щеше да се случи след това. Знаеше, че е притиснат в ъгъла. Тези дни финансите му бяха позатегнати и дори сумите от загадъчния мистър Браун едва ли щяха да му стигнат за дълго. Лелите нямаше да си замълчат нито за затварянето им, нито за изчезването на Тес... Ако искаше да предотврати катастрофата трябваше да действа светкавично.

Решението на проблема му изглежда беше да намери Тес. Щом тя беше в ръцете му, другото щеше да се оправи. Затова тази сутрин изпрати Лоуъл да претърси пътя, по който тя най-вероятно беше тръгнала — може да е станал някакъв инцидент и тя да лежи ранена край пътя или в някоя фермерска къща и да се бои да разкрие самоличността си от страх да не би той да я открие. Авъри се усмихна — Тес знаеше, че той ще тръгне да я търси.

Авъри не само че изпрати Лоуъл да търси Тес, но нареди на Колмън дискретно разузнаване около имението Шерборн. Но Колмън нямаше какво интересно да му съобщи, дори и след разговора си с един от слугите в имението, когото обилно напи с ликьор. Като имаше предвид враждата между Мандъвил и Талмъдж, Авъри не очакваше лелите да са там, но по дяволите, все някъде трябваше да са! Но къде?

Присви устни. Ако Тес не беше при лелите си, а той знаеше, че е така... И ако не беше и при чичовците си, в което беше почти сигурен, тогава къде, по дяволите, беше? Роднините ѝ без съмнение вече бяха открили това и бясно обикаляха наоколо, за да я търсят или се опитваха да намерят начин, за да предотвратят скандала. Саркастично се усмихна, вдигна тост за здравата социална структура и си легна, като се надяваше, че съдбата все пак ще му хвърли някоя щастлива карта.

Ник не мислеше често за късмета или съдбата, но в онази вторник вечер през октомври 1811 г., когато Тес Мандъвил стана негова съпруга, той беше благодарен на случая, който го бе отвел в „Черното прасе“ само преди една седмица. Загледан в лицето на младата си съпруга, Никълъс беше много благодарен на лейди Мериан

Холиуел и на останалите, които онази нощ го бяха отвели в „Черното прасе“.

След това погледна баба си, която тихичко разговаряше с Хети и Мег. Изглежда се чувства добре, успокои се той. Малко се притесни, когато Тес и лелите ѝ се запознаха с нея, но баба му успя да покаже вродената си учтивост. Наблюдаваше я как се бори да потисне болезнените емоции, които я изгаряха отвътре и усети внезапен прилив на привързаност. Тя беше истинска дама.

Сватбата мина приятно. Малкият салон в задната част на къщата беше отрупан с току-що откъснати цветя и пред слисаните погледи на събралите се роднини Ник и Тес бяха венчани от местния пастор.

След това в любимия син салон на баба му сервираха разхладителни напитки. Лицата на чичовците ѝ гордо сияеха, а Хети и Мег одобрително се усмихваха на младоженците. Лейди Шерборн все още се държеше сдържано, но блясъкът в сините ѝ очи обещавахе промяна в настроението.

Тес и Палас нямаха време да разговарят много преди сватбата, но сега стояха една срещу друга до една от масите и Ник внимателно ги наблюдаваше. Разговорът им беше учтив, те старателно подбираха думите си. От момента, в който се запознаха, Палас не можеше да свали очи от красивото лице на Тес. Сега, когато се запозна със съпругата на внука си и видя, че Тес не е интригантка, се почувства по-спокойна и имаше възможност да сподели това, което ѝ дойде наум щом видя момичето за първи път.

— Приличаш много на прабаба си, нали?

Тес кимна печално — знаеше колко болка беше изживяла тази жена заради Тереза.

— Да, казвали са ми, че има поразителна прилика между нас — има неин портрет в Мандъвил. Съвсем като близначки.

— Да, така изглежда. — После потупа ръката ѝ и промърмори почти на себе си. — Ти си подходяща, дори много подходяща — извърна се и се отправи към другите си гости.

Тес не знаеше как да приеме думите ѝ, но усети, че опасенията ѝ малко по малко се разсейват. Срещата ѝ с лейди Шерборн беше едно от препятствията, с които трябваше да се справи през последните няколко дни и се изненада колко много значеше одобрението ѝ за нея. Прехапа

устни. Това не би трябвало да има значение, но все пак беше благодарна на лейди Шерборн за дружелюбното ѝ отношение.

Погледна към Ник и при вида на страстта, искряща в черните му очи, сърцето ѝ подскочи. Беше лудост да изпитва дори и най-малкото щастие за брака им, но, за Бога, беше точно така. Изкриви устни от съжаление. Чувството ѝ на щастие беше странно и не можеше да обясни усещането, че всичко е правилно, че е на мястото си... че се е прибрала вкъщи след дълго и опасно пътуване. Беше странно, особено след като упорито се убеждаваше, че е напълно против идеята да се омъжи за Никълъс Талмъдж още от самото начало.

Тес въздъхна и разбра, че не би трябвало да е изненадана от променливите си чувства — въпреки всичко тя обичаше Никълъс и макар, че той може би не я обичаше, беше доказал, че е благороден мъж. Пък беше и невероятно привлекателен, откровено си призна тя, а според чичовците ѝ и доста заможен и щедър. Беше и мил — виждаше се от начина, по който се отнася към баба си. Едва ли някоя жена би останала разочарована от мъж като съпруга ѝ.

Почувства как Ник деликатно обхвана кръста ѝ и я притегли към себе си и се развълнува, усещайки топлината на тялото му до своето. Дишането ѝ внезапно се ускори като си помисли за предстоящата нощ. Сега той беше неин съпруг, бъдещето им беше неизменно свързано...

— За довечера ли си мислиш? — дрезгаво прошепна Ник в ухото ѝ. — Аз да. Всъщност нямам търпение тези гости да си отидат и да те имам само за себе си — леко я целуна по слепоочието. — Липсваше ми през последните няколко дни, съкровище — и въпреки че лелите ти са много приятни жени, а Рокуел са ми добри приятели, ми се искаше да ги няма — все някой от тях е наблизо и не сме оставали насаме дори и за един миг от сряда вечерта.

Ник се оплакваше с право. Роднините ѝ зорко ги следяха — нямаха възможност да се срещнат насаме и Тес не знаеше дали да се радва за това или не.

Усмихна се насила.

— Ако правилно си спомням, ти беше този, който покани лелите ми да останат в имението Шерборн, докато нещата с Авъри се уредят.

— Да, така беше — небрежно отвърна той. — И предполагам го направих от чисто егоистични подбуди — нима не е възможно да съм

го сторил, за да ти се харесам? Или за да имаш близки хора до себе си през първите дни в имението?

Изненадана, Тес го зяпна.

— Нима? — попита недоверчиво тя, не се беше сещала за това досега.

Той се усмихна.

— Боя се, че тази загадка, съкровище, сама ще трябва да отгатнеш.

Палас ги приближи и след като целуна внука си по бузата, каза:

— Май събитията от последните няколко дни напълно ме изтощиха. Вече се оплаках на другите и те ме посъветваха да се оттегля. Така че желая и на двама ви дълъг и щастлив живот заедно, аз ще се качвам горе.

— Наистина ли, бабо? Наистина ли ни желаеш дълъг и щастлив живот заедно?

Усмихна им се топло и погали Тес по бузата.

— Да, наистина — и в очите ѝ блесна палаво пламъче. — И не се бавете да ме зарадвате с внуци!

Тес се изчерви от удоволствие, а Палас се извърна и излезе от стаята.

Пасторът и жена му си тръгнаха скоро след това, а и другите не се застояха много — или последната седмица им се беше сторила много напрегната, или след като бяха постигнали неотложната си цел, се чувстваха удовлетворени и спокойни. След прегръдки и усмивки, придружени от насълзени погледи, лелите се отправиха нагоре към стаите, които бяха приготвени за тях. Чичовците останаха още малко, но скоро и те ги последваха.

Като я целуна по бузата, Александър дрезгаво каза.

— Бъди щастлива, мишле. Ник е много добър мъж — хвърли на приятеля си закачлив поглед. — Понякога е строг и арогантен в зависимост от обстоятелствата, но иначе ще е добър към теб.

Рокуел ѝ се усмихна.

— Вярно е, Тес, Ник е мъжът за теб. Ще видиш. Не искаше да се омъжиш за него, но един ден ще ни благодариш, че сме настоявали. Помни ми думите.

Решиха братята Рокуел да останат в кулата по време на посещението си. Ник не искаше кулата да е празна — проблемът с

контрабандистите още не беше решен, а в момента имаше други неща на главата. Баронът и брат му проявиха ентусиазъм да си отворят очите за всякакви престъпни дейности. Истината беше, че и двамата очакваха с нетърпение среднощни сблъсъци с банда престъпници, в случай, че контрабандистите посмеят да се върнат.

Когато те си тръгнаха в синия салон настъпи тишина. Тес неловко погледна Никълъс. От топлината в погледа му и от чувствената извивка на устните му разбра, че иска да се любят.

— Не се тревожи — промърмори той, сякаш бе прочел мислите й. — Въпреки че единственото, за което си мисля през последните няколко часа е нощта, която идва и как ще те любя, не възнамерявам да те натисна върху любимото канапе на баба ми.

Тес се изчерви.

— Не съм си и мислила, че ще го направиш — отвърна тя почти без дъх. От блясъка в очите му сърцето й затуптя толкова бясно, че още малко и щеше да изскочи от гърдите й. Тя заекна. — А-ако нямаш нищо против, а-аз ще се от-тегля.

— Не, идеята ти е много добра. Скоро и аз ще дойда — закачливо я целуна по устните. — Много скоро.

Тес излетя от стаята. За неин срам тялото й вече тръпнеше, изгаряше за ласките му. Сякаш бяха минали месеци откакто не е била в прегръдките му и въпреки че се смъмри, че е такава палавница, не можеше да отрече, че очаква първата си брачна нощ...

Никълъс остана сам в синия салон и си наля бренди, мислеше за необикновения обрат в живота си. Беше изгубил десет месеца в търсене на подходяща съпруга в най-заможните домове в Лондон и я беше открил където най-малко очакваше — в една долнопробна гостилница. Поклати глава и леко се усмихна при спомена.

Какво ли щеше да стане, запита се той, ако бях срещнал Тес при по-обикновени обстоятелства? Дали отново щеше да изпита тази необяснима страст и привързаност? Дали щеше да разбере от пръв поглед, че това е жената, която търси? Все още не можеше да обясни силното усещане, че тя е негова, че са създадени един за друг, което го обзе онази нощ в „Черното прасе“. Погледна я само веднъж и вече знаеше.

Сви устни. Е, не знаеше, че ще се ожени за нея, но беше сигурен, че я желае, че е готов да чака един или няколко живота, но да я намери

отново... Каква странна мисъл — да я намери отново!

Тръсна глава, отпи от блендита и се огледа — масите бяха отрупани с остатъци от сватбената гощавка. Въпреки че празникът беше свършил, на Ник все пак му се стори странно, че е женен за Тес Мандъвил. Преди една седмица, ако някой му беше казал, че съпругата му ще е от семейството, с което Талмъдж бяха заклет врагове, щеше да се изсмее и да го помисли за луд. Но въпреки всичко — той, Никълъс Талмъдж, десетият граф на Шерборн, се беше оженил за наследницата Тес Мандъвил. Невероятно!

Привлечен от портрета на дядо си, Никълъс застана пред него и се вгледа в чертите, които толкова приличаха на неговите. Ако Бенедикт не беше избягал с Тереза и беше останал в имението Шерборн, какво ли щеше да каже за тази необичайна развръзка? Дали щеше да е удовлетворен, че този път неговото семейство е измъкнало наследницата под носа на Мандъвил?

Никълъс разглеждаше изписаното, сериозно лице на дядо си. Сега нищо нямаше значение. Беше станало толкова отдавна. Дядо му без съмнение беше починал някъде отвъд океана. Сега Никълъс Талмъдж имаше млада очарователна булка, която го очакваше горе и беше време, помисли си той със задоволство, да я последва.

Остави наполовина пълната си чаша на една от масите и нетърпеливо се запъти нагоре, вече усещаше силната пулсираща болка между бедрата си. Но на прага изведнъж се спря и нещо го накара да погледне отново портрета на дядо си. Пребледня. После го погледна отново и отново, дори се приближи. Не, не можеше да бъде. Сигурно е от осветлението, помисли си той и излезе от синия салон. От осветлението, а може би не, но за миг му се стори, че строгите устни на дядо му се извиха в слаба, самодоволна усмивка...

Въпреки нетърпението да я намери, Ник се забави малко в стаята си, която се намираше до тази на Тес. Изкъпа се набързо и още с мокра коса облече сив копринен халат на райета. За миг се спря пред вратата, която разделяше стаите им. Сърцето му внезапно затуптя лудо и членът му се втвърди. След няколко минути щеше да се люби с Тес на леглото, където са били зачевани цели поколения Талмъдж. Представи си Тес с издуто коремче и своето бебе в нея и се изпълни със задоволство. Но бебето нямаше толкова голямо значение, единственото нещо, което го интересуваше беше, че тя е вече негова!

Бутна вратата и влезе в стаята на Тес, която беше обляна от светлината на свещи, танцуваше по мебелите и по голямото легло точно срещу нещо. Но Никълъс не забелязваше нищо друго освен стройната фигура с огненочервени къдрици, която стоеше пред стъклената френска врата, отвеждаща към голям балкон.

Екзалтацията, която почувства при вида ѝ го завладя. Пулсиращата болка между бедрата му само му напомни колко много я желае и колко е радостен, че Тес е негова съпруга, независимо от причините за брака им.

Стоеше там и ѝ се възхищаваше. Беше си сложила нощницата и пеньоара, който ѝ купи от Лондон — в мига, когато ги зърна на витрината на бутика на един известен моделиер, разбра, че ще ѝ стоят зашеметяващо и беше прав.

Ушитата от най-меката коприна в тъмнолилав тон, който изглеждаше почти черен, нощницата имаше дълги прави ръкави от прозрачна материя в малко по-светло лилаво. Същата прозрачна материя имаше и по пеньоара, който завършваше с волани. Откакто ѝ ги купи само си представяше как би блестяла бялата ѝ кожа под пеньоара, но тази вече като видя как ѝ стояха просто затаи дъх.

Червената ѝ златиста коса искреше като огън върху лилавата коприна. Дълбокото деколте с бродерии очертаваше раменете и загатваше бюста ѝ, точно както Ник си мислеше, че ще стои. Късатата нощница добре очертаваше стройното ѝ тяло, но погледът на Ник беше прикован върху редицата малки копчета, която се проточваше от врата до подгъва — беше прекарал доста безсънни часове напоследък като си представяше как ще откопчае едно по едно тези копчета с топлите си устни...

Почти извика от страст като си представи колко сладка щеше да е тя. Тес все още не беше усетила присъствието му. Потисна силното желание да я грабне на ръце и да я люби веднага и меко каза:

— Надявам се, че тъжното ти изражение не е предизвикано от нещо, което съм направил.

Тес подскочи и се извърна към него.

— Ник! Стресна ме — извика тя. — Не те чух да влизаш.

Втренчи се в бледите ѝ черти и забеляза сянката в теменужените ѝ очи.

— Какво има? — попита той дрезгаво, приближи се и я притисна до себе си. — Какво те кара да изглеждаш така, сякаш очакваш надзирателя си, а не съпруга, който иска само да си щастлива?

Тес се вгледа в очите му.

— Не се преструвай, че наистина си искал да се ожениш за мен, че ако обстоятелствата бяха различни не би избягал от брак с мен.

— А, това ли било? — кротко запита той и целуна рамото ѝ. — На мен пък ми се струва, че съм си намерил точно съпругата, която винаги съм искал — измърмори той. Като видя изненадата ѝ, Ник се засмя и я вдигна на ръце. — Ела в леглото и ми позволи да ти покажа колко много те желая...

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Тес знаеше, че започнеха ли да се любят, щеше да пропусне възможността да обсъждат брака си. Веднага щом я сложи на леглото, тя рязко се отдръпна от него. Протегна ръка, за да го спре и каза почти без дъх.

— Почакай! Знам, че ме желаш. Но наистина ли приемаш този брак или само се преструваш? Способен ли си да пренебрегнеш дългогодишната омраза между семействата ни толкова лесно?

Последното нещо, което Ник искаше да обсъждат, бяха обърканите му чувства, но разбра, че съпругата му нямаше да се успокои и да се включи в планове му за остатъка от нощта, ако не ѝ отговори. Впери очи в нея като се питаше дали с няколко целувки няма да успее да избегне темата. Решителното ѝ изражение му подсказа въобще да не се опитва.

Ник въздъхна и легна по гръб, като кръстоса ръце под главата си. Загледа се в лилавия балдахин отгоре и искрено си призна.

— Няма да си кривя душата — не си съпругата, която си мислех, че ще намеря. От друга страна... — и той я погледна, бездънните му черни очи се движеха върху лицето ѝ като топла ласка — ...ти си точно съпругата, която си търсех.

Тес изглеждаше едновременно объркана и доволна.

— Какво искаш да кажеш?

Ник вдигна ръка и започна да изброява на пръсти.

— От добро семейство си. Имаш добри връзки в обществото. И ако може да се вярва на Рокуел... — той ѝ се усмихна — имаш и добро наследство. Първите две са дадености, които исках моята съпруга да притежава; третото, като имам предвид моето положение, е приятна придобивка.

— Разбирам — бавно отвърна Тес, думите му не ѝ харесаха. — И тези причини са достатъчни, за да се обвържеш с мен за цял живот?

Ник се обърна към нея и нежно я погали по лицето.

— А защо не? — меко отвърна той. — За много двойки от нашата класа са били достатъчни. Но не са единствените, поради които бях склонен да се ожения за теб — гласът му стана по-дълбок и той дрезгаво промърмори. — След като вкусих от страстта ти разбрах, че съм се пристрастил към нея... — замълча за миг и с интерес наблюдаваше розовината по бузите ѝ. — Също и това, че си невероятно красива, храбра, лоялна и честна. Един мъж само би сгрешил, ако не се ожени за жена с тези качества.

Тес не издържа на решителността в очите му и сведе поглед. Не можеше да не се почувства доволна и поласкана от това, което каза, дори и да не беше чула думите, за които копнееше... Дали не беше глупаво от нейна страна да очаква, че ще ѝ каже колко безумно е влюбен в нея... както тя беше в него? Тъжно си призна, че може би е така и че за известно време ще трябва да се задоволи с това, че съпругът ѝ я мисли за красива и лоялна. Това я стопли и тя отблъсна мрачните съмнения, които я бяха обзели. Все още не я обичаше, но може би след време...

Ръката му върху бузата ѝ беше топла и тя изведнъж усети голото му тяло под халата. И това, че я желаете... Чувствеността ѝ се надигаше и повече от всичко ѝ се искаше да захвърли неяснотите и да се остави в ръцете му. Но имаше още един въпрос, на който искаше да получи отговор.

Погледна го в очите и прошепна.

— А враждата между семействата ни? Можеш ли да я преодолееш?

Ник се поколеба и Тес потрепера — нима я мразеше? Никога нямаше да я обича! И то защото беше Мандъвил!

Като че ли прочел мислите ѝ, той поклати глава.

— Не, не те мразя — нито лелите ти. Александър беше абсолютно прав като каза, че ние нямаме вина за враждата и че няма причина да я продължаваме. — Погледна я втренчено. — Може и да ми се е искало да не си Мандъвил, но това вече няма значение — сега си Талмъдж — потърка устни в нейните. — Нима забрави, че тази вечер стана моя съпруга и графиня на Шерборн?

Тес за малко да се задави.

— Не съм забравила — просто не искам миналото да засенчва бъдещето ни — изкриви устни тя. — И без това започнахме доста зле.

— Нима беше толкова лошо? — решително попита той, обхванал с ръце лицето ѝ, устните му на сантиметри от нейните. — Винаги ще си спомням за прекрасната ни първа нощ в „Черното прасе“...

Теменужените ѝ очи се замъглиха и Тес бавно поклати глава.

— Не — дрезгаво започна тя. — Не беше толкова лошо.

Ник изръмжа, неспособен повече да се въздържа и я целуна — копнееше за това от няколко дни и езикът му изпълни устата ѝ. Едва я бе вкусил и главата му се замая — страстта, която се опитваше да сдържа, експлодира в тялото му.

Целуваше я жадно, ръцете му галеха изящното ѝ тяло, когато я притисна върху пухкавите възглавници на леглото. Тя беше толкова нежна, толкова сладка, че едва се въздържаше да не разкъса нощницата ѝ, за да намери мигновено удовлетворение между бедрата ѝ. С усилие откъсна устни от нейните и ги насочи към врата ѝ.

— Имах всякакви идеи как бавно да те спечеля, да те ухажвам, но щом те докосна и всичките ми планове отиват по дяволите — единственото, за което мога да мисля е каква наслада ще изпитам като проникна в теб...

Беше почти легнал върху нея, тежестта на тялото му я възбуждаше, а твърдият му член силно се притискаше върху бедрата ѝ.

При думите му по кожата ѝ премина тръпка на очакване. Тялото ѝ вече копнееше за неговото, очите ѝ гледаха замечтано, а пръстите ѝ играеха с гъстата му коса.

— Какви идеи?

Той се повдигна и я погледна. По устните му се плъзна лека усмивка.

— О, съкровище, идеи, които ще ни доставят огромно удоволствие...

Допря топлите си устни до нейните и я целуна всепоглъщащо. Тя зарови пръсти в косата му, тялото ѝ се изпъна от зараждащата се страст и копнеещо за повече. Трябваше само да я докосне и тя веднага се оживяваше — пулсиращата болка между краката ѝ се увеличаваше, зърната ѝ се втвърдяваха, гърдите ѝ натежаваха и изтръпваха при най-лекото докосване. Тес тихо изстена, когато устните му се откъснаха от нейните и гъделичкащо бавно се плъзнаха надолу по врата към гърдите и първото копче на нощницата ѝ.

Ник се затрудни с това първо копче и смъкна ръце, за да погали малките ѝ гърди. Второто копче и после третото... шестото той откъсна със зъби и Тес усети как нетърпението започна да я изгаря отвътре. Тези нежни, закачливи ласки не бяха достатъчни; тялото ѝ копнееше за него и тя изведнъж изпита силното желание просто да разкъса проклетата нощница, да отстрани всичко, което беше между телата им... Мяташе се неспокойно, копринената материя се хлъзгаше по краката ѝ, а жегата между бедрата ѝ ставаше все по-буйна.

Нетърпеливо обхвана раменете му и дръпна халата. Кожата му беше топла и мека и тя тихо измърка от удоволствието, което ѝ доставяше да го гали — широките рамене, гладкия гръб и къдравите косъмчета на мускулестите му гърди.

Усещаше устните му върху голите си гърди, танца на езика му върху плътта си...

Ник затаи дъх, когато пръстите ѝ се задържаха върху колана на халата му. Измърмори нещо несвързано, надигна се за секунда, нетърпеливо развърза колана и хвърли дрехата настрани. Обърна се към Тес, устните му се извиха в усмивка.

— А сега, докъде бях стигнал?

Изражението му остави Тес без дъх. Нощницата ѝ беше разкопчана едва до половината. В очите му проблесна топъл пламък като видя откритите ѝ гърди — светлата ѝ кожа изпъкваше на тъмносилаватата коприна, зърната бяха изпъкнали. Усмивката му бавно изчезна.

— Мисля, че си спомням... бях точно... — наведе глава и езикът му страстно се изви около едното ѝ зърно — тук.

Поточе сладка страст се стрелна от мястото, където устните му я гъделичкаха към жегата между бедрата ѝ и Тес се изви нагоре.

Остави го да продължи с магията и започна да си играе с къдравите косъмчета по гърдите му. Усещаше твърдия му член, топъл и тежък да се търка между бедрата ѝ. Той почти беше легнал върху нея и единствено копринената ѝ нощница пречеше на съединяването им. Тя закачливо се потърка о твърдата издутина, като се забавляваше от собствената си сила, когато Ник изръмжа, стисна задника ѝ и я придърпа по-близо.

— Ако не престанеш — прошепна той почти без дъх и я погледна — няма да мога да ти покажа останалите си идеи...

С полузатворени очи, опиянена от страст, Тес прокара пръсти по челото му, плъзна ги надолу по носа и чувствените му устни.

— О? Искаш да кажеш, че мога да те разконцентрирам?

Очите му потъмняха още повече от силните емоции, които преминаха през тялото му.

— Да — съгласи се той със странен тон. — Боя се, че можеш...

Тес замаяно се усмихна — много не му вярваше, но беше твърде възбудена, за да я интересува.

— Тогава предполагам, че трябва да те оставя да продължиш, нали?

— Да — измърмори той, стисна задника ѝ и за един миг я притисна към натежалия си член. — Мисля, че трябва — ще ти се стори доста... доста зашеметяващо...

Откъсна се от нея и продължи да разкопчава копчетата ѝ. Топлите му устни се движеха бавно по тялото ѝ, при което Тес потреперваше. Изпитваше непреодолимото желание да се издигне и потърка о него, но се задоволи само с галене на гърба и бедрата му.

Погълната от собствените си еротични проучвания, Тес не забелязваше какво прави Ник, докато устните му не стигнаха до предпоследното копче, което се падаше върху корема ѝ. Дъхът ѝ спря и замаяна усети зъбите му да минават върху къдравите косъмчета на венериния хълм. Следващото копче беше малко по-надолу, точно там където най-много копнееше за докосването му. Цялата изтръпна, когато усети как устните му вбесяващо си играят с това последно копче.

Сърцето ѝ лудо препускаше и Тес нетърпеливо очакваше това, което щеше да последва. Беше възбудена, влажна и готова за него. Гърдите ѝ бяха изтръпнали, зърната ѝ пареха от устните му. Когато зарови глава по-дълбоко между краката ѝ, единствено копринената материя му пречеше да докосне с език меката копнееща плът. Тес се сгърчи и опита да се отдръпне, но Ник сграбчи бедрата ѝ и я задържа като продължи да си играе с последното копче след което щеше да докосне голата уязвима плът с изгарящите си устни. Вдишваше мириса ѝ, не можеше да издържа повече и най-накрая разкопча това копче...

Замаян и опиянен от собствените си действия, Ник не чу тихия стон на Тес. Беше толкова сладка, толкова дяволски сладка! Ръцете му

здроаво стискаха треперещото ѝ тяло и Ник продължи да вкуcва от скритата между бедрата ѝ сладост.

Тес беше затаила дъх, боеше се да помръдне, за да не се разпадне на хиляди парченца. Никога не беше си мечтала... не беше си представяла... Силната болка и ненаситният копнеж, които създаваше с всяко еротично движение на устните и езика си, бяха невъобразимо прочувствени. Тес мятеше глава ту на една, ту на друга страна и безпомощно протягаше ръце да го достигне. Искаше да го докосне, да го погали, да го целуне, но стигаше само до черната му коса. Никога не беше изпитвала такова удоволствие, толкова необуздани емоции, както в този момент.

Ник беше заровил устни в къдравите косъмчета, езикът му докосваше и дразнеше малката пъпка, която намери там. Тес се изви нагоре и тогава Ник плъзна два пръста в хлъзгавия ѝ отвор.

О, мили Боже!, помисли си тя, какво прави той с мен? Усещането беше толкова невероятно, толкова опияняващо, че тя не можеше да контролира тялото си — вкопчи пръсти в косата му, бедрата ѝ страстно се издигнаха нагоре, за да посрещнат проникващите му пръсти.

Тласъците му бяха дълбоки и чести, пръстите му се плъзгаха в отвора, докато той жадно обхождаше с устни и език сочната ѝ плът. Ник усещаше как тялото му всеки момент ще експлодира; набъбналият му член едва докосваше чаршафите и му се струваше, че всеки момент ще се освободи. Тя беше толкова страстна. Такава сладка, сладка страст...

Тес не можеше да издържа на това плътско мъчение. Вече пулсираше, трепереше от силата на първичните желания, които той предизвикваше у нея и знаеше, че няма по-опияняващо усещане от това. Изведнъж, крайно изненадана, тя усети как тялото ѝ се извива, как първият трепет на насладата се плъзва нагоре и после като приливна вълна екстазът я погълна.

— О,... мили Боже! Ник!

С езика си той усети как плътта ѝ пулсира и простена — сладките трепети на оргазма ѝ го влудиха напълно. Едва успя да запази контрол, съсредоточи се, за да ѝ даде и оставащото малко удоволствие — сега пръстите и езикът му се движеха по-спокойно. Когато вихърът постепенно премина, той вдигна глава и съзря вцепененото ѝ изражение.

— Заше метих ли те?

Тялото ѝ още трепереше от най-върховното ѝ изживяване досега и Тес се изчерви от удоволствие. Отвори широко очи и промърмори.

— Беше изключително!

Той се усмихна.

— Но това, съкровище, е само началото...

Тя смътно съзнаваше, че Ник не е достигнал кулминацията, че тялото му копнее да се освободи, но в момента беше изтощена и преситена, за да направи нещо. Като мислеше, че не е чула правилно, тя замаяно попита.

— Началото?

— Ами, да. Началото — отвърна той и докосна с устни горещата ѝ хлъзгава плът.

Тес не мислеше, че може толкова бързо отново да се възбуди, но след по-малко от петнайсет минути, когато устните и ръцете на Ник омагьосващо галеха всеки сантиметър от пламтящата ѝ плът, тя разбра, че е била права. Беше се смъкнал надолу и целуваше тънките ѝ глезени, дразнеше с устни мястото под сгъвката на коляното ѝ, пръстите му галеха всяко уязвимо място, устните и езикът му ги следваха. Когато устните му отново стигнаха до настръхналите ѝ зърна, тя вече беше възбудена и пръстите ѝ търсеха и галеха тялото му.

Но Ник беше твърде близо, на ръба, и когато тя го обгърна и пръстите ѝ напипаха набъбналия му член, той не можа повече да се сдържа. Хвана ръцете ѝ, вдигна ги над главата ѝ и проникна в нея. Тя опита да му се изплъзне, но той промърмори, допрял устни в нейните.

— Не, съкровище. Някой друг път ще те оставя да правиш каквото искаш — сега не мога повече да чакам. Трябва да те имам сега!

Тя беше толкова стегната, гореща, толкова хлъзгава, че Ник потрепера от пълното еротично удоволствие, което го погълна като проникна още по-надълбоко в нея. Изрева като усети тясната ѝ гореща вагина да обгръща натежалия му член и здраво стисна китките ѝ. Езикът му изпълваше устата ѝ, докосването до меката кожа го възбуждаше и го отнасяше по-близо до желаното освобождаване.

Нетърпелива да достигне до първичното усещане, което преследваше Ник, Тес се вдигна нагоре. Беше до крайност изпълнена от него, изопната до скъсване. От звуците на удоволствие, които Ник

издаваше всеки път щом проникнеше по-дълбоко в нея, вагината ѝ се свиваше и изтръпваше.

Когато почувства първата вълна на оргазма, Тес копнееше да го докосне, да сподели удоволствието си. Но всичко, което можеше да направи, докато вълните на екстаза преливаха в тялото ѝ, бе да го целува страстно, както и той нея и да го обгърне силно с крака, за да може членът му да проникне още по-надълбоко в нея.

Ник потрепера, усети пулсиращото ѝ тяло и най-накрая се отпусна и позволи на всичката си страст да се излее. Пусна китките ѝ и прокара ръце по бедрата ѝ, като буйно се движеше в нея и достигна екстаза, за който толкова копнееше. Простена тихо и триумфално, когато се изпразни в нея.

На Тес не ѝ се искаше да помръдва, затова остана неподвижна под него, замаяна от силата на емоциите, които изживяваше в прегръдките му. За първи път разбра колко мощна сила е страстта... защото някои жени рискуват всичко, а мъжете убиват заради нея.

Въздъхна от удоволствие, когато Ник я притегли към себе си и я целуна по слепоочието. Тялото му, притиснато до нейното, беше топло и тя нямаше нищо против да лежи така в нежната му прегръдка, положила глава на широкото му рамо.

За няколко минути настана тишина, но после Ник се обади.

— Повече ми харесва да си моя съпруга, отколкото любовница...

— О? И защо? — попита тя сънливо.

— Защото... — дрезгаво започна той и отново я целуна — вече не трябва да напускам леглото ти, след като свършим да се любим — мога да те имам където и когато си поискам.

Тес леко се стегна, думите му не бяха това, което очакваше да чуе, но не се изненада. Това, че Ник я желаше, винаги е било явно.

Не ѝ се искаше да се тормози за обстоятелствата около брака им, отпрати съмненията си и се прозя. Беше негова съпруга и го обичаше. Щеше да се хване за това и да се надява, че като носи името му и — Тес весело потрепера — а защо не и детето му, това ще я задоволи за дълги години напред.

Ник също мислеше за дете и Тес би се изненадала, ако разбереше, че той не искаше тя да забременява веднага. Сам не можеше да проумее този обрат. Та нали точно за това толкова спешно

си търсеше съпруга — за да осигури наследник. Но не искам все още да я делия с никого — дори и с моя плът и кръв!

За първи път му се стори, че това, което го привлича към Тес може да е нещо по-трайно и здраво от обикновена страст към тялото ѝ. Май беше стигнал до фаталната точка и се беше влюбил в нея... Мисълта му се стори невероятна и плашеща. Любовта правеше хората слаби и уязвими; единият ставаше напълно безпомощен пред желанията на другия. Ами ако любовта му не беше споделена... Едва преглътна. Не искаше никога вече да преживява агонията, която изпита, когато Мериан се омъжи за друг. И въпреки че нямаше опасност Тес да стане жена на друг, можеше ли да понесе несподелената любов до края на живота си? Май не. Изражението му стана сериозно. Щеше да накара Тес да го обича. А досега какво беше направил по въпроса? Нищо. Беше я изнасилил и отвлякъл. Обяви я за лъжкиня. Държеше я като затворничка само за собствените си плътски нужди.

„Но аз я обичам“, помисли си отчаяно той и знаеше, че е истина. Обичаше я още от момента, когато погледите им се срещнаха в салона на „Черното прасе“. Как иначе можеше да обясни решителните си действия оттогава? Само мъж, завладян от силни емоции би направил това, което той направи.

Надигна се леко, за да погледне лицето ѝ. Изражението му омекна и усети огромно удоволствие само да я гледа, да знае, че тя е негова, негова съпруга. След като нежно я целуна по челото, отново легна до нея и заспа.

Събуди се призори, тялото му копнееше за нея. Протегна се към Тес и бавно, с нежни ласки, я събуди. Когато най-накрая проникна в нея, когато телата им се сляха, избухна такава страст и нежност, че Тес остана изненадана. Той сигурно изпитва..., помисли си тя, когато сънят отново я налегна, ... нещо повече към мен отколкото обикновена страст.

Когато се събуди след няколко часа, разочаровано разбра, че е сама в голямото легло. Със сънлива усмивка се протегна като котка и усети леки, но приятни болки на някои места по тялото си и че все още беше облечена в лилавата нощница и прозрачния пенъор. Спомни си точно как Ник бе откопчал всяко едно копче и това, което последва.

Изчерви се и силно притисна меката материя до себе си като си представи, че устните му се плъзгат по кожата ѝ.

Решително отблъсна еротичните си видения и позвъни за прислужник.

Слезе долу към обяд и срамежливо, но нетърпеливо потърси съпруга си. Червено-златистите ѝ къдрици бяха вързани високо с копринена панделка от същия плат като теменуженолилавата ѝ муселинена рокля, излъчваше топло сияние, бузите ѝ леко розовееха, а очите ѝ блестяха като скъпоценни камъни.

Никълъс си помисли точно това, когато тя надникна в кабинета му миг по-късно. Прииска му се да я сграбчи в прегръдките си и да целуне сладките ѝ устни, но изруга наум за ненавременното ѝ появяване. Последното нещо, което искаше тя да види, бе издрасканото и насинено лице на Александър! Нито искаше да ѝ дава обясненията, за които беше сигурен, че тя ще настоява. Като се надяваше да я задържи на вратата, той побърза да се приближи до нея, но беше твърде късно.

Тес вече прекрачваше прага, но внезапно спря като видя чичовците си удобно разположени на два кожени стола пред бюрото на Ник. Изплаши се до смърт не от тяхното присъствие, а като видя лицето на Александър. Беше очевидно, че се е бил — фините му черти бяха прорязани от драскотини и скрити под синьо-лилави отоци.

С широко отворени очи Тес се втурна към него.

— Какво се е случило? Кой ти стори това?

Той се почувства неудобно, докато търсеше отговор. Погледна към Ник със съжаление и измърмори.

— Някой се вмъкна снощи в кулата и ме нападна.

— Нападнал те е! — възкликна Тес, а розовината по бузите ѝ изчезна. Огледа тримата мъже, намръщи се и се обърна към Никълъс.

— Но кой знаеше, че те ще нощуват там? И защо да нападат Александър?

Ник я погледна право в очите.

— Изглежда мъжът, който се опита да те убие в събота, се е върнал, за да опита отново...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Тес застина, очите ѝ се разшириха от страх, когато проумя думите му.

— Но защо? — попита тя с разтреперан глас. Бавно седна на стола, който Рокуел ѝ предложи. — Защо?

Ник се плесна по челото.

— Господи, какъв съм глупак! — и когато другите учудено го погледнаха, той твърдо каза. — Има само едно обяснение за тези нападения — контрабандистите! Те са използвали кулата от...

— Разбира се — прекъсна го Тес. — Няма кой друг да е.

Ник кимна и ѝ хвърли тъжен поглед.

— Сигурно няма да повярваш, но това ми дойде наум в деня, когато те нападнаха — дори накратко го обсъдих с близките ти, но се боя, че напоследък... — и той закачливо ѝ се усмихна — главата ми е замаяна от огнените ти къдрици.

Тес леко се усмихна.

— Разкажи ми какво е станало тази сутрин.

Никълъс въздъхна и стана. Облегна се на бюрото си и се вгледа в излъсканите си черни ботуши.

— Според Александър, нещо — той не знае точно какво — го е събудило призори. Лежал в твоето легло и се заслушвал. Първо си помислил, че шумът идва от мазето. В следващите няколко минути настъпила пълна тишина и той решил, че му се причува. Но внезапно видял, че вратата на стаята е отворена и че някой се промъква към него. Затаил дъх и изчакал, не искал да го изплаши. После усетил човек до леглото си.

— Като видях ножа — намеси се Александър — разбрах, че съм в смъртна опасност. Замахна близо до рамото ми — одраска ме, но не дълбоко. Мисля, че се целеше в сърцето ми, но в тъмнината не успя. — Едва преглътна и продължи: — Ако спях, без съмнение щеше да успея. Аз скочих и започнахме да се борим — изкривена усмивка премина по израненото му лице. — Като ме гледа човек не би повярвал, но доста

добре се представих. Още в началото успях да му избия ножа и в тъмницата никой не можа да го открие, така че беше нещо като уличен побой. Не след дълго обаче един удар по главата ме заправи на земята. Когато Рокуел пристигна, аз едва зърнах онзи как изтърча по стълбите и изчезна.

С явно отвращение в гласа Рокуел продължи.

— Незабавно събудихме цялата къща и претърсихме навсякъде, но нищо не открихме освен, че задната врата е отворена...

Александър се усмихна извинително.

— Съжалявам, Тес, че не успях да хвана проклетника.

— О, не си виновен — възкликна Тес с топъл блясък в очите. — Сигурна съм, че си направил всичко по силите си, за да го хванеш.

За няколко минути в стаята настъпи тишина. Обнадеждена, Тес погледна Александър.

— Успя ли да разпознаеш нещо в него? Знам, че е било тъмно, но по време на борбата нищо ли не видя?

Александър сви рамене.

— Не каза името си, ако на това се надяваш. Беше силен, висок и широкоплещест. Когато го зърнах на светлината от фенера на Рокуел, забелязах единствено, че е облечен като джентълмен.

Тес затаи дъх. Обърна се към Никълъс и промълви.

— Описанието много прилича на това, което Роуз даде за моя нападател в събота.

Ник кимна.

— Ако сме прави, че бандата контрабандисти, които използваха кулата, стоят зад тези нападения, можем съвсем правилно да предположим, че това е същият мъж.

Тес болезнено преглътна.

— Изглежда доста последователен, нали?

Ник отново кимна, отчаяно му се искаше да спести на Тес тези ужасни новини. Тя неловко се усмихна.

— А като си помисля, че смятах живота си за скучен и монотонен и се дразнех от ежедневието... — Въздъхна. — Бих дала всичко, за да си върна това ежедневие.

Със закачливо пламъче в очите Ник хвана ръката ѝ. Целуна я и каза.

— Като имам предвид желанието ви, мадам, ще се опитам да бъда един обикновен съпруг!

Александър и Рокуел се засмяха, дори и Тес успя да се усмихне.

— Не мисля, че би могъл да си обикновен, дори и да опиташ — остро отвърна тя.

— Благодаря все пак.

Ник придоби сериозно изражение и се върна на темата. Четиримата седнаха около бюрото. Скоро разговорът им бе прекъснат от почукване на вратата. Ник бързо стана. Останалите ясно чуха гласа на Хети.

— Извинете, че ви безпокоя, графе, но камериерката ми каза, че баронът и брат му са пристигнали тук рано сутринта — още преди да сте станали... Извиняваме се, че се месим в личните ви работи, но предвид положението, с Мег се чудехме, дали има някаква належаща причина за изненадващото им появяване толкова рано.

Докато Ник се чудеше как да отпрати двете дами, Тес тихо промълви зад гърба му.

— Те трябва да знаят. Замесени са колкото и всички нас.

Ник въздъхна и покани дамите да влязат. Едва бе затворил вратата, когато Хети уплашено извика.

— О, Александър! Скъпи мой, какво ти се е случило?

Като че ли бяха сами в стаята, Александър стана и я пресрещна. Взе ръцете ѝ и целуна меките ѝ длани.

— Не се плаши — промърмори той. — Не е нещо сериозно. Само леки драскотини от някакъв звяр.

С треперещи пръсти тя докосна издраното му лице, изражението ѝ показваше дълбоките ѝ чувства.

— Само не ми говори, че обикновен хищник... — каза тя като търсеше погледа му — ти е направил това.

Тес остана с отворена уста при очевидната нежност между тях и начина, по който телата им почти се докосваха. Почти случайно забеляза удовлетворението по лицето на Рокуел и доволната усмивка на Мег. Кога ли е станало това, запита се Тес. Александър и Хети?

Хети като че ли усети погледите на останалите, изчерви се и се отдръпна от Александър.

— Да, беше хищник — рязко отвърна той, придърпа близкия стол и го предложи на Мег. — Мис Мандъвил, ще седнете ли?

В този момент Рокуел предостави стол на Хети. Двамата господа също седнаха и разговорът продължи, сякаш сцената между Хети и Александър въобще не се беше случвала. Набързо ги запознаха с фактите около нападението на Тес и последните събития в кулата. Имаше възклицания на ужас, но като преодоляха първоначалния си страх, лелите обещаха да помогнат с каквото могат.

Точно тогава пристигна Билингам в отговор на повикването на Ник и донесе поднос с кафе, кекс и бисквити. Когато Билингам се оттегли, отново се върнаха на темата за нападенията. Със замислено изражение Ник остави чашата си и каза.

— Изглежда не се интересуват точно от Тес — всеки, който живее в кулата, би предизвикал същата реакция. Подозирам, че нападателят дори не е разбрал, че Тес не живее вече там и е бил също толкова изненадан, колкото и Александър от това, което се е случило. Трябва доста да се е стреснал като е заварил як мъж в леглото, вместо беззащитна жена.

Когато се изясниха не само причините за нападенията, но и предполагаемите извършители, на всички малко им олекна.

— Но какво ще правим с кулата? Ами с контрабандистите? — изведнъж попита Тес.

— Мисля... — започна бавно Ник, — че трябва да направим това, което искат — да се махнем от кулата.

— Ще ги оставиш да победят? — прибързано попита Александър, очите му блестяха.

Ник се усмихна.

— Не. Не да победят в действителност, а само да си мислят така...

Александър погледна Ник с недоумение, но след няколко секунди като осъзна смисъла на думите му, се усмихна.

— Каква дяволски прекрасна идея! Ще си помислят, че са ни надхитрили и пак ще започнат да използват мазето на кулата, и когато най-малко ни очакват ще ги спипаме!

— Именно! Веднага ще наредя на слугите да се преместят оттам и да заключат кулата, сякаш няма да се използва повече. Вие двамата, разбира се, ще останете в имението — Ник направи кратка пауза и погледна чичовците. — Но преди да се оттеглим от бойното поле,

искам да огледаме тези тунели. Може да е доста опасно и не знам на какво може да се натъкнем. — С мен ли сте?

— Абсолютно! — извика Александър, гласът му беше пълен с ентузиазъм. — Тъкмо ще си спомним старите времена в армията.

— Пиши ме и мен! — обяви баронът. — Искam да им дам един хубав урок на тези ко... — спомни си, че в стаята има и дами и се спря — мошеници.

— Ами ние? — рязко попита Тес. — Нима ще си седим спокойно в имението и ще си пием чая, докато вие, господа, си рискувате живота? Нима всички авантюри ще са само за вас?

— Е, надявам се, че... — започна разтревожено Никълъс като не смееше да срещне войнствения блясък в теменужените ѝ очи — ще се съгласите да правите именно това.

Тес отвори уста, за да го разубеди, но преди да каже и дума, леля Мег тихо се намеси.

— Знаеш ли, скъпа, мисля, че идеята на съпруга ти, колкото и противна да е за едно жизнено младо момиче като теб, звучи доста разумно.

Когато Тес затвори уста, като съвсем явно изскърца със зъби, Мег добави.

— Ако се появи някаква опасност — например ненадейно нападение на контрабандистите, първият му инстинкт ще е да спаси теб, а това може да го изложи на смъртен риск. Помисли си как ще се почувстваш, ако той бъде наранен, само защото си настоявала да го придружиш. — Без да среща яростния поглед на Тес, тя продължи. — Много по-добре е да се разгледат тунелите, и след като господата се уверят, че е безопасно... — усмихна се мило на племенницата си и промърмори: — Аз също с любопитство очаквам да видя свърталището на бандитите.

На Ник му се искаше да разцелува Мег за предложението ѝ, но съдържа ентузиазма си. Повдигна вежди и погледна съпругата си.

— Е?

Тес му хвърли един от убийствените си погледи, ясно личеше неохотата ѝ да се откаже от предишното си становище. После се нацупи и въздъхна.

— Леля Мег е права. Не бих искала да те наранят заради мен. Но не си мисли, че толкова лесно ще се измъкнеш — ще ни заведеш да

разгледаме тези тунели и то не след шест месеца!

Ник се засмя, прегърна я и я завъртя.

— Кълна се, женичке моя. Желанието ви е заповед за мен! — пусна я на земята и се обърна към двамата господа. — Е, да се впускате ли в действие?

След няколко минути в стаята останаха само трите дами. По лицето на Тес се четеше тревога и тя измъчено промълви.

— О, леля Мег, надявам се, че постъпих правилно. Никога няма да си простя, ако нещо му се случи.

— И какво мислиш можеш да направиш, за да го предотвратиш, ако си със съпруга си? Да се хвърлиш пред него и да поемеш куршума, ножа или удара? С това много би постигнала, нали? Вместо един от вас да е наранен и двамата можеше да пострадате.

Тес не можеше да обори логиката на леля Мег, но все пак се заинати.

— Нямаше да съм абсолютно безполезна — можех да го предупреждавам за опасностите и, ако ни нападнат щях да му помогна.

— По-вероятно е да му отвлечаш вниманието!

— О, престанете, вие, двете — рязко се намеси Хети. — Защо трябва да говорим за това какво би могло да се обърка? Не е ли достатъчно, че Александър... и другите, разбира се, си рискуват живота като отидоха да преследват онези проклети контрабандисти?

— Кой преследва проклетите контрабандисти? — спокойно попита Палас като отвори вратата на стаята и се огледа озадачено. — За Бога, Билингам не ви ли придружи до салона? Не мога да повярвам, че ви е довел в кабинета на Никълъс.

Положението се оказа доста неловко и трите дами се спогледаха — колко от случилото се можеха да разкажат на лейди Шерборн?

— Ами, Никълъс и чичовците ми бяха тук по-рано и ние се присъединихме към тях — бързо отвърна Тес.

Палас се вгледа в младото лице на Тес.

— И?

Тес разтревожено погледна лелите си и тежко въздъхна.

— Не искате ли да седнете и да пийнете малко чай? Снощи в кулата е имало инцидент и господата отидоха да разследват.

Проницателният поглед на Палас се плъзна от едно лице на друго. Тя седна на, един от столовете пред бюрото и след като оправи

гънките на светлосинята си рокля, каза с тон, който не търпеше възражения.

— Разкажете ми.

Тес преглътна и погледна лелите си за помощ, но те изглеждаха също толкова несигурни като нея. Реши, че бабата на Никълъс, както и всеки друг има правото да знае и се впусна да ѝ разказва случилото се, като започна с откриването на стоките в мазето и нападението над Никълъс — не пропусна нито един значителен факт.

Когато свърши, ясно личеше, че Палас е ужасена от това, което чу и много разтревожена за Ник.

— И сега Ник е отишъл да проучва тези тунели?

Тес кимна, надяваше се, че е постъпила правилно като ѝ е казала всичко и ѝ се искаше да може да смекчи напрегнатото изражение върху лицето на Палас.

Възрастната дама си пое дълбоко въздух като се опитваше да запази хладнокръвие.

— Знаех си, че трябваше да наредя да разрушат тези проклети тунели преди години.

— Вие знаете за тунелите? — изненадано попита Тес.

Палас леко се усмихна.

— О, да, скъпа моя, знам за тези тунели... — думите останаха да висят във въздуха, но после, сякаш отърсила част от страха си за Никълъс, тя оживено продължи. — Е, изглежда не можем да направим нищо засега — Ник знае как да се грижи за себе си. И след като господата изглежда са ни изоставили за известно време, предлагам, дами, да ви разведа из къщата — това, надявам се, ще ни разсее — завърши тя и с тъжна усмивка погледна Тес.

Когато всички станаха, Палас поклати глава.

— Струва ми се това е доста странен начин да си прекараш медения месец! Но след като бракът ви като цяло е необикновен, въобще не съм изненадана, че съпругът ти е тръгнал да преследва някакви контрабандисти, вместо да глези очарователната си съпруга. — Усмивката ѝ изчезна и тя въздъхна. — Толкова се надявах, че Ник вече е надживял тези глупости и че като се уволни от армията ще престана да се тревожа за него. Но изглежда съм грешала. Е, няма какво толкова да му мислим — той винаги прави каквото си намисли — взе ръката на Тес и я стисна. — Хайде ела, скъпа, сега, когато

имението Шерборн ще е твое, мисля, че мястото ще ти допадне — знам, защото така стана и с мен.

Палас се опитваше да поддържа приятен разговор и Тес знаеше, че иска да я разсее от мислите за Ник и опасността, на която е изложен. Точно заради това се опита да се съсредоточи върху думите на Палас. Но докато вървяха по дългите коридори на огромното имение, следвани от Хети и Мег, мислите на Тес непрекъснато се връщаха към съпруга й... Какво ли правеше сега? Дали контрабандистите са се върнали?

В този момент Ник държеше положението в свои ръце. Слугите бяха заети да опаковат и прибират нещата си, за да затворят кулата, както беше наредил. Джон Лайдлоу се присъедини към малката им група и въоръжени с револвери и фенери, четиримата мъже нетърпеливо слязоха в мазето на проучване.

Тунелите се оказаха доста по-дълги и оплетени, отколкото Ник предполагаше. Още в началото решиха, че най-добре ще е да останат заедно в случай на неочаквана среща с контрабандистите. Така няколко часа безрезултатно се лутаха от един тунел в друг. Някои завършваха внезапно с тухлена стена; други бяха малки, по-небрежно изградени и се разклоняваха в няколко посоки. Понякога, след като дълго бяха обикаляли, се озоваваха там, откъдето бяха тръгнали. Това място, раздразнително си помисли Никълъс, е като проклет лабиринт!

Там долу напълно бяха изгубили представа за времето и едва когато стомахът на Ник изкъркори от глад, той разбра, че трябва да е станало доста късно. Баронът погледна джобния си часовник, който показваше доста след девет — бяха се лутали из тунелите повече от шест часа.

Ник им предложи да спрат проучването и обезсърчени се върнаха в главното помещение на мазето. Изминалите часове не бяха напълно пропилены — успяха да маркират кои тунели са без изход и намериха неоспорими доказателства, че проходите се използват отдавна. Подът беше изтрит и утъпкан, а бандитите бяха оставили празна бутилка от вино, няколко малки свещи и въжета.

Изследването на тунелите не се оказа толкова лесно, колкото му се струваше в началото и докато яздеха обратно към имението, Ник реши, че утре рано ще се върне и ще се опита да открие тунела, по който бе минал нападателят му онази нощ. Подземиата бяха като

къртичи лабиринт и нищо чудно, ако бандитите се бяха подсигурили с много и различни тунели за бягство в случай, че някой ги завари в скривалището им.

Стигнаха в имението към десет часа изморени и гладни. Никълъс веднага нареди на Билингам да уведоми баба му и Тес, че всички са се върнали невредими. Освободи Джон и се погрижи да настани удобно братята Рокуел по стаите им.

След като изпълни задълженията си на домакин, Ник се оттегли, за да се изкъпе и преоблече. Горещата вана, която го чакаше в стаята му, малко го пооживи. Изяде пълна чиния със сандвичи и изпи една-две чаши портвайн, но мисълта, че скоро щеше да види прекрасната си съпруга, му вдъхна най-много сили.

Въпреки късния час и факта, че баба му си лягаше рано, Ник не се изненада като видя четирите дами да ги чакат нетърпеливо в синия салон. Бомбардираха ги с въпроси веднага щом влязоха.

Никълъс се засмя и вдигна ръка.

— Моля, въпросите един по един.

Тес стоеше зад баба му, сложила ръце на облегалката на стола.

— Нямахте ви ужасно дълго време — каза тя меко, в очите ѝ се четеше радостта, че го вижда. — Баба ти се поболя от тревога.

Ник се усмихна и се приближи до Тес, вдигна ръката ѝ и я целуна.

— А ти, съкровище? — промърмори той. — Ти тревожи ли се?

Тес се изчерви и не смееше да го погледне.

— Разбира се, че не. Всички знаят, че дяволът се грижи за своите хора.

Палас се изсмя.

— Много добре, детето ми! Но стига вече с това — кажете ни какво открихте.

Никълъс ги погледна със съжаление.

— Почти нищо. Разбрахме само, че ще ни трябват няколко дни, за да обходим всички тунели, които излизат от главното помещение на мазето. Там долу е като къртичи лабиринт. Контрабандистите сигурно използват мястото от десетилетия.

— Никога не бях виждал подобно нещо — прибави Рокуел. — Трябва да има няколко десетки тунели. Някои са свързани, други не.

Някои продължават до безкрайност, други са дълги по-малко и от сто крачки и внезапно свършват.

— Нищо чудно — каза Палас и погледна Никълъс. — Някои от най-старите тунели са построени, за да осигурят бягството на свещениците и католиците по времето на Корнуел. Бащата на Бенедикт веднъж ми разказа, че били разклонени, за да объркват. И ако, както казваш, контрабандистите ги използват сега, те без съмнение са ги умножили.

Ник се намръщи.

— Ти знаеш за тунелите?

Палас сви рамене.

— Разбира се. Но не знаех, че контрабандистите са ги открили и ги използват. Всъщност умишлено бях забравила за тези проклети тунели, докато не разбрах днес къде сте отишли.

— Умишлено? — попита с любопитство Ник.

Огледа всички и кисело се изсмя.

— Да, забравих, че не сте били родени, освен Маргарет, но и тя е била още дете, когато стана големият скандал и съпругът ми избяга с Тереза.

За момент настъпи тишина и всички погледи се съсредоточиха върху изтощеното лице на Палас.

— Не се ли сецате? — изморено попита тя и когато никой не отговори, въздъхна дълбоко и погледна Никълъс. — Знаеше ли, че кулата, в която беше настанил Тес се намира недалеч от границата между именията Мандъвил и Шерборн?

Никълъс поклати глава и решително я погледна.

— Знам, че не много навътре в земята на Мандъвил е имало някога скрит вход... трябва да има и друг недалеч от нашия дом.

В очите на Никълъс се появи разбиране, Палас кимна и твърдо добави.

— Да. Точно един от тези малки тунели, които днес сте изследвали е бил използван от дядо ти и Тереза, когато са искали да се видят на мястото си за срещи... кулата...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Настъпи болезнена тишина. Всички в стаята знаеха какво ѝ коства на тази горда стара жена да говори така открито за скандала, който преди толкова години бе преобърнал живота ѝ. Върху лицето на Палас се появи изкривена усмивка.

— Сега знаете защо умишлено бях забравила за тези тунели.

Ник коленичи до стола ѝ.

— Бабо! Прости ми. Не предполагах, че... ако знаех, никога нямаше да...

— Знам, скъпи — меко каза Палас, сините ѝ очи бяха пълни с любов. Може би е за добро — с брака ти е поставено ново начало между Мандъвил и Талмъдж. Може би е време старият скандал да бъде забравен. Може би ще откриеш някаква следа в тези тунели, която да ни подсказва къде са изчезнали Бенедикт и Тереза.

Тес изведнъж се сепна — разговорът за Бенедикт и Тереза ѝ напомни за скрития дневник. Как можа да забрави за него? Единственото ѝ извинение беше объркването при връщането на паметта ѝ, пристигането на лелите в кулата и бързата ѝ сватба с Ник. Беше на върха на езика ѝ да изкрещи, че е намерила скрития дневник, но нещо я възпря. Сети се, че съдържанието на дневника на Бенедикт — особено там, където е описвам силната си любов към Тереза и планове им да избягат — щяха да причинят много болка на лейди Шерборн, нещо, което Тес не искаше да става. За миг ѝ се прииска да запази откритието си в тайна, да остави малкия кожен тефтер да лежи там, където е бил скрит в продължение на почти седемдесет години, но се сети, че в дневника може да има отговор на въпроса, който лейди Шерборн току-що беше задала — накъде са се отправили дядото на Ник и нейната прабаба.

Никой не беше забелязал сепването ѝ и Тес се успокои. Милата ѝ леля Мег бързо беше преодоляла неудобния момент с небрежен разговор. Другите, които даваха време на Палас да дойде на себе си,

също се бяха включили и трагичната тема беше забравена — или оставена за бъдещето.

Продължиха да говорят за тунелите, контрабандистите и за това, което Ник и братята Рокуел възнамеряваха да правят на другия ден. Въпреки че им беше много приятно да си бърбят, беше станало доста късно и скоро се разотидоха по стаите си.

Чувството, че е съпруга на Ник беше ново за Тес и когато той пожела лека нощ на останалите и я последва в стаята ѝ, тя не можа да скрие червенината по бузите си. Сърцето ѝ биеше силно, докато го наблюдаваше как затваря вратата, обръща се и се обляга на нея.

— А сега... — каза той нежно, с блясък в очите, който накара сърцето ѝ да забие още по-бясно, — ето го моментът, който очаквам, откакто напуснах леглото ти тази сутрин.

Дръпна я в прегръдките си и я целуна страстно.

— Господи! — каза той допрял устни до нейните. — Липсваше ми, съкровище — май започнах да усещам нуждата от меден месец.

— О! — замечтано промърмори Тес, мислите ѝ бяха замъглени, устните ѝ пареха от целувката му. — И защо така?

— Защото... — започна той, сложи ръце на бедрата ѝ и я потри о твърдия си член — можем да лежим в леглото през цялото време и да се любим. Никаква баба. Никакви лели. Нито чичовци. Само ти и аз... и едно легло, много голямо легло, с най-мекия матрак, който може да се купи в кралството — наведе се и отново я целуна. За известно време дневникът съвсем изчезна от мислите ѝ.

Спомни си за него доста по-късно, след като Ник ѝ показва колко му беше липсвала. Лежаха по средата на леглото ѝ, а тя дори не си спомняше как се бяха озовали там. Изведнъж се надигна и го погледна ужасено.

— О, Господи! Пак забравих.

— О, и какво пак си забравила? — лениво попита той, твърде изтощен и задоволен, за да обърне сериозно внимание на думите ѝ.

— Дневникът! — възкликна Тес. — Забравих да ти кажа за дневника, който открих зад един камък от камината в спалнята ми в кулата.

Дневникът на дядо ти!

Отне ѝ няколко минути да му разкаже цялата история, като Ник нетърпеливо я прекъсваше с въпроси. Когато свърши, предишното му

задоволство се беше изпарило и той я гледаше намръщено.

— Защо, по дяволите, не ми каза по-рано? — настоя той рязко и прокара трепереща ръка през косата си. — Разбирам защо не каза нищо тази вечер — добави Ник по-спокойно. — Всъщност доста умно от твоя страна. По дяволите! Трябваше да ми кажеш преди няколко дни — погледна я мрачно и извика. — Знаеш ли колко важен може да е този тефтер? Ако наистина е дневникът на дядо ми. По дяволите, Тес! Трябваше да ми кажеш много по-рано.

— Ами, боя се, че имах други работи на главата — троснато отвърна тя. — Едва не ме убиха, върнах си паметта... омъжих се за теб, любихме се — ей такива неща.

Настроението му мигновено се промени, раздразнението изчезна от лицето му и той се засмя. Тес го погледна несигурно.

— Ммм... да, мисля, че разбирам как тези неща могат да отвлекат вниманието на някого.

— Да, предполагам, че ще разбереш като се замислиш за минута — отвърна Тес като едва си пое въздух.

Кожата ѝ настръхна, когато той плъзна ръка и погали задника ѝ. Тес със задоволство почувства как Ник отново се възбужда, усещаше твърдия му член между бедрата си.

— И след като... — промърмори Ник, устните му едва докосваха нейните — вече е твърде късно да направим нещо за дневника тази вечер... предполагам, че трябва да си намерим с какво да се занимаваме до сутринта...

Устните му се впиха в нейните и тази вечер Тес вече не се сети за дневника. Както и енергичният ѝ и ненаситен съпруг.

Призори обаче Ник нежно събуди Тес. Тя замига сънено, изненадана да го види напълно облечен.

— Кажи ми пак за дневника, съкровище — прошепна той. — Зад кой точно камък е скрит.

— Ще дойда с теб — нетърпеливо заяви тя, отметна косата от лицето си и понечи да стане от леглото. — Изчакай само минута да се облека.

— Не. Не искам да стъпваш на онова място преди да съм сигурен, че е безопасно. Сега отговори на въпроса ми. Ще отида и ще се върна преди някой да е забелязал отсъствието ми.

Тя не му обърна внимание.

— Няма да идваш с мен! — строго каза той, когато тя започна да облича муселинената си рокля на райета.

— Напротив — уверено отвърна съпругата му. — В противен случай няма да ти кажа кой е камъкът. Въпреки че... — добави тя, докато връзваше косата си с панделка — ако искаш да прекараш няколко часа в разрушаване на камината, нямам нищо против.

— Някога били ли са те като дете? — попита той застрашително.

Тес мило му се усмихна, надигна се на пръсти и го целуна по брадата.

— Разбира се, че не. Мислеха, че това ще разстрои нежната ми натура.

Не обърна внимание на смръщеното му изражение, сложи вълнен шал около раменете си и каза.

— А сега да вървим!

Избързаха надолу по стълбите, но Тес изведнъж се спря и невинно погледна Ник.

— Може би ти ще водиш към конюшните. Боя се, че не знам къде са.

Ник сдържа смеха си, разбра, че не може да ѝ се сърди за дълго. Със закачлив блясък в очите той промърмори.

— Радвам се, че и аз мога да бъда полезен с нещо.

Тес се изчерви като си спомни колко безспорно добър беше в леглото. Като че ли правилно разбрал причината, той нежно каза.

— Полезен освен за това, за което си мислиш.

Тес погледна встрани, не можеше и за миг да издържи на подигравателните пламъчета в очите му. Прокашля се.

— Не трябва ли вече да тръгваме?

Ник се засмя и се отказа да я дразни. Взе ръката ѝ.

— Добре, както желае госпожата.

Конюшната се намираше в една дълга постройка недалеч от имението. По размерите ѝ личеше, че графът има много коне и това се потвърди, когато влязоха и Тес забеляза дългата редица от просторни отделения. Като заклет любител на конете, мирисът на сено, коне и кожа ѝ се стори опияняващ.

— О, прекрасни са, нали? — възкликна тя и се приближи да погали наведената глава на една червеникавокафява кобила.

— И аз така мисля — отвърна Ник, като се оглеждаше да види дали някой от конярите не е наблизо. Почти се беше съмнало и не се изненада, когато едно сънено момче бързо се приближи към него.

— Милорд, не ви очаквахме — изплашено промълви то. — Да повикам ли управителя?

Ник поклати глава и му обясни какво им трябва. С изписано любопитство на лицето, момчето побърза да оседлае два коня.

В това време Тес се забавляваше като спираше да погали ту този, ту онзи кон. Беше стигнала почти до средата на коридора, когато внезапно спря пред един жребец. Приблужи се до отделението и го огледа по-добре. Явно беше, че е от добро потекло, но това, което я накара да затаи дъх беше бялата звезда на челото му. Фактът, че това малко червеникавокафяво жребче изглеждаше невероятно радостно да я види, притискаше се до ръката ѝ и цвилеше тихо само за нея, потвърди подозрението ѝ. Това беше Фаярбол — конят, който яздеше в нощта, когато се натъкна на контрабандистите!

Мислите ѝ бясно препускаха. Как се беше озовал тук? Когато го видя за последно, той беше в ръцете на контрабандистите...

Ник внезапно се появи до нея.

— Съжалявам, не исках да те стресна, но конете ни са готови.

Вгледа се в нея и разбра, че нещо не е наред.

— Какво има? Защо ме гледаш така?

— Откъде имаш този кон? — запита тя, като из главата ѝ се въртяха разни подозрения. По лицето ѝ ясно личеше, че го обвинява в нещо долно.

Ник изглеждаше изненадан и сви рамене.

— Нямам представа. Не е от моите — може би е на баба ми или на сестра ми. Защо питаш?

Тес си пое дълбоко въздух и реши, че е била доста глупава, за да си помисли, че Ник може да има нещо общо с това, което ѝ се случи в нощта, когато срещна контрабандистите — та той е бил в Лондон. Сигурно имаше някакво просто обяснение за присъствието на Фаярбол в конюшната му.

— Е? — попита той нетърпеливо. — Защо толкова се интересува от това животно?

— Нищо... просто го разпознах — всъщност, той е мой. Името му е Фаярбол, яздех го в нощта, когато избягах от Авъри, когато

срещнах и бандитите.

Ник сбърчи веждите и прозря подозрението върху лицето ѝ.

— И мислиш, че аз...

Преглътна една ругатня и се опита да овладее гнева си.

— Сигурна ли си, че е същият кон? — попита рязко той. — Няма никакви отличителни белези.

— Мисля все пак, че мога да разпозная собствения си кон — троснато отвърна тя и като че ли, за да докаже думите ѝ, Фаярбол леко подръпна панделката, с която беше вързана косата ѝ.

Никълъс стисна устни.

— Добре, когато се върнем, ще разпитам хората си.

Яздеха към целта си в напрегнатата тишина, неизказаните подозрения на Тес се издигаха като преграда между тях. За да избегне по-дългия път, Ник избра една пътечка през гората.

Утрото беше прекрасно, хладно и свежо, листата на дъбовете бяха започнали да пожълтяват, слънцето се подаваше кръгло и златисто над върховете на дърветата. При други обстоятелства Тес щеше да е в добро настроение, но присъствието на Фаярбол в конюшната на Никълъс я разстрои, въпреки че беше убедена, че той няма нищо общо с това. Страхливо го погледна. Като видя здраво стиснатите му устни разбра, че още ѝ е обиден.

Тес се нацупи.

— Съжалявам, милорд — най-накрая каза тя. — Въобще не повярвах, че сте в комбина с бандитите — просто се изненадах да видя Фаярбол в конюшната ви.

Изражението му леко омекна.

— Извинението се приема — всъщност не те обвинявам, че си подозрителна — нямахме много време, за да се научим да си вярваме, нали?

На гърлото ѝ заседна буца. Може би да, но знаеше, че може да му повери живота си. Усмихна му се.

— Да, нямахме, просто ще трябва да си наваксаме...

Беше минал само един ден, откакто окончателно напуснаха кулата, но тя изглеждаше като изоставена от години. Ник спря отпред и помогна на Тес да слезе от коня.

— Не мисля, че контрабандистите ще се мотаят наоколо по това време... — прошепна тихо той, — но стой близо до мен и прави това,

което ти кажа. Разбрано?

Тес кимна и след няколко минути вече бяха вътре. Ник намери някаква свещ, оставена от слугите, запали я и двамата се изкачиха на горния етаж. Спуснатите капаци на прозорците почти не пропускаха светлина и кулата сега изглеждаше мрачна и отблъскваща.

Влязоха в спалнята и след няколко минути Тес усмихната подаде черния тефтер на Никълъс.

Той се изненада като видя, че пръстите му треперят, докато поемаше дневника от ръцете ѝ. Стоеше, вперил поглед в изтърканата черна кожа.

Въпреки че бързаха, той не можа да се стърпи и го разгърна. На трепкащата светлина от свещта прочете:

12 декември, 1742 г.:

Най-лошите ми опасения се сбъднаха — баща ми и кралят се съюзиха и ми намериха съпруга. Под непрекъснатия натиск от страна на семейството ми през последните няколко седмици се срещнах два пъти с нея. Името ѝ е Палас Леланд и е едно сладко дете — със светли коси и сини очи, още няма навършени петнадесет. Твърде млада е за мъж на моята възраст, но семейството ѝ настоява за брака, а също и баща ми и кралят — аз съм последен в рода и е наложително да имам син, който да наследи титлата. Сватбата е насрочена за пролетта...

Ник се почувства странно да чете думите на дядо си, но още повече да разбере, че тяхното положение беше почти същото — също както при Бенедикт, семейството му настояваше да се ожени, за да има наследник, който да приеме титлата. Погледна Тес — дребното ѝ лице беше сериозно и напрегнато, обърнато към него; внезапно го изпълни голяма благодарност към лейди Холиуел... Заради нея беше открил съпругата, която му допаднаше — не някоя, която бяха избрали за него, а тази, призна той и нежна усмивка затанцува по устните му, която не би заменил за друга жена на света.

— Какво има? — прошепна Тес в тишината, като се питаше защо я гледа толкова странно. — Защо се смееш така? Това е дневникът на

дядо ти, нали?

Ник прибра тефтера в джоба на самото си.

— О, да, на Бенедикт е. Смеех се на капризите на съдбата, скъпа, но ще ти обясня някой друг път. А сега, нека се махаме оттук.

Тес успя да задържи потока от въпроси, който напираше на устните ѝ и последва Ник по стълбите надолу. Едва когато се метнаха на конете и тръгнаха към имението, изстреля въпроса, който най-много я тормозеше.

— Ще кажеш ли на баба си?

Никълъс изглеждаше замислен.

— Не знам — каза той най-накрая. — Ще зависи от това какво е писал — знам, че някои неща ще са много болезнени за нея, особено онова, което се отнася до прабаба ти, но надявам се да има и думи, от които да се почувства по-добре. Трябва първо да го прочета и после ще реша. Не искам да я наранявам повече, и без това достатъчно е преживяла. Ако дневникът съдържа пасажи, от които още повече ще я заболи, ще го изгоря преди да е разбрала за него.

Когато наближиха конюшните, Никълъс каза.

— Ако някой попита, били сме да пояздим. Дневникът трябва да остане в тайна, докато реша какво да правя с него. И за Бога, искам баба ми да научи за него единствено от мен.

Тес кимна — беше напълно съгласна.

В конюшната цареше оживление. Двама коняри побързаха да хванат юздите на конете им в мига, когато се появиха. Щом слязоха, Ник и Тес отидоха да търсят управителя.

Нейт Лангфорд, едър мъж с червендалесто лице, вече излизаше да ги посрещне. Поклони им се и когато Ник му каза, че иска да поговорят насаме, той ги покани в кабинета си. Стаята беше уютна, седла и кожи бяха разхвърляни насам-натам, а по стените имаше снимки на коне.

Ник и Тес отказаха на поканата да седнат. Нейт беше поласкан, но и малко разтревожен от ранното посещение на графа, стоеше зад бюрото си и нервно пристъпваше от крак на крак.

— Има един малък червеникавокафяв жребец с бяла звезда на челото до един от новите ми черни бегачи. Кога и откъде се е появил тук?

Нейт се смути от въпроса на Ник.

— Червеникав жребец с бяла звезда — промърмори той като почесваше глава с недоумение. — О, знам го — малкият дявол е с характер. Не знам откъде е, но една сутрин се появи в отделението, където е сега. Помислихме, че контрабандистите са го оставили тук по погрешка — знаете как си взимат коне, откъдето си поискат — сигурно са забравили откъде са го взели и са го оставили тук. Разпитах дали някой не знае нещо за животното, изчаках ден-два и поръчах на едно от момчетата да залепи съобщение с описание на коня в селото. Досега никой не е дошъл да си го потърси.

Ник погледна Тес. Обяснението на Лангфорд изглеждаше логично и тя се почувства малко глупаво за подозренията си по-рано.

Ник се обърна към Лангфорд.

— Може да свалите съобщението. Изглежда животното принадлежи на съпругата ми. Тя веднага си го позна. Името му е Фаярбол. Контрабандистите го откраднали от нея една вечер миналата седмица. Голям късмет е, че е попаднал в конюшната ми.

След като разрешиха загадката около Фаярбол, Ник и Тес влязоха в имението. Вече привършиха закуската си, когато се появиха братята Рокуел и лелите; камериерката на лейди Шерборн събщи, че госпожата се чувства все още доста изморена от вчерашните събития и ще се присъедини към тях по-късно следобед. Наближаваше пладне и Ник реши, че е време мъжете да подновят разузнаването си из тунелите.

На Тес ѝ се струваше, че времето минава много бавно, но те се върнаха рано, Ник не искаше за дълго да се отделя от нея. По време на вечерята дамите бяха засипани с истории за неуспешното им проучване.

Ник трябваше да се откаже от идеята си да започне да чете дневника на дядо си и се посвети на много по-приятната задача да се люби с младата си съпруга. Направи го с такъв ентусиазъм, че когато се събуди на другата сутрин, Тес замаяно се усмихваше. Усмивката май щеше да остане целия ден върху устните ѝ, защото след като се присъединиха към другите Ник обяви, че за днес мъжете ще се откажат от задачата си и ще останат при дамите.

Очертаваше се да бъде прекрасен есенен ден и след дълга закуска всички решиха да се разходят около имението и се озоваха в голямата розова градина отстрани на къщата. Дамите се наслаждаваха

на последните няколко цвята, когато пристигането на една двуколка привлече вниманието им.

Никълъс се стегна. Сигурно Атина се завръщаше, което можеше да означава само едно — съобщението за сватбата му с Тес беше излязло тази сутрин в „Таймс“.

Двуколката спря пред входа и един коняр пое юздите на конете. След миг един слуга скочи отзад и отвори вратата. Като видя досадното изражение на Атина, докато слизаше от двуколката, Ник бавно плъзна ръка около тънката талия на Тес.

Насочи се към стълбището, но ги забеляза и внезапно спря, присви очи като видя Тес, притисната до Ник.

— Господи! — възкликна Атина вбесено. — Значи е вярно. Не можах да повярвам на очите си, когато прочетох съобщението в сутрешния вестник. Толкова бърза сватба, скъпи братко. Защо? Да не би вече да е бременна?

След като изстреля тези грозни думи, тя се извърна и продължи нагоре по стълбите. Всички я гледаха като вцепенени, без да промълвят. Най-накрая Рокуел наруши тишината.

— Хората не ме смятат за проникателен, но едно ще ти кажа — тази твоя сестра не е много доволна от брака ти, стари приятелю!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

На Ник му стана неприятно и устните му потрепнаха.

— Да, може да се каже — промърмори той и подкани гостите си да се качат по стълбите, по които Атина току-що беше изфучала.

Не им се извини заради сестра си. Знаеше, че бракът му с Тес ще предизвика неприятности и подозираше, че най-явно ще го критикува Атина. Но не очакваше толкова открита злоба. Едновременно с естествения гняв, който изпитваше заради обидата към съпругата си, беше и малко объркан.

Вярно е, че Талмъдж имаха право да ненавиждат Мандъвил — освен старата трагедия с Бенедикт и Тереза, имаше един по-скорошен нещастен случай — чичото на Тес стана причина за смъртта на Рандъл. Ник присви устни. Ако това, което беше чувал за този позорен дуел беше вярно, то можеше да се каже, че Рандъл си е получил онова, което е заслужавал като умишлено е предизвикал мъж, добре известен с незаинтересоваността си към оръжията. Да се изправи пред Сидни Мандъвил трябва да е било за Рандъл като да улови риба в кофа с вода и Никълъс подозираше, че именно брат му се е изненадал най-много, когато куршумът на Сидни е попаднал в целта. Разбира се, за Атина нещата не стояха така. Според нея брат им никога не би сгрешил — беше изключително привързана към него... Но щом Палас, която беше страдала много повече от постъпките на Мандъвил, можеше да приеме брака му, защо и сестра му да не можеше?

Пристигането на Атина помрачи настроението на групата. Щом влязоха вътре се разпръснаха, разбирайки, че Ник има нужда да остане сам. Лелите отидоха в библиотеката да се забавляват, а братята Рокуел се отправиха към игралната зала.

Когато останаха сами в кабинета му, Тес нежно каза.

— Лейди Атина е много разгневена заради брака ни, нали?

Ник се намръщи.

— Знаех, че така ще стане, но не очаквах да е толкова зловна. — Срещна разтревожения ѝ поглед и продължи. — Надявам се, че не се

обиди много от думите ѝ?

— Но защо, след като и двамата знаем, че може да е истина?

— Мислиш ли, че е възможно да си бременна?

— Не мога да знам със сигурност толкова скоро — натъртено отвърна Тес. — Минали са едва десет дни след първата нощ в „Черното прасе“.

Изразението му омекна. Вдигна ръката ѝ и целуна дланта. Вгледа се в очите ѝ и дрезгаво каза.

— Понякога забравям колко отскоро се познаваме — времето ни завъртя в истинска вихрушка, нали, съкровище?

Тес бавно кимна, в гърлото ѝ заседна буца. Нямаше значение дали го познава от десет дни или от десет години, съмняваше се, че ще го обича повече, отколкото сега. В много отношения той олицетворяваше мечтите на повечето девойки — чаровен и един от най-привлекателните мъже, които някога бе срещала. Някои може би намираха обстоятелствата около запознанството и брака им доста впечатляващи и не биха се поколебали да прекарат остатъка от живота си с мъж като Ник Талмъдж — дори и да не беше споменавал и една дума за любов. Беше се показал като благороден, стабилен мъж, дори снизходителен, и Тес не можеше да отрече, че е мил с нея и лелите ѝ. Въпреки че се примири с брака си, все още ѝ се искаше да се бяха срещнали при други обстоятелства. Бракът им щеше да бъде толкова по-сладък, ако знаеше, че Ник тайно се е интересувал от нея и не се е оженил насила.

Последните няколко дни се убеждаваше, че е твърде много да иска от него да я обича толкова, колкото я и желаше, но не успя. Искаше не само името и тялото му — най-много искаше сърцето му...

Когато Тес не отговори веднага, той стисна ръката ѝ.

— Не съжаляваш за брака ни, нали?

Тя се усмихна и поклати глава.

— Не. Просто си мислех как ли щяха да се развият нещата, ако се бяхме срещнали при други обстоятелства...

Ник дяволито се усмихна и я притегли в прегръдките си.

— Искаш да кажеш, ако те бях видял някоя вечер в Амък?

Тя кимна. С широко отворени очи се вгледа в прекрасните му черти. Дишането ѝ се учести от израза в закачливите му очи и попита.

— Какво щеше да направиш тогава?

— Ами... — каза бавно той и потри устни о нейните — щом откриех коя е очарователната малка госпожица с огнените къдрици щях да изпадна в див гняв.

— Защо? — запита тя леко разтревожена.

— Защото щях да се ядосам като разбера, че единствената жена в цяла Англия, която най-накрая е привлякла вниманието ми, е една от онези Мандъвил! Щях да съм вбесен от номера, който съдбата ми е изиграла.

Въпреки закачката в думите му, Тес продължаваше да чувства тежест в гърдите.

— Толкова много ли ме мразиш, както и семейството ми? — прошепна тя.

Ник я притисна до себе си.

— Тес, малко глупаче! Луд съм по теб и когато те държа в прегръдките си, омразата е последното нещо, за което се сещам.

Целуна я, езикът му проникна надълбоко в устата ѝ и за известно време Тес забрави за факта, че да си луд по някого не е същото като да си влюбен. Когато устните им се разделиха, очите ѝ светеха. Обхвана врата му и палаво каза:

— Мислиш ли, че трябва да изпратим бележка на Авъри, в която да му благодарим, че ме е подтикнал да избягам от покровителството му?

Ник я стрелна с поглед.

— Не! — твърдо отвърна той. — Авъри Мандъвил никога няма да получи благодарности от мен. Но можем да му пратим съобщение, в което да искаме всичките ти вещи, както и тези на лелите ти, да бъдат незабавно изпратени в имението Шерборн.

— О, Боже! Ще бъде абсолютно вбесен!

Ник се усмихна.

— Знам — пусна неохотно Тес и я помоли. — Ще имаш ли нещо против да се присъединиш към лелите си? Искам да започна да чета дневника, а и трябва да говоря с Атина.

Тес го погледна разтревожено.

— О, Ник... не се карай с нея. И без това напрежението напоследък беше голямо. Моля те, не можеш ли да си затвориш очите? Дай ѝ време да свикне с мен. За нея е голям шок, но сигурна съм, че след време всичко ще си дойде на мястото.

Ник изсумтя.

— Не мисля, че говорим за един и същи човек. Атина е много твърдоглава и не разбира от дума. А и тя ме мрази от раждането ми. Не одобрява това, че аз заех мястото на Рандъл. Бракът ми с теб за нея е още един пример за това колко съм недостоеен за граф на Шерборн. Повярвай ми — Атина няма да промени мнението си независимо колко време ѝ дам. Въпросът трябва да се разреши сега, не бива да се загърбва. А и не искам пак да те обижда, нито баба ми или гостите ми да търпят злобните ѝ тиради.

— Разбирам — бавно каза Тес, искаше ѝ се да има мирно разрешение. Израснала като единствено дете и заобиколена от любящи роднини, на Тес ѝ се виждаше тъжно, че Ник и единственият му жив родственик са изправени един срещу друг — и то заради нея!

Леко и несигурно му се усмихна и промърмори.

— Предполагам, че в такъв случай, ти си знаеш най-добре. Ще те оставя и ще отида да видя какво правят лелите ми — на вратата се поколеба и го погледна през рамо. — Може би сега, след като е имала време да се поуспокои, няма да е толкова ядосана.

— Пак ти повтарям, не мисля, че говорим за един и същи човек — отвърна Ник. — Гневът на Атина, както по сила, така и по продължителност, е легендарен и злобата ѝ трае по-дълго, отколкото при всеки друг. Можеш да се обзаложиш на месечната си издръжка, че бракът ни, състоял се толкова бързо и потайно, е нещо, което тя няма скоро да прости или забрави. Ще ми го натяква в близките двайсет години. В това, скъпа, съм абсолютно убеден!

От думите му не ѝ стана по-леко. Остави го дълбоко разтревожена и отиде да потърси лелите си.

След като Тес си тръгна, Никълъс незабавно позвъни за Билингам и му нареди да уведоми лейди Атина да дойде в кабинета му. Беше му нервно от предстоящата среща със сестра му и обикаляше напред-назад из стаята, питаше се дали Тес не е права. Дали с времето Атина щеше да се примири с брака им? Дали не трябваше да е по-мек с нея? Дали след първоначалния шок Атина щеше да приеме неизбежното? Все пак не мислеше така.

Не знаеше как да разреши ситуацията, но докато се разхождаше се спря пред прозореца, който гледаше към гората. Кулите на Доуджър

Хаус се издигаха над дърветата. По лицето му премина сурова усмивка. Разбира се — идеалното разрешение.

Чу се рязко почукване на вратата и след поканата му Атина влетя в стаята, като затръшна врата след себе си. Върху красивото ѝ лице имаше надменно изражение, очите ѝ бяха пълни със злоба. Застана по средата на стаята.

— Е, какво има? Да не би да си ме повикал тук, за да ме изхвърлиш от собствената ми къща?

Ник седна зад бюрото. Срещна гневния поглед на сестра си и спокойно каза.

— Може би нещата не са чак толкова трагични, но ще те помоля да отдадеш необходимото уважение на съпругата ми и роднините ѝ и да се въздържаши от сцени като тази, която изигра, когато пристигна, или... — гласът му стана по-студен — можеш да се преместиш в Доуджър Хаус. Изборът е твой.

Лицето ѝ потъмня, наведе се напред и постави ръце на бюрото му.

— Нима ще посмееш? — дишаше тежко и не можеше да повярва на ушите си.

Ник непоколебимо посрещна възмутения ѝ поглед.

— Не ми оставяш голям избор. И наистина — бих посмял. Не бих позволил на никой да обижда жена ми — особено на собствената ми сестра! — гласът му омекна. — Атина, не искам да се караме... Знаем, че нещата между нас винаги са вървели трудно, но не можеш ли да загърбиш недоволството си? Знаем, че си шокирана от внезапния ми брак и се извинявам, че не ти съобщих — поради някои причини...

Устните на Атина презрително се извиха и той разбра, че тя е безразлична към думите му.

— Много добре тогава, това е последната ми дума: или се извини на съпругата ми и се отнасяй към нея с уважение, или се приготви да се преместиш в Доуджър Хаус. Няма... — добави той печално — да ти преча да идваш при баба ни, когато поискаш, освен ако не използваш посещенията си, за да се караш с жена ми. Не искам нито Тес, нито баба ни да се разстройват. Разбра ли ме?

Атина се отдръпна от бюрото му и рече с омраза.

— Знаех си, че така ще постъпиш! Зад чаровната ти усмивка и добри маниери се крие един деспот. Бях сигурна, че много скоро ще

покажеш истинската си същност — направи една крачка из стаята и го погледна. Очите ѝ блестяха възбудено, ноздрите ѝ гневно се разширяваха. — О, Боже! Само, ако бях момче! Всичко щеше да е мое. Родена съм преди Рандъл — в едно по-честно общество аз щях да съм наследницата. Ти си най-малкият син — аз трябваше да наследя всичко, а не ти! И сега вместо да се наслаждавам на богатството и властта на Шерборн — съм принудена да живея от милостинята, която ми отпускаш, захвърлена в Доуджър Хаус. — Върху лицето ѝ се появи ненавист и тя каза натъртено. — Никога не съм те харесвала, нали знаеше, но едва сега започвам и да те мразя. За Бога, иска ми се ти да беше умрял, вместо Рандъл!

Ник стоеше непоклатим и я наблюдаваше, докато изливаше гнева си. Когато обаче Атина си пое дълбоко въздух, за да продължи, той рязко я прекъсна.

— Достатъчно. Чувал съм всичко това десетки пъти и повярвай ми, мнението ти ми е добре известно. Съжалявам, че се чувстваш по този начин, но това нищо не променя. Или ми даваш дума, че повече няма да правиш сцени, или се пренасяш в Доуджър Хаус още сега преди вечеря.

Атина гордо се изпъчи.

— Не се безпокой, скъпи братко, няма да ти преча с присъствието си нито миг повече. Предполагам ще ми дадеш време да опаковам нещата си и ще ми предоставиш достатъчно слуги, които да отведе с мен?

— Разбира се — изморено отвърна Ник. — Каквото поискаш.

Защо ли се беше надявал Атина да се вразуми? Гледаше я мрачно как се извърна и се спря точно на прага, за да подхвърли през рамо:

— И разбира се, ще платиш за ремонта на къщата, нали? Искам също конете и каретата ми да бъдат преместени в конюшната на Доуджър Хаус заедно с необходимите коняри.

— Разбира се — сухо отвърна той. — Всичко, което ще те направи щастлива в новата ти къща.

Атина се изсмя безчувствено.

— Само едно нещо би ме направило щастлива — да те видя погребан под земята.

Вратата се затвори с трясък зад нея и Ник не знаеше дали да се смее или да изругае. Едно нещо си оставаше характерно за Атина,

помисли си жлъчно той — тя никога не криеше чувствата си.

Ник остана известно време зад бюрото, като се чудеше дали е постъпил правилно и дали нямаше друг начин да се справи със сестра си. Съмняваше се. Проблемът беше възникнал много преди той да се появи на хоризонта — ако Рандъл и Атина бяха продължили да се разпореждат със семейното богатство в същия дух, от него нямаше да остане почти нищо. Бяха скроени по един калъп — отдаваха се на удоволствия независимо от цената. Никълъс знаеше, че Атина го мрази заради опитите му да спре глупавото й пражосване на пари и ако Рандъл някога беше упражнявал контрол върху нея, сега задачата му щеше да е доста по-лесна. Обтегнатите отношения със сестра му изглеждаха непоправими. Поне след тази караница най-накрая изясниха нещата.

Сцената с Атина остави лош вкус в устата му и с известна неохота Ник извади дневника от чекмеджето и мрачно го погледна. Въобще не беше в настроение да чете за завладяващата тайна любов на дядо му към друга жена. Искаше да намери Тес, да я отмъкне и да се любят до края на деня.

Само като си помисли за нея и настроението му се повдигна малко и с повече ентусиазъм той взе черния тефтер в ръце. Какви ли потресаващи истини се криеха в него? Дали щеше да намери обяснение защо Бенедикт бе изоставил младата си съпруга и малкото си бебе и избягал с жената на друг? А какво ли е станало с диамантите на Шерборн?

Като потисна любопитството си да започне от края на дневника, където дядо му без съмнение беше описал плана си за бягство с Тереза, Никълъс небрежно започна да разлиства тефтера от началото. Намръщи се като прочете за радостта на Бенедикт в деня, когато е бил обявен годежът му с Тереза Долби. От всяка дума на дядо му личеше, че е дълбоко влюбен в Тереза и че тя отвърща на любовта му по същия начин. Ник никога не беше се замислял за прабабата на Тес, възприемаше я просто като жената, която беше отмъкнала дядо му от Палас. Но докато четеше топлите думи на Бенедикт си я представи по друг начин. Приличала е много на Тес, помисли си той с изненада. Имала е същия дух, същата изящна красота и същата страстна натура...

Ник прескочи няколко страници и стигна до момента, когато се разкрива коварството на Грегъри Мандъвил и Бенедикт, вбесен и разтревожен, научава, че голямата му любов е отвлечена и ще бъде омъжена за друг — мъжът, когото Бенедикт някога е смятал за свой приятел. Бенедикт описваше също толкова трагично и новината, че Тереза е бременна от новия си съпруг.

Никълъс често се бе питал защо Бенедикт не е предизвикал Грегъри на дуел и тук намери отговора. Кралят изрично е забранил, независимо, че причината била повече от основателна, за да предотврати смъртоносната разпра между двама от най-приближените си поданици. Родителите на Бенедикт също упражнили своето влияние пред краля. Не искали синът им да рискува живота си заради жена, която вече е бременна от друг мъж. Той бил единственото им дете, последният Талмъдж и трябвало да осигури наследници. Редовете излъчваха такова отчаяние, че симпатията на Ник към дядо му нарасна.

Бенедикт се подчинил на волята на краля и родителите си, но омразата му към Грегъри Мандъвил изгаряше страниците на дневника и Ник с разбиране четеше за гнева на дядо му към другия мъж, за плановете, които измислял, за да го убие. Планове, които никога не се осъществили, защото Бенедикт Талмъдж не бил коравосърдечен убиец, въпреки че страдал жестоко.

Най-накрая Ник остави тефтера настрана, за да си налее чаша бяло вино. После пак се настани удобно на стола си и взе дневника в ръка, за да потъне в трагичната история преди около седемдесет години. Оказа се обаче, че е имало и радостни моменти и Ник с изненада прочете пасажа под датата 17 октомври 1744 г.:

Днес е един чудно щастлив ден! Сладката ми съпруга ме зарадва със здрав син. Кръстихме го Франсис и като повечето горди родители мислим, че е най-красивото бебе на света. Странно е — мислех, че никога повече няма да съм щастлив и все пак днес съм изпълнен с радост. Имам любяща съпруга и здрав, силен наследник. Смятах, че животът ми е свършил, когато Грегъри отвлече Тереза, но открих, че скъпата Палас ми носи голямо задоволство. Не само, че ме дари със син, но със своята нежност и чар

прогони до голяма степен тъгата от сърцето ми и я замени със светлина...

Ник затвори дневника и се загледа в пространството пред себе си. Баба му трябваше да прочете този пасаж, щеше да се зарадва като разбере дълбоките чувства, които е пробудила в душата на Бенедикт. Изведнъж се намръщи и се замисли върху думите на дядо си. Това не бяха думи на мъж, който след по-малко от два месеца щеше да изостави тази сладка съпруга и новородения си син и да избяга с друга жена.

Тъкмо се канеше да продължи да чете по-нататък, когато на вратата се почука. Ник се стресна — дълбоко се надяваше да не е Атина, но когато видя барон Рокуел широко се усмихна. Прибра дневника в чекмеджето и го заключи, а после погледна приятеля си въпросително.

— Знам, че не се представям като добър домакин. Вече напълно ли се отегчихте, Томас?

— О, не, не става въпрос за това — побърза баронът да го убеди. — Просто не ми се разглеждат портретите на прадедите ти. Баба ти предложи да разведе дамите из галерията и знаеш ги жените — сметнаха, че ще е много забавно!

След като предложи бяло вино на барона, което той прие с готовност, двамата се настаняха на столове пред прозореца, който гледаше към градината на имението. Беше късно следобед и градината беше залята от златистите лъчи на бавно залязващото есенно слънце. Ник отпи от чашата си и попита.

— Ами Александър? Да не би да си го оставил сам с дамите?

Баронът обидено го изглежда.

— Не съм го изоставил. Сам искаше да отиде с тях — би направил всичко, за да е близо до Хети Мандъвил. Не мога да проумея защо, по дяволите, не се ожени за нея, без повече да се колебае.

Ник едва не се задави. Да се ожени за нея изведнъж? Изглежда приятелят му криеше дързост, която преди не беше забелязвал.

Ник се опита да скрие изненадата си и сухо попита.

— Забелязах, че брат ти е доста хлътнал по дамата.

Баронът изсумтя.

— От години е безумно влюбен в нея!

Ник се намръщи.

— Защо тогава не ѝ е предложил? Едва ли е щяло да има някакви пречки.

— Ами, виждаш ли, историята е следната — започна баронът развълнувано. — Хети е с две години по-голяма от брат ми и когато я видя за първи път в Лондон, тя вече имаше един-двама сериозни обожатели. Дядо ѝ настояваше за брак с някакъв богат херцог и непрекъснато разправяше как внучката му ще стане херцогиня. Всички смятаха, че тя ще се ожени за онзи, така че Александър не си направи труда да ѝ привлече вниманието — мислеше, че е безнадеждно. Мисля, че затова се записа в армията с теб — Рокуел направи пауза, за да отпие от виното си и продължи с охота. — Сватбата с херцога така и не се състоя. Чух, че когато отказала, дядо ѝ едва не получил сърдечен удар. Заплашил да я прати в манастир до края на живота ѝ. Подъл стар дявол. Тогава Александър се окуражи и щом можа, продаде чина си и се върна вкъщи, но виждаш ли, тогава се появи Тес.

— Тес?

Рокуел загадъчно кимна.

— Сираче, нали знаеш. Грегъри заяви, че има нужда от Хети за отглеждането на Тес. Накара я да си помисли, че изоставя малката си племенница, ако се ожени. Разбира се, и Мег е била там, но старият мошеник настоял, и Хети му повярвала, че Тес се нуждае от някой по-млад около себе си. Не ѝ позволявал да ходи в Лондон, докато Тес не пораснала.

— Изглежда си добре запознат с работите на семейство Мандъвил — изкоментира Ник.

— Естествено! — възкликна Рокуел, леко засегнат. — Тес е единственото дете на сестра ми. И ако Александър не се ожени и не осигури нови Рокуел, мои наследници и негови, разбира се...

Ник сви рамене.

— Може и ти да се ожениш и да си имаш собствени наследници.

Красивите сини очи на барона едва не изскочиха от орбитите си.

— Женен? Аз? — извика той ужасен. — О, скъпи приятелю! Не си падам по жените! — поколеба се и добави. — Е, разбира се, освен поредната муселинена фуста, с която се забавлявам. Но брак? — Той потрепера. — Не, никога. Всички тези чуруликащи порядъчни

женички и досадните им майки ме ужасяват. Това не е за мен. Вече съм решил.

— Но Александър май не споделя възгледите ти?

— Не — поне не и ако става дума за Хети. Само за това говори.

— Защо тогава не ѝ предложи и да приключи с това? — отново попита Ник. — Хети отдавна вече не е първа младост и след като Грегъри и брат ѝ са мъртви, няма кой да се противопостави на брака. Мога донякъде да разбера, че Александър не искал да разделя Хети от Тес, когато е била дете, но е можел да открие намеренията си през последните няколко години.

— Направи го — тъжно отвърна баронът.

— Да не искаш да ми кажеш, че Александър е предложил на Хети и тя му е отказала? — не можеше да повярва Ник.

Баронът кимна.

— Предложи ѝ два месеца след смъртта на дядо ѝ. Направи го и вчера.

— И тя му е отказала? Но защо, за Бога?

— Много е горда — тъжно отвърна Рокуел. — Първият път не искаше да отива при Александър с празни ръце. Надяваше се, че когато старият умре ще ѝ остави нещо — някаква малка сума. Оказа се, че Сидни не можа да задели пари за нея — търсеше си съпруга, която да ги спаси от трагичното положение, когато умря в дуела с брат ти. Затова Хети и Мег останаха в имението, когато Авъри го наследи. Нямаха пари, нито къде да отидат.

Ник се намръщи.

— Но защо ти и брат ти не им уредихте нещо дискретно? А Тес не можа ли?

Рокуел поклати глава.

— Не, не можа — вбесен отвърна той. — Казах ти, че Хети е горда. Тя и Мег нямаше да позволят на никого от нас да си вдигне пръста, за да им помогне. Опитяхме, но казаха, че не е редно. Твърдоглави са и не отстъпиха. Ето защо Тес не си тръгна, когато Авъри се настани в имението. Не искаше да изоставя лелите си. Обича ги!

— Искаш да кажеш, че Хети няма да се омъжи за Александър, защото няма никакви пари?

Баронът печално кимна.

— Но положително сега, когато е очевидно, че не могат да останат в имението Мандъвил и са зависими от мен и жена ми, Хети е променила решението си?

— Не, не е — мисли, че сега повече от преди няма да е правилно да се ожени за Александър. Бои се, че той ще си помисли, че го приема само, защото няма друг изход.

— Но това е абсурдно! — избухна Ник раздразнен. — Жени без пари се женят за богати мъже от край време. В това няма нищо срамно.

Рокуел кимна и мъдро заяви.

— Да, много жени го правят, но не и Хети!

Ник никога не беше се замислял за богатството на Тес, но изведнъж се зарадва, че е голяма наследница. Добре познаваше съпругата си и беше сигурен, че ако тя беше без пукната лира, като леля си, той най-вероятно щеше да се окаже в положението на Александър. Усмихна се тъжно. Разбира се, ако не беше наследница Авъри нямаше да се опитва да я компрометира и тя нямаше да избяга и да се озове в ръцете му. Но това нямаше нищо общо с положението на Александър и той замислено се вгледа в чашата си — в главата му се въртяха различни планове как да събере двамата влюбени. Когато се усети какво прави разбра, че сватбата с Тес трябва да му е размътила ума. Никога преди това не беше се тормозил да размишлява за любовните терзания на някой приятел.

Докато Ник беше потънал в мислите си, баронът отпи от виното си и се наведе напред.

— Доста мислих върху настоящата ситуация. Всички знаят, че не съм много досетлив, но вие с Тес ми дадохте идея как Александър и Хети могат да се съберат. Имам план.

Ник погледна приятеля си с учудване и тревога.

— И планът ти е?

— Да ги компрометираме! Както стана с теб и Тес.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Ник не знаеше дали да се смее или да изругае. Предложението на приятеля му беше едновременно шокиращо и жалко — типично за Рокуел! Вятърничав и ексцентричен. Но можеше и да свърши работа...

— Да не би да предлагаш това, което си мисля? — развеселено попита Ник.

Баронът разпалено кимна.

— Това е единственият начин. Ако се получи, следващата седмица Александър ще е обвързан с Хети.

Ник, който обмисляше много по-обикновено разрешение — например мистериозно наследство, погледна приятеля си с възхищение.

— Скъпи друже... — най-накрая каза той като едва сдържаше смеха си, — в някои случаи интелектът ти наистина не е за подценяване!

— За това не знам... — замислено отвърна баронът, — но ако Александър не се ожени скоро за Хети, ще стане истински непоносим. Ще се чувства ужасно, а аз не искам това.

— Е, след като имаш такова добро предложение, как да го пуснем в действие?

Рокуел поклати глава.

— Ами, помислих, че ти ще измислиш детайлите. Недосетлив съм, помниш нали? По-добре е ти да поемеш нещата оттук нататък.

Ник му хвърли изненадан поглед и не го свали, докато баронът не започна да се върти на стола си.

— Защо имам усещането, че ме манипулираш, за да изпълня плана ти вместо теб?

— Е, сега, Ник, стари приятелю, въобще не е така — запротестира Рокуел разгорещено. — Знаеш, че си много по-добър от мен в тези неща. Винаги си бил!

— Така е, нали? Този разговор ми разкри много неща, приятелю, и сега разбирам, че повечето от лудориите ни в миналото ги

измисляше именно ти.

— Е, Ник — започна Рокуел, а очите му се смееха, — знаеш колко съм вятърничав — идеите трябва да са били твои.

При тези думи Ник гръмко се изсмя. Стана и каза.

— Дотук добре, но ако искаш да измъдря идея, която да разреши затрудненията на Александър с Хети, ще трябва да ме оставиш насаме да помисля. Иди да се забавляваш.

Като мърмореше за нелоялни приятели, които те изоставят в момент на нужда, Рокуел най-накрая напусна кабинета на Ник. Като затвори вратата зад гърба му, Ник се усмихна и се върна при бюрото си. Дневникът го очакваше, но беше станало късно и скоро трябваше да се преоблече за вечеря и да се присъедини към другите. Рокуел го беше разконцентрирал, но преди да седне да си блъска главата за разни планове как да свърже Хети и Александър, искаше да направи нещо друго.

Ник не се шегуваше, когато спомена на Тес да изпрати бележка на Авъри, в която да настоява всичките ѝ принадлежности, както и тези на лелите ѝ, да бъдат незабавно изпратени в имението Шерборн. Не виждаше защо Авъри да не ги изпрати — все пак нещата принадлежаха на дамите.

Седна и написа кратка бележка, която веднага изпрати за Мандъвил. Не даде възможност на Авъри да протака и изпрати няколко слуги и две карети с бележката.

Авъри залитна, когато получи съобщението на Ник. Сега разбра защо не можаха да открият никаква следа от Тес. Беше толкова замаян от новината за сватбата им, че без да разсъждава даде заповед стаите на трите дами да се изпразнят и натоварят в каретите. Остана сам в кабинета си и загледан тъпо в бележката на бюрото, си наливаше чаша след чаша с вино.

Всичко е загубено, мрачно си помисли той и сви пръстите си в юмруци. Това копеле Талмъдж го беше изпреварил и се беше оженил за наследницата. Май графът на Шерборн го беше победил и мечтата му за златно бъдеще на лидер в лондонското общество с разточителен живот от състоянието на Тес се проваляше. Сделката му с мистър Браун беше доходоносна, но незадоволителна.

Минаваха часове, а Авъри стоеше заключен в кабинета си, наливаше се и мислеше колко неприятности му беше донесъл този мъж — Никълъс Талмъдж. Станаха съперници от първия ден в армията. Гневът му нарастваше като си спомняше колко пъти Ник го беше надвивал в онези дни. Дали в игра на карти, за симпатиите на някоя жена, в бой или атлетическо състезание — Ник винаги успяваше да го победи. Съперничеството беше силно и някъде по пътя се беше превърнало в дълбока обсебваща омраза. Авъри се намръщи. Не си спомняше точно кога за първи път бе погледнал Талмъдж с омраза, но знаеше, че е започнал да мрази Ник много преди той да му отвърне със същото. Изведнъж се усмихна. Спомни си точно кога Ник започна да го мрази...

Името ѝ беше Катрин, дъщеря на един сержант от полка на Ник, семейството му служеше в имението Шерборн от десетилетия. Ник беше в приятелски отношения с този сержант и понякога се отбиваше с приятели в дома им, когато не бяха на служба. От време на време Авъри със своите приятели също се оказваха във веселия дом на Комптън. Стопанката имаше вкус и можеше да превърне всяко едно място в уютен дом, независимо дали беше влажна палатка в Индия или кална колиба в Португалия. Беше и чудесна готвачка и за мъже далеч от дома мирисът на ябълков пай или печени дробчета беше по-силен от повика на която и да е сирена.

А Катрин Комптън се разхубавяваше от ден на ден и се превърна в красавица със златиста коса, ангелско лице и прекрасна усмивка. Младите офицери направо окупираха къщата на Комптън. Всичко беше толкова невинно, спомни си Авъри, сержантът и съпругата му бяха в добри приятелски отношения с всички, за да си помислят, че някой може да прелъсти дъщеря им...

Авъри присви устни. Изобщо не се канеше да прелъстява глупавото девойче! Просто си играеше с нея, флиртуваше, както всички останали, но тя беше достатъчно наивна, за да се влюби в него. Е, може би малко попресили нещата, след като Ник го предупреди. Добре де — умишлено реши да я прелъсти, за да покаже на надутия Ник, че желанията му не минават пред всеки. Ник винаги я защитаваше, беше ѝ като брат.

За известно време Авъри се забавляваше като завъртя главата на седемнадесетгодишната Катрин. Тя беше красавица, напъпила роза и

той тайно я ухажваше и омайваше с целувки и обещания за вечна любов. Когато най-накрая се поддаде на страстните му ласки и му се отдаде, той се почувства като победител.

Но опиянението му не трая дълго, само пет къси седмици. Малката глупачка беше забременяла и имаше наглостта да очаква от него да се ожени за нея! Авъри изсумтя. Сякаш би се обвързал с дъщерята на прост сержант!

Отпи голяма глътка от виното като продължаваше да мисли за онези последни дни в Португалия. Чувстваше се крайно некомфортно, защото знаеше, че рано или късно Катрин щеше да каже на някого за състоянието си и че той ще е принуден да отрича обвиненията ѝ. Щеше да е трудно, защото всички харесваха Комптън, а него мразеха. Но той щеше да настоява за невинността си и след време слухът щеше да се разсее.

Авъри беше премислил всичко, но не беше взел предвид докъде може да стигне Катрин в безнадеждното си отчаяние. Беше се хвърлила в реката... а майка ѝ се опита да я спаси и се удави. Но това не беше всичко — по-малко от дванадесет часа след погребението, обезумял от скръб, сержантът се беше прострелял в главата.

Отначало Авъри си помисли, че е успял да се измъкне невредим от ужасната трагедия. Но след седмица се разбра истинската причина за самоубийството на Катрин. Оказа се, че не е бил много дискретен — имаше хора, които го бяха виждали тук-там с момичето, но още по-лошо — тя беше доверила на своя приятелка не само, че е бременна, но и името на бащата на детето.

Като отпи отново от алкохола, Авъри се огледа из стаята — слава Богу, Сидни беше починал точно навреме. В противен случай може би трябваше да търпи ненавистта на другарите си офицери, както и да участва в смъртоносен дуел с омразния си съперник. Авъри беше сигурен, че Ник нямаше да се задоволи само да го рани — щеше направо да го убие. За щастие Талмъдж беше заминал по време на трагедията, така че Авъри успя да избяга или да отложи, както стана в случая, отмъщението на съперника си. Провървя му и още веднъж — два дни след като се разбра за връзката му с Катрин, Авъри получи съобщение за смъртта на Сидни Мандъвил и за внезапното си наследство. Преди да се изправи пред гневния Ник Талмъдж на полето за дуел, той напусна армията, замина от континента и се върна в

Англия. Но изглежда не беше успял напълно да избяга от Ник Талмъдж...

Отново се намръщи. Новината, че Сидни и братът на Ник бяха умрели след дуел не му хареса, нито това, че сега Талмъдж беше графът на Шерборн и негов съсед. През всички тези месеци очакваше Ник да се появи на прага му и да настоява за реванш, но започна да си отдъхва, когато мина известно време и никой не дойде да го потърси. Всъщност пътищата им не се бяха пресичали, откакто се бяха върнали в Англия, въпреки че посещаваха почти едни и същи кръгове. Но Авъри знаеше, че рано или късно Ник щеше да се превърне в проблем, с който трябваше да се справи — но не очакваше да стане толкова скоро и по такъв начин.

Удари с юмрук по бюрото. Проклет да си, Ник Талмъдж! Той развали всичко. Тес щеше да е омъжена за него, ако не беше това копеле Талмъдж. Боже мой! Той беше изиграният в цялата работа — Тес беше под негова протекция тук, в имението Мандъвил. Ясно му беше само едно — имаше нещо гнило в този бърз, неочакван брак и беше очевидно, че след като Тес никога не беше срещала новия си съпруг преди да се омъжи за него, Талмъдж я бе компрометирал. Съмняваше се, че чичовците ѝ имат пръст в този брак. Бяха такива гумени глави, че нямаше и да разберат, че Тес е била прелъстена. От него зависеше да накара Талмъдж да си плати за това, че се е възползвал от една невинна девойка! Дойде му наум веднага да отиде в имението Шерборн и да предизвика Ник на дуел. Ако имаше късмет, Тес щеше да е вдовица още първата седмица след сватбата...

Авъри изведнъж се изправи на стола си. Ако Тес е вдовица... Ако Ник умре... Намръщи се. Разбира се, нямаше да може да се ожени веднага и трябваше да я държи изолирана тук в имението, докато настъпи подходящият момент. Дойде му наум, че може да я отвлече от Шерборн. Ами ако вече беше бременна — това нямаше значение, имаше хиляди начини, чрез които да се отърве от едно бебе...

Авъри се обнадежди и се зае да обмисля плана си как Тес да остане вдовица. Но имаше няколко пречки и то доста сериозни, които стояха на пътя му. Ник трябваше да умре. Да убие съперника си нямаше да е лесно и май нямаше да е добре, ако пряко участва в тази работа — така че дуелът не беше разрешение. Най-добре щеше да е, ако въобще не се замесва. Така можеше да се представи като

състрадателен роднина на вдовицата, скърбящ за трагедията ѝ, като човек, който иска да загърбят миналото и да я утеши в момент на нужда. Усмихна се. Да, така беше много по-удачно. Винаги можеха да изникнат различни обстоятелства, при които един здрав и силен мъж можеше да бъде повален. Щеше да поговори с приятеля си в Лондон. Може би щеше да уреди нещо...

Доволен от себе си, премина по-нататък. Настроението му отново се влоши. Да отведе Тес от имението Шерборн щеше да е трудно, отколкото да уреди смъртта на съпруга ѝ. Първата стъпка беше лелите да се върнат вкъщи. Беше почти немислимо Тес да дойде в Мандъвил без лелите си. Но да предположим, че успееше да убеди лелите, че е влюбен в Тес и че страстта по нея го влудява, и че почти обезумял от студеното отношение на Тес се беше държал толкова отвратително. Трябваше да пълзи и да моли за прошката им, но след като винаги е бил в добри отношения с лелите, не се съмняваше, че отново ще ги спечели.

Струваше си да опита. Очите му светнаха. А после, разбира се, наскърбена и с разбито сърце, Тес ще иска да се върне в дома на прадедите си и при семейството си — нейните лели. Може би Рокуел щяха да застанат на пътя му, но без проблем щеше да се справи с тях.

Авъри отново отпи голяма глътка от виното и прецени плана си от всички страни. Безспорно имаше възможност да се провали на всяка крачка към целта, но какво можеше да загуби? Нищо. А можеше да спечели всичко, ако опита.

Твърдо решен, той взе писалка и лист хартия. Тес вероятно нямаше да приеме безкрайните му сладникави извинения, но беше сигурен, че лелите ще приемат думите му по друг начин. А това целеше и той... засега.

Едва бе сложил подписа си на края на бележката и тъкмо сгъваше листа, когато вратата на кабинета му се отвори широко и висока стройна фигура в тясно сако и бричове с ниско нахлупена кожена шапка прекрачи прага. Авъри не изглеждаше изненадан от посещението. Вдигна вежди и кимна.

— О, мистър Браун, какво неочаквано удоволствие. Имате ли добри новини за мен? Надявам се знаете за грешката с моя дял и трябва да призная, че касата ми е започнала пак да се изпразва.

Мистър Браун не каза нищо, само рязко свали стилната си шапка, при което се откри гъста черна коса. Като обърна гръб на домакина си, той си наля чаша вино, дръпна един от столовете пред бюрото на Авъри и стъпи на него с един от излъсканите си до блясък ботуши. Отпи голяма глътка от виното и започна:

— Знам за станалата грешка с твоя дял и възнамерявам да я оправя. Нещо повече — реших, че парите вече не ме задоволяват. Искam нещо повече. Искam всичко. И ти ще ми помогнеш да го получа.

Авъри се облегна назад. Отпи от чашата си и въпросително погледна госта си.

— И как по-точно ще стане това?

Очите на Атина Талмъдж светнаха застрашително.

— Ще убиem графа на Шерборн...

При смаяното му изражение тя ехидно се изсмя.

— Мислех, че това ще те направи щастлив. Но първо да ти обясня каква е ролята ти в плана ми — отново отпи от виното си и продължи хладно. — Въпреки резервите ми спрямо теб и начина, по който ни изнуди да ни станеш съдружник, нашата сделка — или партньорство, ако искаш — вървеше много добре и за трима ни през последните няколко месеца. Връзките ти в Лондон ни дадоха изключително полезна информация, до която можехме и да не се доберем по друг начин; това увеличи печалбата ни. — Направи пауза и довърши виното в чашата си. После си наля отново и продължи. — Но с Фрамптън се справяхме много добре и без теб. Освен, че ни доставяше информация, ти направи много малко, като изключим, че присвои част от печалбата. И единствената причина, поради която ти позволихме да го направиш, бе защото разкри самоличността ни и заплаши, че ще ни предадеш — Атина отпи още вино. — Но сега положението е различно — ти си толкова замесен, колкото и ние — ти издаваше военните тайни и никога не отказа да вземеш своя дял. Не можеш да ни предадеш, без да разкриеш и собственото си участие. И трябва да те предупредя, че съм взела мерки, ако нещо неприятно ме сполети — усмихна се, когато по лицето на Авъри се появи тревога. — Няма защо да се безпокоиш — докато се разбираме, всичко ще е наред. Фрамптън и аз винаги поемахме най-големия риск. Ти не правеше нищо освен да събираш интересни новини, докато си в Лондон и после да прибираш златото си. Струва ми се, че така не е честно, че трябва да

докажеш себе си. Това, което се опитвам да кажа, скъпи друже е, че е време да се размърдаш...

Очите ѝ станаха студени като диаманти. Тя продължи.

— Искам да говориш с хората си в Лондон да спретнат за скъпия ми брат някой трагичен инцидент — фатален! — Усмихна се като видя как устните на Авъри се изкривиха от задоволство. — Да... — продължи Атина по-меко, — ще имаш своята наследница — ще се погрижа за това — при условие, че не предяви претенции към имота на семейството ми и ти се погрижиш да се появи в следващите девет месеца друг наследник... Ясно?

Авъри кимна, удивен колко еднакво мислят. Очертаваше се прекрасно бъдеще. Щом Атина беше на негова страна, да върне Тес и лелите в Мандъвил щеше да е фасулска работа. А щом Тес стъпеше в имението... нямаше да излезе, докато не му стане законна съпруга, дори и да трябваше да отвори онези тунели, които Грегъри зазида преди години и да я зазида там, докато се съгласи.

Атина му даде няколко секунди да осмисли думите ѝ, после радостно каза:

— Фрамптън почти възстанови пропиляното от баща му състояние и е готов да се откаже от контрабандата — никога не сме възнамерявали да продължаваме вечно. Ти ще получиш Тес и наследството ѝ; когато Ник си отиде като последен от рода Талмъдж, имението Шерборн остава мое — както трябваше да е от самото начало! Ако всичко мине както трябва, за няколко дни, най-много едн-две седмици, мистър Браун ще изчезне завинаги и отмъщението ни ще приключи — и тя вдигна чашата си. — Да вдигнем ли тост за успеха?

Малко преди разговора между Авъри и Атина, Ник излезе от кабинета и отиде да търси Тес. Коментарите на Рокуел за неуспешното ухажване на Александър и осуетената любов на дядо му към друга жена, събудиха у него необходимостта да прегърне Тес, да е сигурен, че поне той е със съпругата, която си е избрал.

Не беше трудно да я открие. Каретите от Мандъвил бяха пристигнали и слугите носеха нагоре куфари и кутии с дамски принадлежности. Завари Тес да стои по средата на спалнята си,

заобиколена от коприни и дантели, муселин, кадифе и сатен, разпръснати из стаята.

Обърна се към него, когато усети присъствието му. Ник се беше облегал на портала и учудено разглеждаше количеството стилни рокли и женски дрънкулки, натрупани по всички мебели.

— Не знаех, че имам толкова много неща — почти виновно каза Тес.

В този момент Ник си мислеше, че е най-щастливият мъж на света и усети някакво странно чувство. Съпругата му изглеждаше много привлекателна в светлозелената си муселинена рокля с висока талия, златисточервената ѝ коса се бе изплъзнала от панделката, с която я беше вързала. Очите ѝ блестяха, кожата ѝ беше гладка и като погледна гърдите ѝ, които напиреха под поръбеното с панделка деколте на роклята, Ник почувства жегата между бедрата си. Въпреки дългите опияняващи нощи на взаимно опознаване и страстна любов, беше изненадан да открие, че стига само да я погледне и кръвта му закипява, дишането му се учестява и членът му се втвърдява под бричовите.

Изненадан от себе си Ник тръгна към нея, дръпна я в прегръдките си и я целуна.

— Това, което мисля е, че си безкрайно очарователна.

Бузите ѝ порозовяха и погледът ѝ срамежливо срещна неговия.

— Наистина ли? Въпреки обстоятелствата, при които се оженихме?

Притисна я по-силно, не можеше да откъсне очи от извивката на устните ѝ.

— А може би точно заради това.

— Какво искаш да кажеш? — запита тя леко намръщена, като несъзнателно галеше раменете и врата му.

Усещаше възбуждащото ѝ тяло долепено до своето и последното нещо, което му се искаше, бе да мисли разумно.

Въпреки че вече няколко пъти се бяха любили, Тес все още се изчервяваше. Сведе поглед върху бялата му колосана вратовръзка. Господи! Не искаше просто да я харесва, искаше да я обича!

Като скри болката в сърцето си, без да го поглежда и малко приповдигнато, Тес каза.

— Много си мил към мен. Повечето мъже, изпаднали в подобна ситуация, едва ли щяха да се държат така.

Ник се намръщи. Усети, че по някакъв начин я беше наранил. Вгледа се в наведената ѝ глава, като се питаше къде е сгрешил. Не му беше лесно да говори за чувствата си към нея, не беше обмислял подобен разговор — думите се изливаха от устата му, без да може да ги спре или да проумее какво всъщност признава. И след като беше разкрил сърцето си, беше ядосан, че Тес не отвърна по-ентусиазирано на думите му. Нима тя не разбира, че се опитвам да ѝ кажа, че я обичам...

Но внезапно проумя. Притисна я до себе си, зарови устни в огнените ѝ къдрици и прошепна:

— Ти, малко глупаче! Не съм мил към теб, а влюбен в теб!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

На Тес ѝ се стори, че не е разбрала правилно думите му и вдигна очи към него. Ник ѝ се усмихна — усмивката му беше толкова топла и нежна, че сърцето ѝ се преобърна. А може би го беше чула съвсем правилно... Погледна го право в очите и попита почти без дъх:

— Какво каза току-що?

Ник се засмя, по тялото му се разлих ликуваща радост като видя нескритата надежда в прекрасните ѝ очи. Притегли я по-близо и произнесе отчетливо:

— Обичам те! Влюбих се в теб от минутата, в която те видях, но не го съзнавах до този момент.

Усмихна се на вцепененото ѝ изражение, видя как по лицето ѝ се разлива руменина, когато значението на думите му проникна в съзнанието ѝ.

— Мога ли да се надявам, че най-искрените ми чувства са споделени?

Тес издаде странен звук — нещо между стон и смях и обгърна врата му с ръце.

— О, да! — извика тя. — Май винаги съм те обичала, но се страхувах, че ти никога няма да ми отговориш със същото.

— Съкровище!

Ник я беше целувал много пъти преди, но този път допирът на страстните му копнеещи устни в нейните беше безспорно най-сладката от всички целувки...

Двамата стояха, сякаш извън реалността, и омагьосано се гледаха. Дори не забелязаха Билингам, който се качи да помогне е разопаковането на багажа. Когато ги съзря, икономът застина. На лицето му се появи лека усмивка при вида на радостните им изражения; завъртя се и тихо затвори вратата след себе си.

След няколко мига на нежност Ник се огледа.

— Не мислиш ли, че трябваше да намеря някое по-романтично място, за да разкрия чувствата си?

— М... — измърка Тес и като коте потри глава в гърдите му. — В този момент за мен това е най-романтичното място на света...

Ник повдигна лицето ѝ. Целуна я и промърмори:

— Ти си истинско съкровище! Аз съм най-щастливият мъж! — и прокара треперещ пръст по чертите ѝ. — Знаеш ли, май че трябва да благодаря на Авъри, че се оказа такъв мръсник...

Тес се изкикоти. Ник беше напълно очарован и, разбира се, отново я целуна. Усещаше меките ѝ устни, стройното ѝ тяло притиснато до своето и страстта ставаше по-силна, защото знаеше, че обича и че е обичан.

Тялото ѝ се отпуснаше, зърната ѝ изтрърпнаха, а между бедрата почувства онази позната кипяща страст и несъзнателно се притисна по-силно до него.

Ник изръмжа и без да откъсне устни от нейните я вдигна на ръце. Отправи се към своята стая и като затвори вратата след себе си я положи на леглото. Чак тогава устните му се плъзнаха надолу по врата ѝ.

— Никога преди не съм се чувствал така — наистина те обичам Тес. Винаги ще те обичам.

Думите му бяха по-възбуждащи и от целувки, и тя го прегърна още по-силно.

— Завинаги... — промърмори тя страстно. — Аз ще те обичам завинаги.

Бавно, с благоговение и копнеж свали роклята ѝ, устните следваха ръцете му като целуваха тялото ѝ. Не бързаше, искаше изцяло да се наслади на този момент, искаше да ѝ покаже, че я обожава. Когато остана гола, тялото ѝ вече изгаряше, копнееше за него.

Ник с неохота прекъсна забавлението си, стана и свали собствените си дрехи. Остави я само за миг и после отново я притегли в прегръдките си, езикът му проникна и изпълни устата ѝ.

Ник алчно поглъщаше сладостта ѝ, ръцете му възбуждащо се плъзгаха по тялото ѝ, пръстите му си играеха със зърната ѝ. Искаше да забави сливането им, но вече беше почти напълно завладян от копнежа да проникне в хлъзгавия ѝ отвор.

Членът му беше толкова набъбнал, толкова втвърден, че при едно докосване щеше да се изпразни и когато Тес го обхвана с пръсти, Ник извика от удоволствие и от болка. Отчаяно се опита да пренебрегне

движенията на дланта ѝ като проникна с език още по-дълбоко в устата ѝ и стисна гърдите ѝ по-силно.

Тес въздъхна. Стана ѝ приятно от явната възбуда на съпруга ѝ, тя самата вече нетърпеливо очакваше сливането им. Когато устните му се откъснаха от нейните и засмукваха зърното ѝ, ахна от удоволствие и се изви нагоре. Усети ръцете му на бедрата си, после как ги разтваря и подръпва къдравите косъмчета на венериния ѝ хълм. От копнеж остана почти без дъх. Когато първо един, а после и втори пръст се плъзнаха надълбоко в нея, Тес изплака, усещането беше толкова екзалтиращо, че не можа да се сдържи.

Като чу стона ѝ Ник леко се усмихна и започна по-усърдно да гали с устни гърдите ѝ; пръстите между бедрата ѝ се задвижиха по-бързо, проникнаха по-надълбоко и настояваха за отговор. Мека е като коприна, замаяно си помисли той. Гореща коприна, която скоро щеше да лумне в пламъци и той не искаше нищо друго освен да потъне в тази мека топлина, да почувства как вътрешните ѝ мускули пулсират около члена му и двамата заедно да достигнат огнения вихър.

Не искаше да чака повече, хвана ръцете ѝ, вдигна ги над главата ѝ, проникна между бедрата ѝ и се наведе напред. Бавно потъна в тесния ѝ отвор и едва не изгуби контрол като усети горещата мека плът да обгръща плътно члена му. Пусна ръцете ѝ и страстно я целуна. Беше толкова сладко да задоволи копнежа за целувките ѝ, да се отдаде на усещането, че е дълбоко в нея, да знае, че в този момент бяха едно цяло... и все пак първичните нужди на тялото му не му позволиха да се наслади докрай на това, което беше спечелил. Нежно захапа долната ѝ устна, когато тялото му започна да се движи нагоре-надолу и членът му да се плъзга в хлъзгавия отвор.

Между тях имаше толкова силна магия, сякаш бяха единствените, които някога са споделяли такова разтърсващо чувство... Когато всичко свърши, когато достигнаха последния експлозивен предел и отминаха всички трепети на екстаза, остана им крайното удоволствие да лежат прегърнати, осъзнавайки, че това което бяха преживели е неповторимо.

Останаха в леглото с часове, забравили за света около себе си. Между нежните целувки и топлите ласки си мърмореха на език, разбираем само за влюбените...

Най-накрая Никълъс стана и запали свещ. Погледна часовника върху камината и се засмя.

— Какво ли извинение можем да измислим за това, че изпуснахме вечерята?

Тес се протегна.

— Има ли значение?

— Боже, не! — извика той и целуна едната ѝ гърда. — Ако зависеше от мен щях да те държа на леглото едно или две денонощия и щяхме да правим само това...

Обхвана гърдите ѝ, целуна я дълбоко и за миг мислите на Тес отлетяха надалеч. Любиха се отново, този път по-бавно, но накрая достигнаха същия опияняващ екстаз, както и по-рано.

Когато удоволствието постепенно затихна и дойде на себе си, Тес извърна глава и целуна рамото му.

— Мислиш ли, че едно или две денонощия ще са достатъчни?

— Вероятно не — отвърна той с усмивка. — Но това поне ще задоволи най-непосредствените ми нужди — тогава стомахът му изкъркори и той добави: — Май ще трябва да хапнем нещо преди да продължим с приятното си занимание — хвърли ѝ палав поглед.

Тес се засмя, очите ѝ танцуваха.

— Ако станеш по-издръжлив, аз със сигурност ще се изхабя до края на нощта.

Ник засия от удоволствие.

— Добре! Не искам съпругата ми да се оплаква от ненаситността ми на брачното ложе толкова скоро след сватбата.

Тес се изкиска, никога преди не се беше чувствала толкова щастлива. Представи си бъдещето с Ник до себе си като безкрайна златиста пътека, обляна със светлината на лятното слънце...

Беше такава късметлийка, помисли си тя внезапно, имаше повече късмет от Тереза. Внезапно потрепера и се изплаши, сякаш студена заплашителна сянка премина върху нея.

Ник беше станал и се обличаше. Тес се надигна разтревожено.

— Какво правиш?

Той ѝ се усмихна, докато закопчаваше бричовите си.

— Обличам се, за да мога да отида до кухнята и да донеса нещо за хапване. Ти стой тук — няма много да се бавя, а като се върна ще продължим приятните си занимания...

Не се наложи да ходи чак до кухнята. Щом отвори вратата на стаята си, забеляза дървен поднос с няколко блюда и други дреболии. Вдигна единия капак и откри печено пиле, с наредени около него златисти картофчета, а под друг — пасти с крем. Като предположи какви вкусотиини се крият под другите похлупаци, Ник се усмихна. Изглежда някой се беше сетил за тях и им бе осигурил среднощно пиршество. Понечи да вдигне подноса и забеляза две бутилки вино и сгъната бележка между тях. Взе я и прочете:

Тези двете, както и още няколко, бяха сложени в мазето в деня, когато се омъжих за дядо ти... Пазех ги за някой специален случай и изглежда той дойде.

Палас

По устните му пробягна тъжна усмивка и Ник поклати глава — колко бързо се разпространяваха новините в тази къща, с Тес едва бяха разкрили сърцата си един на друг и вече цялото графство знаеше. Той внесе подноса и остана доволен, че поне нямаше нужда да измислят някакво извинение — очевидно всички знаеха какво правят!

Освен, че се почувства малко неудобно, Тес много се зарадва на бележката от Палас. След като се насладиха на прекрасните ястия, я прочете за втори път и замислено каза.

— Наистина е нетърпелива да си има внуче, нали?

Тес седеше по средата на леглото, до кръста завита с чаршаф — меката светлина на свещта галеше гърдите ѝ. Ник легеше до нея и замечтано се беше загледал в същите тези малки гърди, но при думите ѝ вдигна поглед към лицето ѝ и повдигна едната си вежда въпросително.

— Нима не ти харесва идеята да имаме дете?

— О, не! Не е това — бързо отвърна Тес. При мисълта за дете, което расте в нея ѝ стана приятно. — Искях да кажа, че за нея най-важното е да има внук, и ако не забременея веднага, ще се чувствам сякаш съм я разочаровала.

Долната му устна се изви в чувствена усмивка и Ник се протегна към нея. Целуна я нежно по рамото и каза.

— Тогава ще трябва да се постарая да забременееш колкото се може по-бързо, нали?

С мек блясък в очите тя погали тъмната му коса.

— О, да!

Отново се любиха и след това Тес заспа в прегръдките на съпруга си. Сънят не идваше при Ник и той остана да лежи в тъмното. Беше по-голям късметлия от дядо си. Не само, че имаше любовта на живота си, но не трябваше да напуска дома и да отиде на другия край на света, за да бъде с нея, оставяйки след себе си срам, мъка и скандал. Щях ли да взема друго решение, ако бях изправен пред същите обстоятелства като Бенедикт? Размърда се неспокойно — знаеше, че няма да позволи на нищо да застане между него и Тес. Ако признаваше това, защо тогава продължаваше да обвинява дядо си, че е последвал сърцето си? Намръщи се, не му хареса посоката, която мислите му бяха поели — искаше да мисли само за щастливото си бъдеще с Тес.

И тъй като не можа да отхвърли мислите за дядо си, най-накрая се измъкна от леглото. Облече си халата и излезе от стаята. Премина през тъмната и тиха къща и се насочи към кабинета си, за да вземе дневника. Върна се в спалнята, запали една свещ и я сложи до леглото, после легна до Тес и се усмихна като я чу да мърмори в съня си. За дълго остана загледан в профила ѝ, в малкото носле и меките устни. Сърцето му щеше да се пръсне от всичката любов, която изпитваше към нея. Не, закле се той, никога нищо нямаше да застане между тях.

Неохотно извърна поглед от нея, облегна се на възглавниците и взе дневника. Умишлено не отвори на последните страници, не искаше все още да знае истинския край на историята — и без това завършваше трагично за баба му. Отгръщаше напосоки, докато нещо не привлече погледа му — реакцията на Бенедикт, когато научава, че Палас е бременна. Вече беше прочел за раждането на баща си и му беше интересно да разбере какво е мислел дядо му за пола на детето и как с нетърпение го е очаквал независимо дали е щяло да е момиче или момче. Ник четеше за напредващата бременност на Палас и нарастващата радост на дядо му към идващото дете, но и към самата му съпруга.

В дневника си беше описал с какво се занимава тя, как се усмихва, нежността ѝ, сладкия ѝ смях и за все по-голямата му наслада

да бъде с нея, да я гледа, да се закача с нея, да я гали — колко много е започнала да значи за него...

Ник се намръщи. Беше съвсем очевидно, поне за него, че Бенедикт лудо се е влюбил в младата си съпруга. Изведнъж се сепна — в тези няколко страници, които описваха бременността на Палас, нямаше нито една дума за Тереза, нито намек, и Ник остана озадачен от този явен пропуск. Да не би да е пропуснал нещо? Вярно, че преди четете дневника напосоки, прескачаше напред-назад, понякога пропускаше страници, не следваше никакъв определен ред. Но не и тази вечер. Започна от момента, когато Палас обявява, че е бременна и проследи първите седем-осем месеца от бременността й... и през цялото това време Тереза въобще не се споменаваше. Дали пък Бенедикт не беше спрял да пише за тайните си срещи с нея?

Започна да прелиства назад, хвърляйки бегъл поглед на всяка страница. Първите месеци след сватбата му с Палас. Самата сватба. Нито дума за любовта му към друга жена. Въобще не споменаваше Тереза. Сякаш никога не е съществувала. Дневникът беше пълен с всекидневни неща, най-дълбоките чувства и мисли на дядо му, но нищо за Тереза. Как е възможно? Пръстите му бързо отгъръщаха страниците, погледът му летеше по написаните думи и най-накрая го откри:

26 февруари, 1743 г.:

Току-що взех най-трудното решение в живота си, и въпреки че безмилостно ме натъжава, знам, че е правилно. Тереза, хубавото й лице е бледо и тъжно, теменужените й очи са пълни със сълзи, повдигна въпроса — с насрочената ми сватба за след два месеца не можем да продължаваме, както досега. Не можем отново тайно да се срещаме и да се любим. Никога.

И защо? Заради Палас. Тя не е виновна за това положение, и въпреки че можем да пренебрегнем насилствените й клетви пред Грегъри, не можем да се отнасяме така и с предстоящия ми брак. Вярно е, че поисках ръката ни Палас само, защото родителите ми и кралят настояваха, но все пак го направих. Палас е

невинна. Тя е млада и красива, и както Тереза каза, не заслужава да има съпруг, който нощем се измъква, за да отиде при друга жена. Палас ми харесва и тя ще бъде моята булка, моята съпруга, дори и сърцето ми да принадлежи на друга. Трябва поне да ѝ отдам уважението, което заслужава.

Не знам как за в бъдеще ще живея без Тереза, но тя беше права като твърди, че ако продължим да се виждаме скришом въпреки брака ми, ще се погубим и любовта ни ще се опетни. Упорито спорих с нея, но най-накрая тя ме накара да съзря истината в думите ѝ — макар и тъжна.

Сърцето ме боли за Тереза, не само защото тя е единствената ми любов и никога вече няма да я държа в прегръдките си, но и защото, докато аз ще си имам нежна и сладка съпруга, тя все още е обвързана с онова жестоко чудовище, което разби живота ни. Тя ужасно го мрази, но и се страхува от него. Той я бие — тя не ми се оплака, но аз видях синините върху прекрасното ѝ тяло — и непрекъснато я заплашва, че ще изпрати детето им, малко бебе, при някакви далечни роднини, ако тя не му се отдава. Тереза рядко говори за съвместния им живот, но от други научавам за дребнавата му злоба. Само веднъж ми разказа за нощите, когато трябва да търпи издевателствата му, как лежи и тялото ѝ се тресе от отвращение. За нейно облекчение не я е докосвал от месеци, като предпочита да ѝ се надсмива с други жени, да ѝ показва, че не може да го задоволи в леглото. Много се смяхме на това, като знаем колко е страстна в моите ръце и как се наслаждавахме на нощите, прекарани заедно. Но това вече няма да се повтори. Тази вечер беше последната ни среща в кулата. И въпреки че няма повече да я държа в прегръдките си, не мога да спра да се тревожа за бъдещето ѝ с онзи мръсник. Не мога да я спася — след като кралят ми забрани да убия Грегъри в дуел, не мога да сторя нищо, за да облекча страданията ѝ.

Чувствам се виновен, че животът ми с Палас ще бъде толкова различен — знам, че тя ще ме направи щастлив,

доколкото е възможно при тези обстоятелства. Обзема ме вина всеки път щом се засмея на някоя удивителна постъпка на Палас или когато е казала нещо смешно. Не би трябвало да изпитвам удоволствие от сладкото момиче, което ще ми стане съпруга, и въпреки че сърцето ми копнее за Тереза, май е така и хиляди пъти се проклинам за това...

Никълъс се облегна назад. Сега поне знаеше защо толкова дълго Бенедикт не беше писал за Тереза — спрели са да се виждат. Но ако е било така, а това, което прочете само го потвърждаваше, защо тогава след някакви си двадесет месеца двамата избягват заедно като взимат и диамантите на Шерборн?

Първата следа, която го отведе към това, което може би се е случило, беше на страницата с дата 1 октомври 1744 г. — около две седмици преди Палас да роди:

Аз съм най-подлият мъж. Предадох не само себе си, но и скъпата си съпруга.

Бог знае, че не съм искал това да се случи... но когато дойде бележката от Тереза, в която ме умоляваше да се срещна с нея още веднъж в кулата, не можах да ѝ откажа. Кълна се във всичко, което ми е скъпо, че се срещнах с нея не за да опитам забравената сладост на тялото ѝ — тя също нямаше това предвид. Тереза беше отчаяна — лицето ѝ беше отслабнало, а под очите ѝ тъмнееха кръгове — не можеше повече да понася това положение и се обърна към мен, за да ѝ помогна да избяга от съпруга си. Какво можех да направя, освен да се съглася?

При първа възможност ще замина за Лондон и ще издействам визи за нея и детето ѝ до колониите. Там ще е на сигурно и Грегъри няма да я открие. Не ме помоли за това, но аз ще направя необходимото и ще внеса на нейно име голяма сума, с която тя ще може да разполага. Ще ѝ трябват пари, когато стигне в Новия Свят — не мога да понеса мисълта, че ще е сама далеч и ще се нуждае от нещо. И без това се чувствам ужасно, че ще поеме това

несигурно опасно пътуване през океана и ще попадне в онзи непознат свят.

Решихме всичко това и се държахме както трябва; чак когато се разделяхме ни връхлетя онова чувство. Въпреки че копнеех да я докосна, не го направих, не исках да позволя на страстта да завладее душата ми, но се случи. Изглеждаше толкова тъжна, толкова отчаяна, че не успях да надвия желанието да я прегърна и да я утеша както можех. Кълна се, че исках само да я успокоя, но щом я докоснах, щом вдигна лицето си към мен, бяхме загубени... След това ни обзе такова разкаяние, такъв ужас, че сме изменили на себе си и на Палас, че сме се отдали на отчаяната слабост на плътта. Когато се разделихме, за първи път между нас имаше вина и дълбок срам.

И сега не мога да погледна скъпата си Палас в лицето без сърцето ми да се изпълни с болка и разкаяние. Тя носи моето дете, а аз се проклинам, че съм такъв страхлив развратник и отвътре ме изгаря фактът, че наруших обета си, почерних честта си и легнах с друга — независимо от обстоятелствата... Аз съм най-долният от всички мъже, но ще посветя живота си, за да не позволя на Палас да съжалява, че се е омъжила за мен. Никога вече няма да я предам, нито ще ѝ причинявам болка. Заклевам се в живота си...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Ник погледна дневника със съмнение, сякаш подозираше, че му играе някакви номера. Знаеше, че Бенедикт и Тереза са избягали заедно, и въпреки това думите на дядо му звучаха искрено.

Нетърпеливо прехвърли следващите страници. Пътуването до Лондон се отложило заради лошото време и раждането на сина му, и едва месец след онази среща с Тереза успял да замине. По това време на годината било трудно да извади визи за колониите — в края на октомври малко кораби потегляли на такова дълго пътуване. Но един кораб се забавил при товаренето и щял да тръгне след края на годината. Това била най-ранната дата, която Бенедикт могъл да уреди. Прекарал в Лондон две седмици и едва се бил прибрал вкъщи, когато разтревожена слугиня тайно му предала бележка от Тереза, изпълнена с още повече страх и отчаяние.

Срещата отново се състояла в кулата. Бенедикт бил потресен не само от очевидно влошеното психическо и физическо състояние на Тереза, но и от новините, които му носела. Тя била бременна. С неговото дете! Със сигурност не би могло да е на Грегъри — не я бил докосвал от шест месеца. Не била на себе си, ужасена, че съпругът ѝ подозира — бил я видял два пъти да повръща, а миналата вечер с хладен тон направил забележка за липсата ѝ на апетит. Трябвало веднага да избяга от него! Ако със сигурност знаел, че носи дете, щял да я убие. Налагало се да тръгне сега, не можела да чака до януари.

Ник отгърна на страницата с дата 24 ноември 1744 г., два дни след завръщането на Бенедикт от Лондон:

Уговорих се с един контрабандист, когото познавам и мога да му се доверя да заведе Тереза и двегодишния ѝ син Ричард до Франция. Нямах време да уредя нищо друго. Тя се страхува от Грегъри и трябва веднага да я спася. Ще трябва да ѝ дам диамантите на Шерборн, за да съм

сигурен, че не отива на континента без пукнатото пени. Във Франция ще продаде камъните и ще си издейства виза за колониите.

Доста се колебаех за диамантите, в семейството са от много поколения, но ще купя за Палас нови, по-хубави и ще ѝ ги подаря с цялата си любов... аз наистина я обичам. Както обичам и Тереза. Обичам ги и двете, по различен начин, но изглежда, че само ще ги нараня. Не съм достоен за нито една от тях, но ще прекарам живота си като се опитам да се реванширам.

Не мога да изоставя Тереза — особено като знам, че носи мое дете. Смятам да призная детето ѝ, разбира се, ще трябва да кажа на Палас. Все пак ще се опитам да направя всичко, което е по силите ми, за да не ѝ причинявам болка — може би след време тя ще ми прости...

Боли ме като пиша тези редове, но е най-добре Тереза да отиде в Америка. Нашата любов е невъзможна — сега животът ми принадлежи на Палас, а животът на Тереза тук е изпълнен с адски мъки. Тя заслужава да си потърси щастието и може би ще го намери в Новия Свят. Мога само да се моля за това. Разтревожен съм — мина доста време, откакто седнах да пиша тези редове. С Тереза трябваше да се срещнем в кулата при първа възможност след залез и оттам да я откарам до брега на срещата с контрабандистите. Вече е малко след десет и аз се боя от най-лошото. Диамантите са в мен, два от най-бързите ми коня са оседлани и чакат отпред. Всичко е готово.

Само че Тереза още я няма.

Знам пътя, по който ще дойде — онзи, по който толкова пъти в миналото е идвала при мен — през тунелите под имението Мандъвил. Преди много време, сякаш е било в друг живот, когато с Грегъри бяхме малки, открихме таен вход за тунелите извън имението. След като с Тереза станавме любовници, аз и показах къде е и тя го използваше. Тази вечер трябваше да дойде по същия този път, но още я няма.

Трябва да отида при нея. Трябва да открия какво я е забавило. Ще изчакам още малко и после, ако все още не е дошла, ще отида да я търся в тунелите на имението Мандъвил...

Това беше последната изписана страница от дневника и Ник го затвори; очите му бяха студени. Тес тихо се надигна и го целуна по бузата, но мрачното му изражение я накара да се отдръпне като ужилена.

— Те изобщо не са напуснали Англия — каза той твърдо. — И Бенедикт не е имал намерение да изоставя баба ми — щял е само да помогне на Тереза да избяга и след това да се върне при Палас.

— Искаш да кажеш, че Грегъри ги е открил... и ги е убил? — попита тя ужасена.

— Сигурен съм в това. Последните редове на Бенедикт са, че отива в имението Мандъвил и ще слезе в тунелите да я търси.

Тес ахна.

— Той ги е зазидал.

— Кога?

Тес поклати глава.

— Не знам. Преди много време. Много преди да съм се родила или Хети... — Ахна отново. — О, Боже! Сега си спомням — Мег разказваше, че дядо ми имал ужасни кошмари и бълнувал, че е някъде на тъмно и студено. Трябва да е бил с тях, когато Грегъри ги е открил. Тя е отвеждала сина си със себе си и Грегъри е разбрал...

Погледите им се срещнаха и двамата си представиха какво вероятно се е случило... Тес откъсна мислите си от грозните картини, които бяха пред очите ѝ и каза тъжно.

— Когато бях малка ме тероризираше като казваше, че ще отвори тунелите и ще ме зазида там долу. Хети ми е разправяла, че и с нея е правил същото, когато като дете го е ядосвала.

— Трябва да отида там — настоя Ник. — Или ще открия входа, който Бенедикт е използвал, или ще разбия тухлената стена под имението, но ще вляза в тези тунели. Знам, че са там — само трябва да го докажа!

— Няма никъде да ходиш — разпалено отвърна Тес. — Ако веднага не ми се закълнеш, че ще се откажеш от тези глупости, още тази минута ще отида при баба ти и ще ѝ разкажа всичко.

Ник изпитателно я погледна. Брадичката ѝ беше упорито вирната и той разбра, че не се шегува — наистина щеше да каже на баба му.

— Разбира се, че и тя ще научи — внимателно започна той. — Щом открия тялото му — и това на Тереза, смятам да ѝ дам дневника и да ѝ разкажа всичко.

Тес изсумтя.

— Да, предполагам, но не искаш нито тя, нито някой друг да знаят точно сега, а аз ще кажа всичко, ако не ми дадеш думата си, че няма да ходиш сам в имението Мандъвил — в очите ѝ се четеше ужас. — Авъри би те убил, ако има тази възможност — знаеш го. — После промърмори. — Ник, не искам да ти се случи нещо — обичам те и най-вече не искам историята да се повтаря.

Ник въздъхна. В думите ѝ имаше голяма доза истина и той се умълча. Инстинктът му напираше за незабавно разкриване на съдбата на дядо му, но той разбра, че не може просто да възседне коня си и да препусне към Мандъвил.

— Май ще трябва да изчакам Авъри отново да замине за Лондон или на посещение при приятели — замислено изрече Ник. — И за да те успокоя, когато слезем в тунелите ще имам нужда от помощта на лелите и чичовците ти... В деня, когато решим да слезем, леля ти Мег може да прави компания на баба ми, докато всички ние отидем в имението уж да вземем някои от личните ви вещи, които Авъри не е изпратил. — Тук Ник спря, за да премисли плана си от всички страни. — Слугите в имението не би трябвало да ни създават грижи. Все пак преди около седмица това беше домът ти. При всички случаи трябва да внимаваме с Лоуъл и Колмън, но съм сигурен, че ще се справим с тях. Другите слуги без съмнение ще се радват да те видят. — Усмихна ѝ се. — Ще си помислят, че сме полудели като им кажем, че искаме да отворим и разгледаме подземията, но няма да имат никакви възражения. Ако все пак се опънат, с Хети ще успеете да ги придумате. Колкото до разбиването на тухлите, с братята Рокуел доста ще се поизпотим — можем да вземем някой от слугите да ни помогне. Съмнявам се, че има много тунели — вероятно не повече от пет-шест. Няма да ни отнеме кой знае колко време да намерим онова, което

търсим. Е, какво мислиш? Дали ще стане? Имам ли вашето одобрение, госпожо?

— Ами ако Авъри се върне неочаквано? Да предположим, че се случи най-лошото и ни завари в подземията?

Ник изсумтя.

— Тес, много хора ще знаят къде сме и дори да му се иска да ни убие, ще му е трудно да се справи с петима ни.

Тес се намръщи. Ник беше прав, а и планът ѝ харесваше, но все пак се тревожеше.

— Нима ще кажеш на всички други за дневника, освен на баба си?

Ник поклати глава.

— Не. Ще им съобща само какво подозирам. Не е нужно да знаят точно откъде към направил заключението, че Бенедикт и Тереза никога не са напуснали имението Мандъвил.

Дълго време обсъждаха положението и търсеха слабите места в плана на Ник. Едва когато часовникът удари три и Тес уморено се протегна, приказките им замряха. Не след дълго и двамата спяха дълбоко.

Излязоха от спалнята към единадесет преди обяд. Още на стълбите забелязаха, че в къщата кипи голямо оживление. Слугите сновяха насам-натам и изнасяха навън куфари и кутии. Какво, по дяволите, става тук?, зачуди се Ник.

Точно тогава Рокуел излезе от сутрешния салон.

— Баба ти реши, че трябва да заминем за Корнуол, да оставим двама ви насаме. Каза, че щом не сте отишли на меден месец най-малкото ви трябва роднини, които да се мотаят наоколо. Искало ѝ се отново да посети къщата на Рокуел — не била ходила там от години. Добре, че станяхте — настоява да тръгнем след час.

Ник и Тес си размениха разтревожени погледи. При други обстоятелства биха се радвали да останат сами, но най-важното за тях беше да открият какво се е случило с Бенедикт и Тереза. Напоследък на Ник често му се искаше да ги няма, но сега точно имаше нужда от тях тук!

Остави Тес с Рокуел и отиде да търси баба си. Намери я в стаята ѝ, където весело се разпореждаше при подреждането на последния

сандък, който смяташе да вземе със себе си. Изглеждаше в отлично настроение, очите ѝ блестяха, а лицето ѝ се смееше.

— Как не се сетих за това по-рано — възкликна Палас, след като се поздравиха и Ник ѝ благодари за снощното угощение. — С Тес имате нужда да останете сами. Всичко е решено — двамата ще дойдете в къщата на Рокуел за Коледа и после след началото на годината всички ще се върнем тук.

Ник беше забравил, че въпреки крехката си фигура, когато баба му си науми нещо е по-лесно да спреш нападението на цяла армия, отколкото да я разубедиш. Той опита. Постара се колкото може — очароваше я, ласкаеше я, закачаше се, но тя само му се усмихваше.

— О, що за глупост! Знаеш, че съм права. Много по-добре ще е цялото имение да е на ваше разположение през първите няколко седмици от брака ви. Ще трябва да търпиш мен и лелите ѝ достатъчно дълго, след като се върнем.

За момент Ник промени темата.

— Нямах нищо против лелите да живеят тук, в Шерборн?

— Разбира се, че не! Хети е толкова мила — винаги е весела и внимателна, а с Мег имаме много общи неща. Докато не се появи тя, не знаех колко ми липсва компания на моята възраст. Атина се старееше, но... — усмивката ѝ изчезна и очите ѝ се напълниха с болка.

— Разстроена ли си от това, че с Атина не можем да живеем под един покрив?

Тя поклати глава.

— Снощи, когато ми разказа как е протекъл разговорът ви, се разтревожих. Винаги съм се надявала, че двамата ще смекчите различията си, но виждам, че пропастта помежду ви е твърде голяма. Мисля, че решението ти Атина да живее в Доуджър Хаус вероятно е най-добро за всички ни — в очите ѝ проблесна надежда. — Кой знае, щом няма да сте близо един до друг през цялото време, може и да оправите отношенията си.

Ник не искаше да я обезсърчава, целуна я по меката буза и промърмори:

— Може би. Никой не знае.

Беше явно, че дори да ѝ каже за дневника, нямаше да я разубеди. След като беше решил да запази в тайна дневника, докато не разбере дали подозренията му са верни или не, Ник трябваше благородно да се

предаде. Напомни си, че всъщност няма значение — и без това се налагаше да изчакат, докато Авъри напусне имението, а кой знае кога щеше да стане това. Ник беше замислил да изпрати неотложно съобщение на Авъри от Лондон, в което да се изисква незабавното му заминаване за града, за да ускори нещата, но за съжаление идеята му трябваше да почака малко. Дядо му беше изчезнал преди около седемдесет години и освен Палас всички очевидци бяха мъртви — нямаше никакво значение, ако изчакаха още малко. Авъри без съмнение се беше прибрал вкъщи за през зимата, така че чак след края на годината щяха да имат възможност да влязат в подземията. В този случай наистина нямаше значение, че другите заминават за Корнуол. Не му се чакаше, но си каза, че трябва да е търпелив.

Все пак направи още един опит. Завари Рокуел в игралната зала и му подхвърли небрежно.

— Е, след като така безцеремонно ме зарязвате, предполагам, че сам ще трябва да продължа проучването на подземията на кулата. Надявам се само да не попадна на завърналите се контрабандисти...

Рокуел го изглежда разтревожен.

— Виж, Ник... — започна той колебливо, — идеята не ми се струва много добра. По-добре изчакай, докато се върнем след края на годината. — След миг като че ли го озари някаква идея, сините му очи светнаха и той добави: — Освен това ти сам каза, че трябва да им дадем време да си помислят, че мястото наистина е изоставено и да се върнат. Трябва да изчакаме — ти сам го каза!

Ник тъжно се усмихна. Рокуел беше прав. С Тес бяха изоставени и сами щяха да се разполагат в имението Шерборн — независимо дали им харесваше или не. И все пак, колкото повече си мислеше за това, му се струваше, че идеята не е чак толкова лоша...

Можа да остане с Тес насаме за минутка и да ѝ разкаже как стоят нещата. Също като него и тя искаше незабавно да тръгнат на разузнаване, но се съгласи да изчакат. Със сигурност нямаше да го остави сам да се промъква в подземията на имението Мандъвил!

Не след дълго се появи Атина, която разбрала за неочакваното заминаване на баба си, идваше да се сбогува. Дватамата с Ник се поздравиха студено, но под зоркия поглед на Палас бяха невероятно учтиви един към друг. Когато миналата вечер обсъждаха плана, поканиха и Атина да се присъедини към тях, но тя отказа. Трябвало ѝ

време да се устрои в новия си дом, преди да предприеме дълго пътуване до Корнуол.

На Палас не ѝ се искаше да оставя Атина, като имаше предвид отношенията им с Ник — кой знае какво можеше да се случи между тях, докато нея я нямаше да ги омиротворява? Но реши, че двамата ще трябва сами да се справят.

И така около един следобед Ник, Тес и Атина махаха за довиждане на останалите. Като ги гледаше как се отдалечаваха по пътя, каретата и фургона, натоварен догоре с багаж, Тес почувства силна болка. Дали не трябваше да им разкрият каквото знаят? Внезапно осъзна, че с Ник оставаха сами и с тайна, останала неразгадана почти седемдесет години, и ако нещо им се случеше...

Точно тогава към тях се приближи Атина. Тес усети как Ник се стегна, но стисна ръката му и приятелски се обърна към зълва си.

— Напоследък ти се струпаха доста неприятности, ядосана ли си?

Атина се усмихна. Нещо в тъмнокафявите ѝ очи, същите като на Ник, накара Тес да се почувства неудобно.

— Ядосана? — спокойно попита Атина. — О, не, скъпа, не. Всъщност нещата не можеха и да се развият по-добре! Само си помисли, двете ще можем да се опознаем без останалите да се мотаят наоколо. С нетърпение очаквам да те разведа из Доуджър Хаус. Ще си прекараме толкова добре!

— Възможно ли е да си се примирила с това, че се премести в Доуджър Хаус? — сухо попита Ник.

— О, да! — измърка тя в отговор: — Наистина е за добро — винаги съм обичала правото си на лична свобода и самостоятелност, така че да имам цяла къща на мое разположение е направо чудесно. — После се поколеба, изглеждаше разкаяна, и бързо каза: — Ник, надявам се да ме извиниш за избухването снощи. Казах неща, които не трябваше и за които сега съжалявам. Ще ми простиш ли? Не искам да съм в обтегнати отношения нито с теб, нито със съпругата ти. Защо не се опитаме да се помирим? Може би, ако се постареем, докато баба ни я няма, ще успеем да изгладим разногласията си.

Извинението звучеше добронамерено и Ник не можеше да не го приеме. Измърмори нещо учтиво в отговор и дори успя да се усмихне когато Тес покани Атина да пояди с тях утре следобед. След няколко

минути тя си тръгна. Докато се отдалечаваше на коня си, Ник подозрително я гледаше с присвити очи. Въпреки добрите ѝ намерения, Атина сигурно замисляше нещо.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА

Въпреки подозренията си, в следващите дни Ник не можеше да упрекне Атина за нищо. Изглежда се привърза към Тес, възхищаваше се на някои неща, които беше донесла в новия си дом и я канеше да ѝ гостува в Доуджър Хаус. И след като къщата се намиреше само на една миля надолу по пътя, Ник не можеше да има никакви възражения. Но в тези редки следобеди, когато Тес преминаваше гъстата гора, за да прекара известно време с Атина, Ник се чувстваше особено неспокоен. Не знаеше защо, но винаги настояваше Тес да взима със себе си двама слуги, които имаха заповед да не се връщат в имението Шерборн без господарката си. Тес му се подиграваше за прекомерната загриженост, но когато ѝ напомни за скорошното, почти фатално, нападение, тя се съгласи.

Ноември ги зарадва с хубаво време, имаше само няколко дъждовни дни. Прекарваха чудесно. Въпреки че с Атина се виждаха често, имаше дълги часове, когато оставаха сами и се отдаваха на магията на любовта. След около месец, когато приближаваше декември, Ник стигна до заключението, че баба му е била права като е решила да ги остави сами. Имаше дълги страстни нощи, когато опознаваха телата си, и мързеливи следобеди, които, ако времето им позволяваше, прекарваха като се мотаеха из обширните земи на графство Шерборн. Стояха часове наред в библиотеката пред пращящия огън в камината, четяха, разговаряха и все по-дълбоко се влюбваха един в друг.

Когато новината за брака им се разпространи, трябваше да приемат обичайните поздравления. Земеделецът Фрамптън дойде да ги посети, както и адмирал Брайтънинг със съпругата си, и лорд и лейди Спенсър. Всеки ден пристигаха и купища с поздравителни картички.

Въпреки че се наслаждаваше на компанията на съпругата си и с всеки ден се чувстваше по-щастлив, Ник не забравяше ужасната тайна, която лежеше погребана в подземията на имението Мандъвил и чакаше да бъде разкрита. Толкова много искаше да се вмъкне там, че дори му хрумна да се измъкне скришом от Тес и сам да отиде на

разузнаване, но разумът му надделя само при мисълта, че при завръщането му ще го посрещне една разярена жена с гневни очи. Към това можеше да се прибави и фактът, че не издържаше дълго без нея. В случаите, когато посещаваше Атина, той обикаляше напред-назад из кабинета си и нетърпеливо очакваше момента, когато ще чуе гласа ѝ в коридора. Призна си, че е напълно увлечен и без съмнение дълбоко влюбен в Тес, но това ни най-малко не го безпокоеше.

От време на време се сецаше и за неуловимия мистър Браун, но докато контрабандистите не се завърнеха в кулата, не можеше нищо да направи. Понякога се опасяваше, че мистър Браун повече няма да се появи.

Дневникът и тунелите заемаха голяма част от мислите и на двамата. Непрекъснато говореха за това и чакането ги правеше все по-нетърпеливи.

От изолацията им произлезе и друго хубаво нещо — Ник и Атина започнаха да се опознават. За своя изненада Ник откри, че сестра му е забавна компания. Изглежда успяха да постигнат примирие, което предвещаваше добро бъдеще. Ако някой сега ги видеше отстрани не би се досетил за предишната дълбока неприязън помежду им. В началото бяха сковано-учтиви един към друг. Но в следващите дни и двамата се отпуснаха и Ник започна да вижда в сестра си някои от добрите качества, които баба му на няколко пъти беше изтъквала. Дори започна да харесва острия ум на Атина и да се забавлява, но някаква част от него предпазливо стоеше настрана от нея.

Преместването в Доуджър Хаус изглежда беше поохладило яда на Атина и тя почти бе овладяла омразата си към него; фактът, че се държеше толкова приятелски със съпругата му, караше Ник да я възприема по-снизходително и да иска да разшири дружбата им. Уважаваше правото им на интимност и не се мотаеше из къщата непрекъснато, но все пак ги посещаваше често, така че беше неизбежно да разбере на дневника.

Стана случайно. Един дъждовен понеделнишки следобед Атина се отби и ги завари в библиотеката, седнали на тъмночервеното канапе, а малкият черен кожен тефтер лежеше между тях. Ник и Тес за стотен път обсъждаха хронологията на събитията, които бяха довели до изчезването на Бенедикт и Тереза. Атина влетя в стаята без да почука,

което ѝ беше навик, но очевидната тревога по лицата им я накара внезапно да спре.

— Какво има? — бавно запита тя. — Да не е станало нещо? — разтревожи се. — Да не сте получили лоши новини от баба?

Ник бавно поклати глава и стана.

— Не, нищо подобно. Просто имяхме... напрегнат разговор.

— Кавга между влюбени?

Ник се усмихна, после се протегна и прибра дневника в джоба на самото си.

— Не, не се карахме — просто обсъждахме нещо.

Атина присви очи.

— Нещо от тази малка черна книга, която така се стараете да скриете от мен?

Изражението на Тес беше изпълнено с такава вина, че Атина избухна в смях.

— Е, хайде де, какво има? Ако не ми кажете, ще си помисля най-лошото.

Ник и Тес се спогледаха.

— Може би трябва да ѝ кажем — колебливо промълви Тес. — Тя има право да знае, както и останалите.

Ник въздъхна и погледна Атина.

— Закълни се, че няма да издадеш на никого това, което ще ти кажа.

Усмивката на Атина изчезна и лицето ѝ стана сериозно.

— Какво има? И двамата изглеждате толкова изплашени.

— Закълни се — строго нареди Ник.

Атина седна на стол до огъня и след като подреди гънките на рубиненочервената си рокля, ги погледна.

— О, добре де — най-накрая заяви тя, когато стана ясно, че няма да отстъпят. — Заклевам се. И една дума от това, което ми кажеш, няма да излезе от устата ми.

Неохотно и с редица опасения, Ник ѝ разказа за дневника и за подозренията им. Атина остана вцепенена, удивена и ужасена. За няколко минути в стаята настъпи тишина, докато тя проумяваше голямото разкритие.

— Баба толкова ще се зарадва, като разбере, че той я е обичал и не я е напуснал. Тя винаги е вярвала в него. Винаги протестираше,

когато баща ни говореше лошо за него. Това ще я направи неимоверно щастлива — в очите ѝ проблеснаха сълзи. — Ще се ужаси като разбере каква е била съдбата му, но все пак ще узнае, че не я е изоставил.

— При условие, обаче, че успеем да влезем в тези подземия и докажем подозренията си — мрачно отвърна Ник. — Дотогава не искам тя да разбира за дневника. Ще се изтормози от съмнения дали тялото му лежи в тунелите или все пак е избягал с Тереза. Едва след като проуча тунелите и съм сигурен какво наистина е станало с него, ще ѝ кажа за дневника. Дотогава тази информация трябва да остане между нас тримата.

По лицето на Атина премина странно изражение и Ник се опита да го разгадае. Триумф? Или съжаление? Не беше сигурен. Приличаше на смесица от двете и това го разтревожи — отново се върна старото му чувство, че Атина замисля нещо. Инстинктивно усети, че е нещо, което не вещаеше добро за него и Тес...

Сестра му погледна встрани, към огъня.

— Как смяташ да слезеш в тези подземия? Авъри си е вкъщи и се съмнявам, че ще ти позволи да нахлуеш ей така и да започнеш да разрушаваш тухлената стена, която Тес твърди, че съществува.

— Смятаме да изчакаме, докато Авъри замине за Лондон или при приятели. Ще отидем там след края на годината, когато Рокуел и другите се върнат от Корнуол — при условие, разбира се, че Авъри не е в имението.

— Рокуел и останалите знаят ли за този план? — нехайно попита Атина.

— Не — отвърна Ник. — За момента само ние тримата знаем за съществуването на дневника и за нашите подозрения.

— Началото на следващата година е страшно далеч. Ужасно е да чакаме толкова дълго, за да открием истината — каза Атина, загледана в огъня.

— Знаем — промълви Тес със съжаление. — През последните седмици не говорим за нищо друго, но май няма как иначе да го направим.

— Да предположим, че Авъри замине, за да прекара празниците с приятели... пак ли ще чакате завръщането на другите?

— Тази възможност е много съблазнителна, но с Тес решихме да чакаме другите. Тя се бои Авъри да не се върне неочаквано и да ме

спипа в подземията.

— Но ако тримата заедно слезем долу... — започна Атина развълнувано, черните ѝ очи блестяха особено, — няма да има никаква опасност. Все пак не може да убие и трима ни.

Ник се засмя.

— И аз това ѝ казах преди време, а тогава дори щяхме да сме петима.

Тогава и Тес се засмя, макар и малко неохотно.

— Знам, че звучи глупаво, но просто нямам доверие на Авъри.

— О, тримата безспорно ще го надхитрим — развеселено каза Атина.

— Да, без съмнение — отвърна Ник. — Но преди това Авъри ще трябва първо да замине нанякъде.

— Мм, да, това наистина е проблем, нали? Но кой знае, може изведнъж да му хрумне да се отправи към Лондон... Искате ли да проверя?

— Ти? — попита Ник учуден. — Но откъде го познаваш?

Атина невинно се усмихна.

— О, с новия барон доста се срещаме в Лондон. Като имам предвид кой всъщност е той, съвсем не сме приятели, но го познавам достатъчно добре, за да разменя по няколко изречения, ако пътищата ни се пресекат.

За миг се замисли.

— Не мога да се сетя кой ми каза, че Авъри обича да язди всяка сутрин... А, да, земеделецът Фрамптън. Спомена, че често се срещат на главния път. Ще помоля Фрамптън да ме придружи на тази сутрешна разходка и не се знае кого може да срещнем.

Ник и Тес не бяха очаровани от плана на Атина, но не можаха да оспорят идеята ѝ дискретно да го разпита за плановете му по празниците. Оживеният ентусиазъм на Атина леко раздразни Ник.

Приключиха темата дотук, но същата вечер като си легнаха, Ник каза.

— Надявам се, че не сгрехихме като включихме Атина в плановете си — въпреки че предвид обстоятелствата едва ли можехме да го избегнем. Знам, че нещата между нас напоследък вървят добре, но все пак не мога напълно да ѝ се доверя... От друга страна с нищо не може да навреди, но съм сигурен поне в едно — много е привързана

към баба ни и затова с готовност иска да помогне в разгадаването на мистериозното изчезване на Бенедикт.

— Не мислиш, че би могла да ни предаде, нали? Дали не е по някакъв начин свързана с Авъри?

Първата мисъл на Ник беше да отрече подобна грозна вероятност, но се поколеба. Най-накрая промърмори.

— Не вярвам, но не мога да се преструвам, че напълно ѝ се доверявам. Имам усещането, че замисля нещо, но нямам ни най-малка представа какво би могло да бъде.

— Може би защото толкова дълго сте били в обтегнати отношения и затова сега ти е трудно да повярваш, че наистина се е променила.

Ник се намръщи.

— Може би. Но докато не направи нещо, което да увеличи подозренията ми, ще трябва привидно да приема действията ѝ.

— Няма ли да е чудесно, ако Авъри наистина замине за празниците и тримата успеем да слезем в подземията преди баба ти да се е върнала? — запита Тес, а лицето ѝ сияеше от ентузиазъм. — Само си помисли, можем да отнесем новините за откритието ни в къщата на Рокуел.

Ник изсумтя, по-малко очарован от идеята, колкото съпругата си. Но веднъж щом им беше влязла в главите нямаше да си отиде току-така и Ник се надяваше Атина да им донесе добри новини. Така и стана.

Тя пристигна точно на другия ден следобед, когато Ник и Тес се канеха да излязат на разходка. Радостното ѝ изражение им подсказа, че е успяла и носи добри новини.

— Скъпи мои, сутринта ми беше много успешна. Ще ви разказа всичко... — погледна многозначително към конярите, които се мотаеха из конюшната и прошепна, — но първо нека се отдалечим.

Тримата бързо потеглиха и едва когато конюшната се изгуби от погледа им, Атина проговори.

— Тази сутрин с Фрамптън отидохме да појъздим по главния път и кого мислите срещнахме? — Широко се усмихна. — Да, разбира се! Барон Мандъвил. Поговорихме си малко и той спомена, че този четвъртък заминава, за да прекара празниците с приятели в Йоркшир.

Сигурно ме е помислил за луда при явното ми въодушевление от заминаването му.

— Да не си го накарала да заподозре нещо? — рязко запитва Ник. Атина поклати глава.

— Не, не разбира се! Да не съм глупачка. Е? Ще го направите ли?

Ник се поколеба; погледна Тес и като видя порозовелите ѝ бузи от възбуда и искриците на ентузиазъм в теменужените ѝ очи, бавно кимна.

— Мисля, че да..., но ще ни трябва причина, за да посетим имението — не можем просто да отидем там и да искаме да влезем.

Тес ги погледна замислено.

— Ами, ако им кажа, че искам да си взема любима моя брошка или огърлица, наследство от майка ми — това достатъчна причина ли ще е? Никой от слугите няма да се усъмни в думите ми.

— Чудесно! — възкликна Атина. — Това е идеално извинение да отидем в имението.

Ник бе по-малко ентузиазизиран, но най-накрая се съгласи, че това вероятно е единствената разумна причина, която може да се измисли. Решиха Атина да помоли Фрамптън да разбере дали Авъри наистина е заминал за Йоркшир и колко слуги са останали в имението.

Ник повдигна вежда и строго погледна сестра си.

— Можеш ли да го накараш да направи това за теб, без да повдигнеш любопитството му?

Атина се усмихна невинно.

— Знаеш, че Джон е доста увлечен по мен — вярва на всичко, което му кажа. Ще се придържам към нашия план и ще му кажа, че Тес много иска да вземе някаква брошка от майка си, но не желае да рискува да попадне на Авъри. Няма да му е трудно да разбере кога точно е заминал и колко слуги са останали там.

Ник не се съмняваше в успеха на плана, не можеше и да предложи по-добър, но все пак... Отхвърли чувството на несигурност и се присъедини към начинанието.

Ако преди бяха нетърпеливи, то времето между вторник и петък им се стори безкрайно, докато чакаха нещата да влязат в ход. Когато Атина се появи в петък сутринта с усмивка на лицето, знаеха, че Авъри е заминал.

Тримата останаха сами в библиотеката и като свали кожените си ръкавици и шапка, Атина каза:

— Заминал е вчера следобед. Камериерът му е тръгнал с него, а на иконома и на повечето слуги е дал отпуск до началото на новата година. Останали са само няколко стари прислужника, които да поддържат имението, докато той се върне.

— Значи този следобед можем да пристъпваме към действие? — каза Тес. Очите ѝ блестяха от възбуждане.

Атина бавно кимна и за първи път Ник забеляза известно униние в нея. Извивката на устните ѝ беше решителна и той се почуди на слабия проблисък на съжаление в очите ѝ.

— Какво има? Да не би да си променила решението си? — тихо попита той.

Атина си пое дълбоко въздух и огледа богато мебелираната стая, в която се намираха. Най-накрая се обърна към него и като го гледаше право в очите, твърдо каза.

— Не, не съм. Всичко ще стане както е планирано.

След това Атина тръгна, обещавайки да се върне в уговорения час — два следобед.

Тес беше толкова възбудена, че дори подразни Ник.

— Това е много по-възбуждащо, отколкото да проучваш тунелите под кулата. Умирам от нетърпение да разбера дали подозренията ти са верни — и добави вече по-спокойно: — Знам, че ще е зловещо и тъжно, но толкова се радвам, че ще бъда с теб, когато разберем какво в действителност им се е случило — отхвърли мрачните си мисли и весело се усмихна. — Няма само на теб да се падат всички приключения!

Мислите на Ник бяха някъде другаде и той ѝ отвърна небрежно като се извини за момент под предлог, че иска да поговори с Лъвджой, който беше горе в стаята му. Като затвори вратата зад себе си, Ник започна направо.

— Май постъпвам адски глупаво, стари приятелю. Все пак не мисля така, а и не бих рискувал и косъм да падне от косата на Тес, но бих се почувствал по-добре, ако знаех, че ти си в течение на това, което сме замислили.

Лъвджой го погледна право в очите и остави настрана сакото, което четкаше.

— А сега пък в какво сте се забъркали? Ник слабо се усмихна.

— Не съм сигурен. Не би трябвало да има опасност, иначе нямаше да вземам съпругата си. Струва ми се, че колкото повече остарявам, ставам по-предпазлив — и той извади дневника от джоба на самото си, подаде го на Лъвджой и бавно каза: — Пази го. И ако нещо ми се случи, го дай само на баба ми. С жена ми и Атина отиваме в имението Мандъвил днес следобед. — При изненадата на Лъвджой Ник добави: — О, не се безпокой — баронът няма да е там. Искаме да разкрием една тайна и ще отидем на разузнаване в подземията на имението. Ако с госпожата не се върнем до седем часа тази вечер, искам ти и няколко слуги да дойдете в Мандъвил да ни потърсите. Независимо какво ще ви кажат, не напускайте това проклето място без нас двамата.

Лъвджой изглеждаше много обезпокоен.

— Подозирате, че може да е капан?

Ник поклати глава.

— Не съвсем. Просто не искам да поемам никакви рискове.

— Не може ли да се откажете? — тихо попита Лъвджой.

— Не. Трябва да разбере истината за... някои неща.

Остави камериера и се приближи до гардероба, който заемаше една от стените на спалнята му. Порови се малко и най-накрая откри това, което търсеше — малък пистолет и дълъг нож. Ловко пхна ножа в ботуша и скри пистолета в джоба на самото си.

— Ето, в случай, че ни чакат някакви изненади и аз ще имам няколко.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И СЕДМА

Времето минаваше, но безпокойството на Ник не намаля и той направи последен опит да разубеди Тес да идва с него в Мандъвил. Тя го изслуша тихо и накрая спокойно каза.

— Наистина ли мислиш, че ще се справиш в Мандъвил без мен? Или че ще те пусна сам, особено след като имаш съмнения относно искреността на Атина?

Ник се почеса по врата.

— Не че не ѝ се доверявам — раздразнено отвърна той. — Просто ми се струва, че всичко се уреди твърде лесно. — Усмихна се тъжно на Тес. — Не забравяй, че тези последни седмици са единственото време в живота ми, през което с нея сме се понасяли горе-долу. Непрекъснато си повтарям, че тя се е променила — може би и аз съм се променил, но това не ми вдъхва особено доверие. И все пак, освен ако си помисля, че сестра ми няма наум моята и твоята смърт — не мога да дам смислено обяснение за чувствата си.

Тес го помилва по бузата.

— Е, аз смятам, че Атина най-накрая е решила да приеме положението, което не може да промени. Страшно ѝ харесва това, че си има собствена къща. Не може да не си го забелязал?

Ник изведнъж я притисна близо до себе си.

— Да, Атина изглежда наистина е по-щастлива като живее отделно от нас. Моля се да си права затова, че е приела новото си положение.

Атина пристигна в уговорения час и без възражения Ник и Тес тръгнаха с нея. Въпреки че ги очакваше голямо приключение и тримата бяха доста унили. Ник предположи, че е защото знаеха, че единственото, което ще открият са купчина кости — останките на Бенедикт и Тереза след толкова много години.

Ник беше взел инструменти за разбиването на тухлената стена — две кирки, голям дървен чук, две лопати и няколко фенера — дръжките им стърчаха от кожените чанти, повесени от седлото му.

Когато забелязаха имението и тримата внезапно спряха. Като си спомни ужаса, който изживя в нощта, когато избяга оттам, Тес си пое дълбоко въздух, но спокойно каза:

— Е, да тръгваме.

Другите кимнаха. Жребият бе хвърлен.

Всичко мина както го бяха планирали. Един стар прислужник — Хенри Барне, отвори след почукването им на вратата. Погледът му изведнъж се стопли като видя Тес.

— Мис! — възкликна щастливо той. — Вие се върнахте!

Тес си поговори малко с него, като му представи съпруга си и сестра му. След като сърдечно ги поздрави за брака им и Тес го увери, че лелите са добре, Хенри потвърди думите на Атина: господарят бе заминал за Йоркшир до началото на новата година и освен него, готвача и една млада прислужница, всички други слуги били заминали в неочакван отпуск.

Като ги въведе в къщата, Хенри поклати посивялата си глава и каза тихо:

— Никога не съм предполагал, че господарят ще се отнесе толкова щедро към прислугата. Но беше мило от негова страна да предостави време на всички ни да прекараме със семействата си.

Докато Тес го убеждаваше да се върне на любимото си място пред камината в кухнята, Ник и Атина отидоха да вземат чантите с инструментите. Когато се върнаха, Тес ги зарадва с новината, че Хенри се е върнал в кухнята, където щял да остане, докато те не му позвънят преди да си тръгнат. Сега трябваше само да намерят тухлената стена към подземията.

Последваха Тес по няколко тесни заплетени коридора в задната част на къщата и след известно лутане намериха един очевидно много стар и рядко използван коридор. Тръгнаха по него, но зад един ъгъл светлината от фенерите им освети странна гледка: тухлена стена с огромна дупка по средата, отдолу бяха струпани мазилка и счупени тухли.

При вида на дупката Ник разбра, че всичко е капан. Хвърли чантите, които носеше и се протегна към Тес — първата му мисъл

беше да я дръпне настрана.

— Ако бях на твое място, нямаше да се опитвам — произнесе Атина в същия миг.

Погледна сестра си и видя насочения към себе си пистолет. Сега разбра защо не искаше да носи фенер и се оплакваше, че инструментите били много тежки за нея. Атина леко се усмихна, тъжна усмивка, от която го побиха тръпки.

— Е, хайде върви, нали искаше да знаеш какво им се е случило — промълви тя и посочи към дупката в стената.

Пръстите му се вкопчиха в ръката на Тес.

— Защо просто не ни кажеш какво си открила? — спокойно запита той.

Атина сви рамене.

— Ти беше прав. Те са тук — по-точно това, което е останало от тях. Намерихме телата, само кости, в средното мазе вдясно. Диамантите също.

Тес добре знаеше какво щяха да открият, но като чу потвърждението на Атина, остра болка прободe сърцето ѝ. Без да сваля очи от лицето на Атина, Ник тихо попита.

— И какво ще стане сега? Историята се повтаря, а?

Атина се намръщи.

— Да, боя се, че точно това ще стане. А сега прехвърлете се през дупката.

Ник срещна погледа на Тес, в който имаше толкова любов, че дъхът му секна. Нямаше да позволи да умрат!

За секунда си помисли да ѝ откаже, но бързо отхвърли тази възможност — не се съмняваше, че Атина ще ги застреля на място. Като се надяваше, че ще му хрумне някакъв изход от опасното положение, Ник пусна ръката на Тес и се прехвърли от другата страна. Тес го последва, както и Атина, без да сваля пистолета от него.

Озоваха се в голяма, влажна, каменна стая. Ник забеляза няколко прохода — вероятно тунели, където гордите нещастници са били оставени да умрат. Погледът му се спря на средния проход отдясно — беше сигурен, че останките на дядо му и Тереза са там. Мили Боже, дано са били мъртви, когато Грегъри ги е запечатал в гробницата им.

Атина им направи знак да я последват и те неохотно се подчиниха, като предпазливо минаха покрай огромна черна дупка в

каменния под. Приблжиха отсрещната стена и спряха, тогава Ник се вгледа в дупката, като предположи, че е стар кладенец или боклукчийска шахта.

Атина проследи погледа му и се усмихна.

— Не, няма да ви хвърля там долу — въпреки че идеята ми дойде наум. Ще бъда достатъчно благосклонна да ви застрелям преди да ви оставя тук.

— О, колко щедро — сухо каза Ник. — Винаги се представяш като идеалната домакиня.

Атина се засмя.

— Знаеш ли, понякога ми харесваш. И съвсем мъничко съжалявам, че ще трябва да те убия.

— Знаеш, че можеш и да не го правиш. Можеш да ни пуснеш. Още никой не е пострадал.

Атина му се усмихна и поклати глава.

— Не. Боя се, че ми пречиш да имам това, което искам — гласът ѝ стана по-твърд. — Това, което трябваше да е мое! — и погледна тъжно Тес. — А колкото до теб, наистина съжалявам за смъртта ти, но след като Ник умре ти оставаш негова наследница, което определено не е в моя полза. А и от друга страна вече може да си бременна. Съжалявам, скъпа, защото доста се привързах към теб през този последен месец.

Изведнъж в сенките зад Атина се появи фигурата на мъж и Тес инстинктивно се притисна до Ник. Атина въобще не изглеждаше изненадана от появата му и го попита.

— Създаде ли ти някакви неприятности?

Джон Фрамптън поклати глава.

— Не. Въобще не се усети, докато не стана твърде късно.

— Сигурен ли си, че е мъртъв?

Фрамптън кимна.

— Напълно.

Ник се намръщи. Защо, по дяволите, Фрамптън е тук? Кой е мъртъв? Как с Тес може да се отървем от тази бъркотия?

Мислите бясно се въртяха в главата му и тогава Атина каза:

— Предполагам, че е справедливо да знаете за какво говорим... Ще се зарадваш да разбереш, че Авъри не го очаква дълъг живот.

Сигурно няма да ви се хареса да споделяте вечността с него, но няма друг начин.

Атина изглежда се забавляваше, а Ник беше благодарен, че е толкова разговорлива.

— Ами, виждате ли, Авъри ни създаваше проблеми от известно време — може би през последните осем-десет месеца. Реших, че щом ще се отървавам от вас, мога да приключа и с него.

Ник се намръщи.

— Какви проблеми? Не ми казвай само, че се е опитал да те прелъсти?

При тези думи Атина силно се изсмя.

— Авъри? О, за Бога, не!

Поколеба се и въпросително погледна Фрамптън. Той се намръщи и сви рамене.

— И без това няма да си тръгнат оттук живи, ако искаш им кажи.

— Ами виждате ли, когато казах, че Рандъл винаги е бил щедър към мен, не бях съвсем права. Можеше да бъде стиснат като теб напоследък, така че преди време — когато Джон наследи баща си и откри, че е почти разорен — с него се съюзихме, за да закрепим положението си. Решението беше много просто, особено след като познаваме околността и естествените ѝ ресурси.

Ник присви очи.

— Започнали сте да пренасяте стоки.

Атина кимна.

— Да, скъпи братко. И имахме голям успех — бяхме решили да се откажем от изгодния си бизнес, когато Джон претърпя леко поражение — лоша инвестиция, а и Рандъл и Сидни починаха. Ти стана новият граф, а Авъри наследи Мандъвил — и тя въздъхна със съжаление. — След това се поколебахме дали да приключим незаконната си дейност. Точно тогава не исках да се отказвам от контрабандата преди да знам какво ще е положението ми при теб, а Джон искаше да увеличи още размера на състоянието си. Все пак смятахме да продължим още няколко месеца, но тогава Авъри ни разкри и това промени всичко.

Ник кимна.

— Като познавам Авъри не се учудвам — сухо промълви той. — Предполагам, че ви е изнудил да му дадете част от печалбата?

Тогава проговори Джон Фрамптън.

— Поиска една трета при условие, че ние с Атина вършехме цялата работа. Заплаши, че ще ни издаде, така че нямахме избор.

— Сигурно Авъри е предложил начин да разширите операцията? — попита Ник с престомена небрежност. Изведнъж му стана ясно кой е шпионинът на Роксбъри.

Фрамптън го изгледа учудено заради досетливостта му, а Атина се усмихна.

— Винаги си бил бърз — каза тя. — Да, прав си. Авъри ни превърна в шпиони. Имаше връзки в правителството и започна да използва операцията ни, за да изпраща и получава информация от Франция. Това решително увеличи печалбата ни, но на никой от нас не му харесваше Авъри да командва. Държеше се сякаш той е началникът, а ние сме обикновени подчинени, които изпълняват заповедите му.

— Затова реши да го убиеш.

Атина кимна.

— Но съвсем неотдавна. За известно време всичко беше наред и разбира се, когато започнахме да пращаме информация за Франция, Авъри се замеси толкова, колкото и ние — вече не можеше да ни предаде без да натопа и себе си. Но с Джон искахме да се откажем, а Авъри — не. — И погледна Тес. — Ако се беше оженил за теб, щеше да е доволен и съгласен всичко да приключи. Но винаги съществуваше опасността, че ще изхарчи и твоето състояние, и че в един момент ще се обърне към нас да подновим операцията или за да ни изнудва. Не можехме да го оставим жив.

— А ние какво общо имаме с това? — настоя Тес, теменужените ѝ очи бяха изпълнени с гняв. — Защо ще ни убивате? Нищо не сме ви направили!

— Тук вече грешиш — намеси се Фрамптън. — Престоят ти в кулата ни създаде доста неприятности! Трябваше да те изкараме оттам, въпреки че тогава нито аз, нито Атина, знаехме коя си — мислехме, че си поредното момиче на Ник.

— И затова се опитахте да я убие, за да ме накарате да напусна кулата — изръмжа Ник.

Тес ахна, но Атина не ѝ обърна внимание, а високомерно подхвърли:

— Както казах — винаги си бил досетлив.

Тес погледна с ужас първо Атина, а после и Фрамптън.

— Значи вие се опитахме да ме удушите? — извика тя. — И се борихте с Александър?

— Наскоро ти се размина няколко пъти, скъпа — студено отвърна Атина. — Ако този глупак беше направил това, което му казах, щеше да умреш през нощта, в която срещна контрабандистите и... мистър Браун — и тя им се поклони. — На вашите услуги — да се представям за мъж се оказа доста практично, но боя се, че е време мистър Браун да изчезне завинаги. И за да отговоря на въпроса, който напират да изскочи от устата ти, братко, да — аз бях тази, която те удари в мазето онази нощ.

Атина стисна по-здраво пистолета си.

— А колкото до съпругата ти, май щеше да е по-добре, ако Фрамптън ме беше послушал онзи път — чертите на лицето ѝ се стегнаха и в очите ѝ се появи неспокоен блясък. — Вече няма къде да избягате — стоите между мен и нещо много ценно — имението Шерборн. Искам онова, което трябваше да е мое, ако се бях родила момче — Шерборн и състоянието, което върви с него. Със смъртта на Ник титлата няма да бъде продължена, но всичко ще бъде мое — както трябваше да е от самото начало!

— Брат ти не е стиснат — бързо каза Тес. — Сигурна съм, че ще увеличи издръжката ти колкото пожелаеш... няма нужда да ни убиваш, за да получиш това, което искаш — това беше отчаян ход и на Тес много не ѝ се вярваше, че Атина ще го вземе под внимание, но все нещо трябваше да направи.

Атина кисело се изсмя.

— И как, скъпа, ще обясним на другите смъртта на Мандъвил? Или това ще остане малката ни тайна? Ами пренасянето на информация? А може би вие с Ник ще се престорите, че нищо не е станало?

Тес болезнено преглътна. Не искаше да свърши като Бенедикт и Тереза. Рисува с друг трик.

— Как уговорихте Авъри да се съгласи с плана ви да ни примамите тук долу? Трябва да ви е помогнал, в противен случай слугите нямаше да са в отпуск и вие нямаше да можете да разбийете тухлената стена.

Атина присви устни.

— Планът ми веднага му хареса. Беше заинтригуван да узнае дали подозрението на Ник за Бенедикт и Тереза е вярно, а колкото до останалото... той знаеше, че само Ник ще умре днес и че отново ще се опита да се ожени за теб, в което аз го насърчавах. Казах му, че ще ти отвлека вниманието, за да може Ник сам да слезе в подземията. Планът беше Авъри и Фрамптън да се скрият долу по-рано и когато Ник пристигнеше, щяха да го изненадат и заловят. После щом преценях, че е минало достатъчно време да убият Ник и да се скрият, ние с теб, Тес, щяхме да слезем в подземията и да видим, че се е случила още една ужасна трагедия. След като си тръгнем с разбити сърца, за да кажем на другите, те щяха да излязат отдолу след нас и да се измъкнат — Джон към дома си, а Авъри към Йоркшир. Никой нямаше да разбере, че той има нещо общо със смъртта на Ник.

— Ами дневникът? — рязко попита Ник. — Толкова ли си жестока, че щеше да скриеш истината за Бенедикт от Палас?

Атина въздъхна.

— Исках баба да го прочете... след като, разбира се, внимателно го прегледам и променя някои части. С вашите тела тук долу не мога да я оставя да разбере какво наистина му се е случило, но искам да знае, че я е обичал и не е планирал да избяга с Тереза. От това, което ми каза, той често го е споменавал и ако отстранях епизодите за подземията, щеше да е безопасно да ѝ дам да прочете дневника.

— Ако го намериш — провлачено изрече Ник, като отчаяно се бореше за време.

Атина изморено се усмихна.

— Ще го намеря. Подозирам, че си го дал или на Лъвджой, или на Лайдлоу да ти го пазят. След всичко, което направих досега, още едно убийство няма да има значение.

— Толкова ли е важен за теб Шерборн? — настоя Тес ядосано. — Толкова важен, че ще убиеш собствения си брат, за да го имаш? Ами Палас? Казваш, че я обичаш, но как можеш да ѝ причиниш такава мъка? Тя обича Ник!

Атина присви устни.

— Каквото и да кажеш, няма да променя решението си!

Въпреки първоначалното ѝ спокойствие, когато Тес погледна Ник по лицето ѝ се четеше пълно отчаяние. Дали все пак нямаше да умрат като Бенедикт и Тереза? Не ѝ се искаше да го повярва нито за

миг, и въпреки че усещаше присъствието на Тереза, която сякаш ѝ шепнеше да не се предава, Тес се изплаши.

Потъмнелият поглед на Ник срещна нейния и той стисна ръката ѝ. Гледаха се така за миг и после Ник бързо стрелна с поглед фенера в другата ѝ ръка. Сърцето на Тес подскочи. Ник отново бързо погледна към фенера и леко кимна към Фрамптън.

Всичко това трая само няколко секунди, но Тес веднага разбра какво се иска от нея. Не бяха напълно беззащитни — все пак имаха фенерите! Единствената светлина в подземие! Сърцето ѝ заби силно, пое си дълбоко въздух и когато Ник изведнъж стисна ръката ѝ, Тес бързо хвърли фенера си към Фрамптън.

В същия миг фенерът на Ник излетя към главата на Атина и той веднага дръпна Тес на земята, за да я спаси от изстрела, Фрамптън извика, когато фенерът го удари по гърдите и залитна назад. Атина въобще не погледна към него и гъвкаво избегна фенера на Ник, който се търкулна в кладенеца. Скри се в близкия тунел и стреля по посока към Ник, тъй като предишният ѝ куршум се удари в стената зад него.

В тъмнината Ник се приведе над Тес, за да я защити. Не виждаше къде е Атина, а Фрамптън се открояваше ясно — дрехите му бяха в пламъци.

— За бога, Атина, помогни ми! — крещеше неистово той. — Целият горя!

Бясно тупаше с ръце ризата и самото на гърдите си — неприятният мирис на изгорели дрехи се сля с този на барут. Фрамптън беше като полудял — мятеше се бясно, викаше и молеше Атина да му се притече на помощ. От ужас се хвърли на пода и започна да се търкаля, без да подозира колко е близо до огромната дупка на кладенеца.

От мястото си на пода Тес с ужас наблюдаваше как Фрамптън се гърчи близо до ръба на кладенеца. И то се случи — една секунда беше там, а на следващата тялото му вече летеше надолу в кладенеца — крясъците му продължително ехтяха в подземие. После стана много тихо и тъмно — само мъждукащият фенер на Тес разсейваше мрака. Ник внимателно се ослушваше за някакъв звук от Атина, но нямаше нищо — само оглушителна тишина.

Тес бавно седна. Усещаше нечие присъствие, но определено не това на Атина... Затаи дъх. Знаеше, че е лудост, но изведнъж ѝ се

стори, че само тя и Ник са останали живи там долу...

Нещо хладно я погали по бузата и тя изпищя, но не беше наистина изплашена — тази ласка, така мимолетна, съдържаха нежност и силна привързаност и Тес неочаквано се просълзи.

Ник беше обзет от същото чувство, което държеше Тес в плен. Не можеше да го обясни, но инстинктивно разбра, че Атина не представлява вече опасност и че нещо друго, някаква неназовима сила се движеше в сенките около тях. По-рано, когато Атина се скри в един от тунелите, Ник можеше да се закълне, че минута по-късно е чул звън от шпага, но си помисли, че само така му се е сторило. Все пак усещането си оставаше. Някой друг беше там с тях, присъствие, което нямаше да им стори нищо лошо...

Ник предпазливо се изправи като държеше пистолета си готов и подаде ръка на Тес. Направи ѝ знак да го последва, завиха зад една стена, като преминаха предпазливо край кладенеца, в който Фрамптън беше паднал.

Ник се поколеба за момент, после пристъпи напред и вдигна фенера на Тес. Там беше празно. Ако Атина още беше тук защо не стреляше? Дали не беше избягала в суматохата?

Тес интуитивно усети, че Атина е още в подземията. Тя беше още тук с тях.

— Тя е в мазето... с тях — промълви тя и се изненада. Откъде ли можеше да знае това?

Придвижиха се тихомълком и стигнаха до средното мазе. Осветиха го с фенера и веднага зърнаха струпаните кости, обвити в парцали от сатен и кадифе. Нямаше съмнение, че това са останките на Бенедикт и Тереза. От положението на скелетите беше ясно, че са умрели прегърнати. Тереза беше седнала на каменната пейка до стената, а Бенедикт беше коленичил до нея, положил глава на скута ѝ. До краката на Бенедикт, блещукащи като звезди на слабата светлина, лежах диамантите на Шерборн...

Тес се разхлипа и Ник я прегърна силно.

— Недей да плачеш, съкровище. Умрели са преди толкова време...

Не можа да каже нищо повече, само силно я притисна към себе си. Бяха толкова погълнати от мъката си, че едва когато се обърнаха да излизат, светлината от фенера освети другия обитател на това влажно и

мрачно мазе. В срещуположния ъгъл видяха Атина, или по-точно, тялото ѝ. След миг Ник установи, че е мъртва. Нямаше никакви следи, но очите ѝ бяха широко отворени, на лицето ѝ беше изписан ужас, на пода до краката ѝ лежеше пистолетът, а върху него една шпага...

ЕПИЛОГ

Е>

Р>

Тя идва, моята скъпа и единствена;
Има ли по-ефирна походка,
Сърцето ми ще я чуе и ще затупти,
Има ли пръст във вечното ложе;
Прахът ми ще я чуе и ще затупти,
Нищо, че съм лежал мъртъв цял век;
Ще се сепна и ще потръпна под краката ѝ,
И ще разцъфна в лилаво и червено.

Р\$

@ „Алфред“, лорд Тенисън, Мауд, част I, стих II

Е\$

Времето през целия септември на 1812 г. беше прекрасно. Всъщност... замечтано си помисли Тес като погледна заспалото бебе, което беше гушнало, ...цялата година беше чудесна. Дори новините от континента бяха добри — през юни сър Артър Уелсли и войските му бяха атакували Саламанка в Испания и бяха разгромили противниците. Лошо беше единствено това, че същия юни американците обявиха война на Британия, но тези събития бяха далеч от Тес през онзи следобед, докато седеше под сянката на дебел дъб и гледаше сина си Бенедикт на шест седмици, който кротко спеше.

Спокойствието ѝ внезапно се изпари като си спомни ужасните моменти в подземията и потрепера. Времето почти беше заличило ужаса от онзи следобед, но от време на време Тес си спомняше колко близко до смъртта бяха с Ник.

Забавиха се там, колкото да открият тялото на Авъри в един от тунелите — Фрамптън поне го беше убил бързо като му беше извил врата. С трима мъртъвци се оказваха в доста опасно положение — дали да кажат истината или да измислят някоя достоверна история?

Решиха, че от чистата истина няма да има никаква полза — само голям скандал и още повече болка за Палас. Историята, която измислиха преди да излязат от подземията беше доста слаба, но им вършеше добра работа. За да е достоверна само трябваше да хвърлят тялото на Авъри в кладенеца при Фрамптън, както и пистолета на Атина.

Няколко часа след като се върнаха в Шерборн Ник разказа всичко на местния съдия сър Чарлз Уедърби как е намерил дневника и защо е подозирал, че дядо му никога не е напуснал имението Мандъвил. Разказа му още и как преди няколко дни с Атина са отишли при Авъри за съдействие като пропусна да спомене за въодушевляването на Авъри да разгадае мистерията около отдавнашното изчезване на лорд Шерборн и лейди Мандъвил. Без да се колебае стигна до момента как същия ден всички — Авъри, Атина, Фрамптън, Тес и той — бяха открили тухлената стена и разбили дупка в нея. След това историята ставаше доста по-заплетена, но Ник самоуверено стигна до края.

Нещастията започнали щом слезли в подземията: един от фенерите, Ник не можа да обясни на учудения Уедърби точно как, неочаквано подпалил дрехите на Фрамптън. В ужаса си Фрамптън се хвърлил на пода и започнал бясно да се търкаля. Авъри и Ник незабавно му се притекли на помощ като Авъри безстрашно се хвърлил върху крещящия Фрамптън и неизвестно как, Ник отново не можеше да обясни точно как, в суматохата двамата полетели в кладенеца. Трагичен инцидент! Но предстояло нещо още по-ужасно.

Горката му сестра Атина била като вцепенена, нервите ѝ били изопнати до крайност и случайно залитайки, се озовала в тунела, където се намирали останките на Бенедикт и Тереза. Ужасяващата гледка на купчината кости трябва да я е довършила след трагичната смърт на мъжа, когото обичала. Надала писък и Ник се затичал към нея, но я открил мъртва на пода. Сигурно сърцето ѝ просто било спряло.

Ник разказа тази история на сър Чарлз в библиотеката на имението Мандъвил. Тес била твърде разстроена, за да говори за ужасните събития и се прибрала в Шерборн. Когато най-накрая Ник свърши, Уедърби, доста по-проницателен и умен, отколкото го мислеха, го изгледа продължително.

Точно когато Ник си помисли, че всичко е изгубено. Уедърби кимна с плешивата си глава.

— Трагична история. Толкова тъжна. Познавах Фрамптън от години. Странен човек беше... А за вас доста съм слушал — все добри неща. Хората смятат, че ще се справите и ще се отнасяте добре с тях. Хубаво е, че отскоро вие дърпате юздите на графство Шерборн — довърши портвайна, който Ник му беше предложил, прокашля се и строго добави: — Винаги високо съм ценял скъпата лейди Шерборн. Преживяла е голям скандал и мъка. Не е нужно да прибавяме още към това.

Сърцето на Ник отново започна бясно да бие и той побърза да изпрати Уедърби до вратата. Но сър Чарлз се спря на прага и като фиксира Ник с меките си сини очи, сухо добави:

— Елате вкъщи — имението Роузууд, някой ден другата седмица. Бих искал да разбера какво наистина се е случило там долу...

Най-лесното беше да излъжат сър Чарлз, но не и Палас. Но така и направиха. Пристигнаха в къщата на Рокуел след три дни и донесоха ужасните новини. Когато казаха на Палас за смъртта на Атина нежното ѝ лице се сбръчка и Тес се просълзи.

Ник знаеше, че баба му не повярва напълно на историята им: почувства остра болка в сърцето от начина, по който го погледна, но продължи да се придържа към измислицата. Трябваше ли да научава за мистър Браун? Беше ли наистина важно да знае, че Атина е искала да убие него и Тес? Не смяташе.

Коледата беше тъжна. В края на декември Ник писа на Роксбъри, че „мистър Браун“ повече няма да изпраща информация във Франция. Оставиха трагедията зад себе си и погледнаха на новата година с надежда. Новината, че Тес трябва да роди през лятото, разсея Палас от тъгата ѝ. От известно време в погледа ѝ се забелязваше блясък и весело настроение.

Хети се смееше, а Александър ѝ пригласяше; гласът на Мег и сърдечният кикот на Рокуел също се чуваха. Върху устните на Тес се появи усмивка, когато четиримата се появиха срещу нея. Александър се въртеше около бременната Хети — бебето им трябваше да се роди през декември. Годината беше обещаваща.

След смъртта на Авъри Хети и Мег наследиха имението и си го поделиха. След като вече имаше малка зестра, Хети не се поколеба да

приеме предложението на Александър и се ожениха през февруари. Върнаха се от кратък меден месец и се нанесоха в имението Мандъвил заедно с Мег. Състоянието на Александър беше повече от достатъчно, за да поддържа имението и те заживяха в пълно блаженство. Лорд Рокуел беше неимоверно щастлив, когато Хети забременя.

— О, ето те и теб, скъпа! — възкликна Хети като забеляза Тес и бебето под дървото. — Билингам каза, че ти и другите сте навън и се наслаждавате на хубавото време. — Огледа се наоколо. — Къде са съпругът ти и баба му? Да не са те изоставили?

Тес стана и поклати глава.

— Ей там са... Палас искаше да остави цветя на гроба на Бенедикт.

Погребването на останките на Бенедикт не беше никакъв проблем — все пак имаше право да лежи до прадедите си в Шерборн. Но Тереза... и дума не можеше да става да я заровят до омразния ѝ съпруг, а и Тес беше непреклонна — не искаше Тереза да лежи в гробницата на Мандъвил. Тереза никога не е била Мандъвил, не и в сърцето си.

Изведнъж се просълзи. Когато с Ник обсъждаха положението и Палас ги чу, предложи разрешение. На следващата вечер, след като се върнаха в Шерборн, твърде изморена и отслабнала от мъка, тя каза:

— Дълго време мразех прабаба ти — чувствах, че ми е отнела съпруга... и донякъде тя успя. Но като знам истината, дълбоко в сърцето си я съжалявам. Като прочетох дневника, знам как Грегъри я е измъчвал и че с Бенедикт са се опитали да постъпят правилно... — гласът ѝ слабо потрепера. Въпреки че беше простила на миналото, от него все още непоносимо я болеше.

Погледна встрани и после като събра сили се усмихна, макар и малко несигурно.

— Прабаба ти е била първата му любов, но накрая аз единствена съм изпълвала сърцето му... Бенедикт е обичал и двете ни и не е можел да изостави Тереза — все едно, нямаше да го обичам, ако беше по-различен. Един ден отново ще бъда с него и гробът ми ще лежи до неговия... — сълзи заглушиха гласа ѝ, но тя успя да се овладее и дрезгаво продължи. — Събитията, които разбиха живота ми и отнеха съпруга ми, се случиха преди много време. Сега съпругът ми се върна при мен и затова вечно ще съм благодарна. Колкото до Тереза... —

преглътна болезнено и продължи набързо, сякаш искаше думите да излязат от устата ѝ преди да е променила решението си. — Когато умра, ще лежа от едната му страна... подобаващо е тя да лежи от другата...

Тес остана вцепенена. Малко жени биха се отнесли толкова щедро към съперница, дори и ако е мъртва.

С бебето на ръце Тес отведе другите към гробището на Талмъдж, където Палас подреждаше голям букет от рози на гроба на Бенедикт, а Ник стоеше до нея, прегърнал още една дузина рози. Когато Тес зърна високата му фигура, сърцето ѝ подскочи. Лицето ѝ сияеше от цялата ѝ любов към него и тя бързо застана от едната му страна.

След като се поздравиха, Палас протегна ръце към малкия Бенедикт.

— Дай ми да го подържа за малко.

Тес внимателно ѝ го подаде и видя как лицето на старата жена изведнъж светна. Палас обожаваше бебето и твърдеше, че е най-сладкият мъник, който някога се е раждал и прилича повече на прадядо си, отколкото Ник.

Сред смях и закачки малката група тръгна към имението. Не бяха вървели много, когато Ник хвана ръката на Тес и я дръпна встрани, като остави другите да продължат.

Скриха се зад някакви храсталаци и Ник я притисна до стъблото на един дъб, за да я целуне. Черните му очи искряха от страст. Когато най-накрая отлепи устни от нейните, промърмори:

— Мисля, че трябва да се възползваме от медения месец, който пропуснахме. Какво ще кажеш?

Обвила ръце около врата му и с учестено дишане, Тес отвърна.

— Ами Бенедикт? Все още го кърмя от време на време — намръщи се. — Ти искаше кърмачка за него, и въпреки че е чудесна и има много мляко, на мен ми харесва да суче от гърдите ми.

Ник нежно ѝ се усмихна и отметна с ръка един от огнените ѝ кичури.

— Знам, съкровище, чувствам се като ужасен егоист, че те искам само за себе си. Ако не желаеш кърмачката, тогава я освободи — знаеш, че не мога нищо да ти откажа.

— Наистина ли няма да имаш нищо против?

Той поклати глава, изражението му беше доста странно.

— Не. Дори мислех, че ще ти хареса да я имаш под ръка..., защото виждаш ли, исках аз да съм този, който да захапва и суче зърната на гърдите ти.

Тес затаи дъх и усети топлина между бедрата си. Последните месеци от бременността ѝ не бяха леки, а и самото раждане, въпреки че нямаше усложнения, доста я изтощи. Всъщност не бяха се любили почти от четири месеца и през последните няколко седмици Тес забелязваше копнежа в погледа на съпруга си и първичните нужди, които кипяха в собственото ѝ тяло.

— Може би да имаме кърмачка не е чак толкова лоша идея... Ами ти къде мислеше да отидем този меден месец? — попита тя дрезгаво, докато си играеше с един от реверите на самото му.

Устните му се извиха в чувствена усмивка и той я притисна още по-силно към себе си. Целуна я по врата и измърмори:

— Мислех си, че можем да прекараме няколко седмици сами в кулата. Ще мога да ти покажа колко обожавам възбуждащото ти тяло. Ще се любим през цялото време — ден и нощ... За Бога, Тес! Наистина те обичам! Ти промени целия ми живот... Шерборн, баба ми, всички. Знаеш ли, започнах да вярвам на думите на стария Билингам, че любовта се е върнала в имението Шерборн. Наистина е така и ти си главната причина.

— О, Ник! Не можеш да ме обичаш повече, отколкото аз теб! — и Тес замечтано му се усмихна.

Най-накрая Рокуел забеляза отсъствието им и докато Ник и Тес се забавляваха да спорят кой обича повече другия, той спря и се обърна назад. Видя ги прегърнати, напълно обсебени от чувствата си и промърмори, клатейки глава:

— Помнете ми думата, по това време следващата година ще си имам още един племенник!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.